

Владимир Димитирјевић
ШКОЛОКАУСТ У СРБИЈИ /
КАКО РАЗАРАЈУ НАШЕ ОБРАЗОВАЊЕ?

Владимир Димитирјевић
ШКОЛОКАУСТ У СРБИЈИ /
КАКО РАЗАРАЈУ НАШЕ ОБРАЗОВАЊЕ?

Издавач: Лио, Горњи Милановац

За издавача: Слободан Обрадовић

Уредник: Мирослав Лазић

Рецензија: Бошко Обрадовић
Бранимир Нешић

Прелом, припрема, и штампа: Лио, Горњи Милановац

Тираж: 300 примерака

Владимир Димитирјевић

ШКОЛОКАУСТ У СРБИЈИ

КАКО РАЗАРАЈУ НАШЕ ОБРАЗОВАЊЕ?

Лино, 2015.

САДРЖАЈ:

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	6
ПРОТИВПОРОДИЧНА СРБИЈА	
- Породица: одбрана и последњи дани	8
- Из новије историје Срба	28
- После Косова и Војводине, одузимаће и вашу децу	42
- Нови сексуални поредак	46
- Права детета као пут ка геноциду	51
БУДНОСТ КАО БУДУЋНОСТ	
- Сукоб цивилизација и реформа школства	59
- Будућност је будност/ Образовање које нам је насушно	64
СВЕТИ САВА ИЛИ СОРОШ, ОПЕТ	
- Са чим излазимо пред Светог Саву?	75
- Завршни испит у основној школи – још једна симулација озбиљности	84
- Стање у просвети Србије	90
- Слом 2012.	93
- Тест опште анкултуре или Антисрбија у Антиевропи	99
ШКОЛОУБИСТВО	
- Хроника најављеног школоубиства	101
- Просвета и паре: цена ЕУ илузија у школству	104
- Школокауст у Србији и даље траје / Још један штрајк просветних радника	110
- Тест из „евросрпског” језика...	112
- Министарство просвете против ћирилице	114
- Будућност србског образовања: Скандалозно! Шокантно! Стравично!	118
- Драган Матијевић, председник Уније синдиката просветних радника Србије: Црна слика српске просвете	122
НЕКАД И САД	
- Милован Данојлић: Како сам се школовао	130

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Предговор за ову књигу пишем децембра месеца 2014, док траје законски штрајк просветних радника у Србији, чији је повод радикално смањење плата у просвети, која је ионако бедно плаћена. У Београду је, на заједничкој седници репрезентативних синдиката просвете, 29. октобра 2014. донета одлука о штрајку који је почео 17. новембра 2014. Унија синдиката просветних радника Србије, Синдикат радника у просвети Србије, ГСПРС „Независност” и Синдикат образовања Србије упозорили су Владу и надлежног министра да ће се од 17. 11. у школама радити само непосредно са ученицима (дакле, биће остварен минимум радног процеса), а штрајкачки захтеви су: изузимање просвете од смањења плата; доношење Закона о платним разредима; хитно отпочињање преговора о посебном колективном уговору и изменама основног закона о систему образовања. Тако је србско школство опет пројавило системску кризу која траје скоро две деценије. Влада Србије, предвођена неолибералним Суперхиком (чувени лик стрипа „Алан Форд”, онај што отима сиромашнима да би дао богатима) Александром Вучићем, своје завлачење руке у цеп грађанима Србије правда тобожњим уштедама и, чак, „добром инвестицијом у будућност”, о чему прича министар финансија, лутка у марионетском позоришту ММФ-а и Светске банке, човек који је, као „финансијски стручњак”, својевремено „усрећивао” Украјину. Председник Уније синдиката просветних радника Србије, Драган Матијевић, у свом саопштењу је указао на низ небулоза и измислица које се тичу приче о „суперштедњи” као начину да се извучемо из кризе. Рецимо, минус у буџету пре ребаланса износио је 182 милијарде динара, а после ребаланса – 225 милијарди динара. По речи министра финансија, то је тако због ванредних избора 2014 – дакле, долазак Вучића на власт (на којој је већ био) коштао је Србију 43 милијарде динара. Уштеда од смањења плата и пензија биће свега 51 милијарда динара на годишњем нивоу. Седам тајкуна дугује држави 36, 6 милијарди динара, што је пет пута више него што ће се уштедети на смањењу просветарских

плата. Уместо да и државна администрација штеди, она је себи предвидела 9 милијарди динара новца више кроз ребаланс буџета. Садашња власт је, први пут у историји Србије, учинила да Народна банка Србије буде у минусу 400 милиона евра. Зато што су Вучићеви економски „генији” смањили доприносе за здравство 2%, а повећали их за Фонд пензијско – инвалидског осигурања за исто толико, у здравству је настао губитак од 14 милијарди динара, који треба надокнадити ребалансом. Лаж је да су онима који имају плате и пензије мање од 25 хиљада динара заштитили стандард, јер цена исхране и комуналија сваки дан расте; смањивање плата значи како смањивање потрошње, тако и смањивање прилива у буџет од пореза и доприноса... Нико не зна до када ће ове мере трајати.) Наравно, то је само врх леденог брега. Криза србског школства много је дубља. Потписник ових редова је још 2005. објавио књигу „Нови школски поредак / Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања”“, а касније и зборник радова „Од Светог Саве до Ђерђа Сороша/ Образовање у Србији на прекретници”, указујући на неке од узрока кризе. И ова књига, чији су текстови настајали од 2009. до 2014, и објављивани у новинама („Печат”, „Геополитика”) и на Интернету, наставља истраживања у том правцу – почев од разарања породице у име Новог поретка „људских права и демократије”, преко наметања обрасца америчке државне школе као школе за „плитке извршиоце” (Уго Гауденци) широм света, до наказности наше просветне стварности. Наравно, ово није књига за кукумавчење, него књига борбе и победе. Јер, ако се будемо борили, нећемо изгубити наду. А ако не изгубимо наду, добићемо, опет, кад се промене светскоисторијске околности, све – пре свега, могућност да из почетка градимо свет, а у њему и образовање. Надамо се да ће читалац ову поруку разумети.

Аутор, децембра 2014.

ПРОТИВПОРОДИЧНА СРБИЈА

ПОРОДИЦА: ОДБРАНА И ПОСЛЕДЊИ ДАНИ

ПОРОДИЦА ЈЕ У ПИТАЊУ

Познати амерички културолог, Мајкл Џоунс, уредник часописа „Ратови у култури”, написао је обимну студију „Libido dominandi/ Сексуално ослобађање и политичка контрола”, у којој, од појаве Маркиза де Сада до случаја Монике Левински, показује како су претече глобализма и њихови наследници данас, користили причу о сексуалном ослобођењу ради разарања породице, последње тврђаве обичног човека пред навалом тоталитарне државе. О томе је писала и Џудит Рисман. Она је показала да је иза познатог сексолога Кинсија, који је тобож открио да је 10% човечанства хомосексуално, стајала фондација Рокфелера, једног од правих господра луткарског позоришта глобализације. Човек мора да постане сексуална животиња, сведена на најниже нагоне и чулно задовољство. Тек онда ће постати идеални роб либерал-капитализма. Право лице револуције полног понашања је, каже Џоунс, нарцисоидност мастурбације... Социолошки гледано: смрт породице. А Нови светски поредак, по србском мислиоцу Марку С. Марковићу, значи АТОМИЗАЦИЈУ ЧОВЕЧАНСТВА – уплашени, као Павловљев пас условљени, потрошач, номад без порекла и без будућности пожељни је грађанин потоњег мравињака. Док је, у хришћанском учењу, породица саможртвена заједница и школа љубави чији је темељ успоставио Бог Љубави (стварајући човека као дружевно биће, разумно, слободно и кадро да воли), за глобалисте породица је, као и суверена држава, као и нација – нешто што треба уништити ради претварања света у тржиште, под сенком бога Мамона. А пут уништења је оно што амерички културолози зову ПАНСЕКСУАЛИЗАМ... У оквиру пансексуализације постојања човековог, јављају се и покрети за права онога што се, у миленијумској европској традицији, сматрало полним девијацијама (скретањима с пута), попут хомосексуализма. Такав

какав јесте, претворен у идеологију и убачен у „људска права најновије генерације”, он не само да разграђује традиционалну породицу, него и доприноси још једном од циљева глобалистичке елите – смањењу броја становника зарад достизања тзв. „златне милијарде”, која на планети може да живи срећно... Зато се свуда, где победи Империја, уводе закони који насрћу на породицу, чији је циљ како да озаконе донедавне девијације, тако и да децу одузму родитељима, који уплашено стоје пред непојмљивим прописима Великог Брата (попут оног да је свако, па и најблаже, физичко кажњавање детета злочин због кога ће отац и мајка у затвор, а дете на усвајање, право у руке непознатих људи). Сви очеви треба да буду сумњиви као потенцијални силоватељи својих кћери, а све мајке као њихове саучеснице у злочину. Зато су многи Срби који су живели у развијеним земљама окупираног Запада бежали у домовину: потписник ових редова зна за случај човека чију су малу кћи у школи саслушавали социјални радници зато што је виђена како шета са оцем који ју је загрлио. Било је то у Канади, и цела породица је, у ужасу, добегла у сиромашну Србију, јер следећи корак би био – отац на суду због „сексуалног узнемиравања” детета, а дете – ко зна где?

У јулу месецу 2011, Србију су потресале расправе о низу елемената Новог антипородичног поретка које жутокрака владајућа коалиција покушава да нам наметне, разграђујући последње што нам нису сасвим уништили – домаће огњиште. Помињали су се нови закони који ће забранити било какво физичко кажњавање деце, легализација „истополних бракова” и њихово право да децу усвајају, увођење слика „истополних бракова” у уџбенике за наше ђаке. Изменама Закона о здравственој заштити, проглашено је право петнаестогодишњака да родитељима забране увид у свој здравствени картон... Због овога, решили смо да се сваком од ових питања посветимо са дужном пажњом, да бисмо читаоцима указали какве све последице по нас могу имати ови кораци на путу ка жутокракој ЕУтопији. Дакле, посветили смо се и питању права „веселника” (превод енглеске речи „gay”), али и праву на „медицинску приватност” деце, као и свему ономе о чему бисмо говорили када нам ЕУкратори Србије не би везивали уста, држећи медије под контролом жешћом него у доба Јосипа Броза. Ако

вам се учини (под утиском окованих медија) да овде има „говора мржње”, размислите двапут: писано је из љубави, љубави према нашој породици, према деци за коју смо одговорни и која су нам дата да бисмо од њих начинили здраве, нормалне, поштене људе, који ће сутра такође имати своју децу. То је, и ништа друго, не само говор, него и делање љубави – брига око наше деце, једине будућности коју имамо.

ПОМОЋ ВИШЕДЕТНИМ ПОРОДИЦАМА

Једна од жутокраких предизборних лажи које су помињане у јулу месецу 2011. је и та да ће нови породични закони обезбедити помоћ вишедетним породицама (неки су говорили да су то породице са троје, неки са четворо, неки са петоро деце) од 200 евра месечно до пунолетства најмлађег детета. То је на нивоу предизборних обећања „просрпског” председника Тадића 2008. године да ће, ако он и његови победе, Србија добити 200 хиљада нових радних места! Јер, наравно, пара нема ниоткуда, привреда пропада, спрема се општи економски колапс, па је „глапња” о тој помоћи прича за наивчине које треба, још једном, да гласају за „ЕУ која нема алтернативу”, и која се и сама налази пред привредним сломом. Уместо да се људима омогући да живе од свог слободног, макар и најамног рада, да се укину порези на децју гардеробу и обућу, на храну за бебе, да се омогући бесплатна исхрана у школским кухињама и цене уџбеника сведу на разумну меру, причају се бајке за које приповедачи већ сада знају да су лаж. А за то време, Србија заиста нестаје. Сваке године 30 хиљада људи умре више него што их се роди, а има преко 100 хиљада абортуса. После пописа 2002, мр Горан Пенев, сарадник Центра за демографска истраживања Института друштвених наука, јасно је рекао да се наша популација може сврстати у део „изузетно старих популација”, јер је удео младих низак и стално опада, док удео старих непрестано расте. Просечна старост је изнад 40 година! Налазимо се у фази ДУБОКЕ ДЕМОГРАФСКЕ СТАРОСТИ (иначе, стадијуми демографске старости су: рана демографска младост, демографска младост, демографска зрелост, праг демографске зрелости, демографска старост, дубока демографска старост, најдубља демографска старост; ево нас, дакле, пред изумирањем, или, како би стари и нови нацисти,

они германски и ови евроатлантски, рекли, пред „коначним решењем србског питања”). Чека нас, ове године, још један попис. Наши НАТО савезници већ трљају руке: биће нас још мање. Зато не верујте бајкама о помоћи многодетним породицама, и схватите: слобода је хлеб. Без слободе, неће бити ни хлеба. Ни за нас, ни за нашу децу.

ГРАЂАНСКИ ЗАКОНИК И НЕДОУМИЦЕ

Када је, у 175. броју „Печата”, изашло реаговање професора др Оливера Антића, „У Србији без памети”, осетио сам и радост и жалост. И једно и друго је како последица онога што сам прочитао, тако и околности времена у коме живимо. Поготово када је у питању сложена проблематика будућег Грађанског законика, који смо некада баштинили, а који је Тито укинуо 1946. године. А Грађански законик имали смо пре многих европских земаља, јер се о његовом доношењу побринуо још кнез Милош. Додуше, како пише у својој, веома упутној студији „Правна европеизација Србије 1804-1914.”, проф. др Марко Павловић, ни онда није све било непротивуречно. Он истиче да је „у јавном мњењу било доминантно схватање да су норме Грађанског законика, односно њихов писац Ј. Хаџић, разориле задругу” (то јест, традиционални начин организовања наше породице.) А новинар „Печата”, Александар Дунђерин, пишући свој осврт „У Европу без породице”, на који је проф. др Оливер Антић реаговао, управо је изразио страх од даљег разарања домаћег породичног живота, јер се, у штампи ЕУшамућене Србије претходних дана појавио низ текстова у којима су новинари листом тврдили да ће ЕУкратске власти дозволити „истополне бракове”, који ће имати право да усвајају децу, као и то да ће сваки, па и најмањи ударац по задњици детета, бити третиран као насиље над дететом које ће се кажњавати не само затвором, него и могућношћу да се дете узме од родитеља. Искусног журналисту не би требало да обузме страх од таквог развоја догађаја, и Дунђерин је, као искусан журналиста, свакако морао опрезније да чита наше новине, познате по шарлатанској склоности сензационализму. Али, и новинар је човек. „Кога су змије уједале, и гуштера се плаши”, каже народна изрека. А од 2008. ова власт је донела толико (без)закона и прописа који су супротни интересима

наших породица и наше будућности, да није нимало чудно кад се човеку учини да је на помолу још један жутокраки шамар већинској Србији у име „ЕУ која нема алтернативу” (само смрт нема алтернативу, наравно; да ли то значи да ЕУкрате хоће да нам кажу да је ЕУ смрт за Србију какву волимо, не знам, али знам да је сваки утопизам некрофилан). И, да се вратим почетку: текст „У Србији без памети” ме је ожалостио због насталог неспоразума, али ме је обрадовао јер је професор др Оливер Антић јасно и гласно објавио да статус породице преднацртом Грађанског законика није нимало угрожен. Јер, тамо пише: „Брак је законом уређена заједница живота мушкарца и жене; Брак се заснива на праву мушкарца и жене на потпуну и трајну заједницу; Брак је ништав ако су га закључила два лица истог пола; Ванбрачна заједница је трајна заједница живота жене и мушкарца (ванбрачни партнери), између којих не постоји крвно сродство и брачност; Усвојити могу супружници или ванбрачни партнери заједно”. Дакле, нема „истополних бракова”, нити они могу да усвајају децу... Добро је све то знати, али је још боље бити опрезан. Јер, у држави у којој се ни Устав не поштује, него се преговара са окупаторима једног дела државне територије (Косова и Метохије), и у којој се, упркос најжешћим отпорима јавности, организује „геј парада” која демолира Београд, све се може очекивати, па и стотине начина да се заобиђу одреднице Грађанског законика. Зато смо дужни да видимо шта се збива „на терену” (људских права, наравно, јер се овде свака србофобна ирационалност подмеће под људска права). Пре тога, да проговоримо неколико речи о тзв. „сурогатном материнству”, које је новина у Грађанском законикау чије постојање професор др Оливер Антић признаје.

О СУРОГАТНОМ МАТЕРИНСТВУ

У тексту „У Србији без памети” професор др Оливер Антић је исказао похвалну и разумљиву бригу због тешког стања нашег народа кад је природни прираштај у питању. И испевао је химну тзв. „сурогатном материнству”, које се шири светом, од САД до Индије, које је описано овако: „На пример, супруга не може да одржи трудноћу и зато је ИМУЋНИ (подвукао В.Д.) брачни пар спреман да сачини

уговор са самохраном мајком која има више деце, према којем ће од њиховог генетског материјала вантелесном оплодњом да одржи плод и роди им дете/.../ Уместо да одлазе у САД или Индију, на пример, наши ће грађани са мање новца и ризика доћи до истог циља: сурогат-мајка ће решити проблем егзистенције, како свој, тако и своје деце, биолошким родитељима се испуњава највећа и најприроднија жеља, а држава повећава број становника битно угрожен „белом кугом““. Оставимо по страни укусе (рецимо, за мене је појава „сурогатног материнства“ сведочанство о томе до каквог степена нихилизма у злоупотреби сиромаштва иде савремени, канцерогени либерал-капитализам, који људска бића претвара у стоку за оплодњу); али, из перспективе православног хришћанског морала, који је професору др Антићу свакако на срцу, пошто се залаже за изједначавање црквеног и грађанског брака, сурогатно материнство је крајње неморално. О томе, изражавајући став православне пуноте, пише у једном од најзначајнијих савремених црквених докумената, „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“, у одељку који се бави питањима биоетике: „Ако су муж и жена неспособни за рађање детета, и ако терапеутски и хируршки методи лечења неплодности не помажу супружницима, требало би да са смирењем прихвате своју бездетност као посебан призив. Требало би да у сличним случајевима /.../ размотре могућност усвајања детета уз обострану сагласност супружника/.../ „Сурогатно материнство“, тј. уношење оплођене јајне ћелије у жену која након рођења враћа дете „поручиоцима“ противприродно је и морално недопустиво чак и у оним случајевима кад се остварује на некомерцијалној основи. Тај метод претпоставља рушење дубоке емотивне и духовне блискости која се између детета и мајке упоставља током трудноће. „Сурогатно материнство“ траумира како жену која носи дете и чија се материнска осећања газе, тако и само дете које касније може доживети кризу самосвести“. Уношење могућности „сурогатног материнства“ у „Грађански законик“ из православне перспективе исто је што и легализација продаје сопствених органа имућним потражиоцима – доказ крајње неправедности друштва у коме су такве ствари могуће, и које новцем понижава човека, свдећи га на својеврсног модерног роба, „оруђе које

говори”. Борба против „беле куге” не води се на тај начин, без обзира што нико, бар засад, не сумња у поштене намере творца преднацрта нашег Грађанског законика.

ЈОШ ЈЕДНО „ДЕЧЈЕ ПРАВО”

Док се народ Србије о јаду бавио, гледајући како велеиздајничка власт жутокраких ЕУтописта ништа озбиљно не предузима да би заштитила Србе на северу Косова и Метохије, гласачка машинерија ЕУкратске већине усвојила је измене Закона о здравственој заштити. По тим изменама, дете које је навршило 15 година, а кадро је да расуђује (а које дете у 15 година то није кадро?- сва деца са 15 година имају расуђивање Платона и Аристотела, то жутокраки ЕУтописти знају!), може да обави увид у своју медицинску документацију и „прогласи је поверљивом”. Влатко Ратковић, један од посланика владајуће коалиције, ускликнуо је, за „Прес” (29. јул 2010.): „Ово решење усклађено је са Универзалном декларацијом о биоетици и људским правима, Конвенцијом Савета Европе о људским правима у биомедицини, Европском повељом о правима пацијената. Мислим да ту нема ништа спорно. Направљен је баланс између заштите права на приватност и заштите здравља и живота деце као пацијената.” Славица Ђукић - Дејановић је, у стилу мудре пророчице Питије, изјавила да доношење оваквих правила није неопходно, али је пожељно ако желимо у ЕУ, при чему је изразила своје уверење да се овај закон „у пракси неће стриктно примењивати” (толико о поштовању закона у земљи Србији!) Чули су се и гласови разума. Психолог Бранка Тишма је изјавила: „Ово је нагло мењање ствари које може имати несагледиве последице!” Зорица Марковић, уредница портала Здравоскоп, изјавила је: „Колико год да су ове одреднице у духу поштовања људских права, ми им у овом тренутку нисмо дорасли! Оправдано страхујем да ће се криво тумачити и врло брзо злоупотребити у пракси!” Родитељи су били једногласни у осуди: „Срамота! Докле више да нам сервирају такве глупости и правдају их уласком Србије у ЕУ. Па, ја са својим сином који има 16 година још идем код лекара и кад има упалу грла!”, рекла је једна мајка. Дакле, по новом Закону, ако је син наркоман или ћерка остане у другом стању, они, у договору с лекаром, могу то да

прикрију од својих родитеља. Лекар, опет по закону, ако сматра да је здравље детета угрожено, може то да пријави родитељима. А родитељи, који грцају у беди и мисле како да прехране потомство, могу само да гледају како им ЕУтописти породицу разбијају, хушкајући децу против њих (старомодних, заосталих, а можда су и србски националисти), и стварајући ситуацију у којој родитељ треба да храни и негује дете да би га преузели ЕУсређитељи, који ће, још мало, сасвим мало, легализовати и проституцију. (О томе је писала „Политика” на почетку жутокраке владавине у Србији, па се ућутала; привремено, да се Власи не досете.) А како рече посланик ДСа, Влатко Рагковић, „особа са 15 година има право да заснује радни однос и то нико не доводи у питање”. Легализована проституција биће посао, зар не?

ЗАБРАНА ФИЗИЧКОГ КАЖЊАВАЊА

Најнапреднији жутокраки пантократори нашег живота и смрти решили су да свако физичко кажњавање потомства изједначе са злостављањем, и да о томе донесу закон, какав има веома мали број држава света (мање од двадесет), у многим од којих „гејеви” усвајају децу. То јест, несташко хоће да се игра са врелом ринглом, ти га удариш по гузи да се не ожеже, комшија те пријави и ти одеш у бајбокану, а малишан на усвајње (рецимо, код толерантног пара мушкараца). Јована Папан (иначе, мајка троје деце) је о овом закону, који треба да усвоје наши скупштинари чим га ЕУкратори предложе, у „Политици” записала следеће: „Ево још једне мере која, осим што је нереална, јер ставља ван закона и проглашава монструмима практично све родитеље у Србији, можа само још дубље да нас гурне у демографску провалију. Заиста, шта још мајка троје деце пожелети може него да јој неко ко је прочитао пар памфлета УНа држи лекције о томе како се стрпљиво и натенане, (док вероватно нека кућна помоћница кува, усисава и шири веш) треба деци по 700-800 на дан да објашњава да се прсти не гурају у тостер, да на треба лупати по радијаторима у шест ујутро или да је ружно својој баби говорити да „једе г...” зато што их је изгрдила. Није уопште тешко све постићи лепим, нарочито у теорији. У реалности, имате неке конкретне животне ситуације у којима не можете да „игноришете” своје дете које

вришти и бесни јер, рецимо, иза врата спава беба или сте, на неки други начин, околностима принуђени да своје дете натерате да вам се моментално потчини како не би угрожавало себе или друге. Да ли је у таквим ситуацијама нужно и обавезно користити физичко кажњавање – наравно да не. Нужно је само да и тај метод постоји као опција, као васпитна мера којој је легално прибећи. И та мајка троје деце напросто покушава да ситуацију одржава под контролом како зна и уме, и у датој ситуацији ће поступити онако како процени да је најпаментније, да би породични живот функционисао на задовољство свих, сада и у будућности, када та деца израсту у људе”. Дакле, ако се закон усвоји, ваша деца ће да праве хаос, а ви ћутите и трпите; али, шта ако деца непрестано праве хаос код куће и у школи, ако су, како се то данас каже, „хиперактивна”? Има Империја лек и за то: зове се „риталин”, и масовно се примњује у школама САД и Европе, са дозволом родитеља или без ње. Риталин хиперактивне малишане (који не смеју да добију по туру, јер је то „злостављање”) омамљује и отупљује. Велики фармацеутски концерн „Новартис” (куд бисмо без фармакоусређитеља?) родитељима и деци нарко-дејство своје пилулице објашњава пратећом сликовницом. Бајка прича о болесном Хипхопу, коме се стално дешавају непријатности јер је деконцентрисан. Хипхоп се излечи кад оде код доктора корњаче који му да „малу белу пилулу” (риталин, то јест метилфенидат). У тексту Катје Тим и Јерга Блеха „Деца с грешком” („Недељни телеграф”, 31. јул 2002.) описан је случај једне Немице, мајке четворо деце, чији је син Кристијан био толико немиран да је она морала да трчи око куће како га не би ударила (и заглавила у затвору). Одвела га је код лекара, који му је преписао „малу белу пилулу”. Мајка каже: „Кристијану преписују ту ствар као бомбоне, а под риталином делује отупео, као робот”. У Америци метилфенидат узима око пет милиона ђака. Сваког дана. Као својеврсну „life style” дрогу, која обуздава глад и одгони умор. Клинци је не само гутају, него мрве у прах и ушмркују, а америчко Министарство правде упозорава да их неки растварају у воду и инјекцијама убризгавају, што може изазвати тешка оштећења ока и плућа, као и трајну зависност. Ако ЕУ топишти жутих боја уведу закон о забрани физичког кажњавања деце, ето нама „Новартиса” да

смири србијанске хипхопове, потенцијалне злочинце у некој новој Сребреници. А ви ћете дрхтати од своје деце и од комишија, ако покушате да метилфенидат замените обичном шљагом. Модел цинкарења већ постоји, и дат је у уџбенику за Грађанско васпитање за први и други разред основне школе, који је 2006. издао Завод за уџбенике у Београду. Ауторке су му Бранка Бубањ, Милеса Влајков, Сандра Мали и Татјана Пејовић-Себић. На 33. страни овог приручника за мале потказиваче налази се табела о изложености физичком и вербалном насиљу. Насилни поступци су: „Ударио ме”, „Почупао ме за косу”, „Подсмева ми се”, „Поломио ми играчку” (то водоравно), а усправно пише „друг”, „родитељ” и „учитељ”. На основу тога, тражи се да наставник грађанског васпитања сазна ко их „злоставља” и да деци по ко зна који пут објасни да су њихова права повређена. Још у октобру 2007, осамнаест „домаћих” НВО је, на конференцији за новинаре, одлучно захтевало забрану телесног кажњавања деце, као и „хитно успостављање одговарајућих независних механизма пријављивања телесног кажњавања”. О овоме је, у својој књизи „Културни рат у Србији” (Београд, 2008), писао Слободан Антонић: „Лицемерно је опслуживати један систем, који милионе људи присиљава да раде за долар дневно, а онда тим истим несрећницима држати лекције како заправо не воле своју децу, пошто им крше „право на игру” и „право на забаву”/.../Лако могу да замислим како се већ сутра, као део процеса „евроатланстких интеграција”, и у Србији доносе закони које предлаже оних 18 НВО. Свако од нас, ко је родитељ, тиме ће постати потенцијални насилник. Свако од нас ће доћи у прилику да га сопствено дете пријави на часу грађанског васпитања. Свако од нас постаће предмет занимања различитих служби и НВО. Свако од нас биће изложен претњама да ће бити јавно дифамиран као лош родитељ. Да ли је то оно што желимо?”

Наравно да није. Али, ко нас пита? НВО морају да имају нове теме за злостављање неденацификоване Србије. Од тога се живи; то је знак Империји да сви послови са кривцима за распад СФРЈ још нису обављени, и да НВО заслужују даље финансирање.

ОДУЗИМАЊЕ ДЕЦЕ: КАКО ТО СТВАРНО ИЗГЛЕДА?

У европској земљи Финској 2010. живљаху срећно Финац Вели-Пек Рантал и његова жена, Рускиња Инге. Градић им се звао Турку, и ималу су сина Роберта. Једном приликом, дечак у школи, у некој дечјој свађи, рече да би га мајка могла одвести у Русију. И срећна породица је, да парафразирамо Толстоја, престала да личи на остале срећне породице, и постала несрећна на свој начин. Наиме, социјални радници су брачном пару Рантал узели сина и сместили га у прихватилиште. Прво су га одвојили на тридесет, а затим на шездесет дана. Мајци су забранили да виђа дете, а оцу дозволили. Али, отац је радник, грађевинац, често ради у другим градовима, и не може сваки дан да посећује сина. Син је патио за мајком и деветнаестогодишњом сестром. Почео је да муца. Отац немоћно шири руке: „Сваки дан одлазим очајан из прихватилишта. Дете хистерише, хвата се за мене, а службеници ми га отимају, као фашисти. А ја ништа не могу да урадим”... Кад помену смо фашисте, председник Антифашистичког комитета Финске, доцент Хелсиншког универзитета, Јохан Бекман, покушава да објасни шта се десило: „Код нас влада прилично антируска атмосфера у друштву, и зато је типично за многе наше школе да децу, повезану с Русијом, вређају, задиркују. Очито је увређени дечак узвикнуо да ће га мајка одвести баки у Русију, где га нико неће дирати”... И социјални радници, због тога, отимају дете од родитеља. Бекман каже да родитељи не могу ни да туже социјалне раднике, јер је дете одузето без икаквог судског решења, а сам процес би потрајао две до три године; при чему социјални радници оптужују мајку, јер су на леђима детета нашли малу модрицу (зла Рускиња је злостављала свог сина, зар не?) Несрећна мајка прича: „Били смо спремни да направимо компромис са социјалним радницима. Али, молили смо их да му не ометају уобичајени режим – да га воде у школу, где једном седмично учи руски језик и основе православља, као и на хокејску секцију – јер Роберт већ професионално игра хокеј, као голман. Много га нестрпљиво чекају јер због решења органа тим пропушта мечеве и тренинге.” Наравно, социјални радници, налик на оне Хитлерове из установа над чијим вратима је писало да „рад ослобађа”, нису пристали ни на какве компромисе с родитељима. Дете

су овим социјалним трудбеницима предали његови наставници, који су чули да Роберт прети својим вршњацима одласком у Русију. Социјални радници су га покупили одмах из школе, не дозволивши му да од куће узме омиљене ствари и играчке. Мада дечак има двојно држављанство, руско и финско, и мада је његова мајка тврдила да нема намеру да га води у бакин град, Санкт Петербург, где је од рођења био само једном, Роберт је остао у прихватилишту. А 6. марта 2011, четрнаестогодишњег Роберта је један други дечак, у току шетње, у главу погодио комадом леда. Уместо да насилник буде кажњен, Роберту су забранили да излази из собе. Породица Рантал тражила је да јој полиција ослободи дете из канци хуманиста, тврдећи да му у прихватилишту без икаквог разлога дају лекове - антидепресиве. Очајни отац је изјавио да је спреман да тражи азил у Русији, само да би био са својим сином.

А ево како је своје искуство из Аустралије описала Русиња Дијана Нихматуљина, сликарка и мајка троје деце (два дечака и девојчице). Она је, наиме, купила елементе за нову кухињу, које није стигла да угради, па их је сместила на велику веранду свог стана, где је, између осталог, и сликала. Једном је дошао радник из фирме која поставља сателитске антене. Рекао је да се антена не може поставити, јер кров није одговарајући, и отишао – право у полицију. Пријавио је Дијану да кува на веранди, где има мува. Одмах су у њен стан упали полицајац и полицајка, који су је оптужили да спрема деци храну у нехигијенским условима. Нихматуљина је покушала да их увери да се они од мува штите мрежицом, али није вредело. Онда их је она подсетила да Аборицини живе у жбуњу, хранећи себе и децу гусеницама и змијама, али то није помогло: полицајци су запретили да ће, ако хитно не почне да спрема храну у стану, обавестити службу за заштиту деце, која ће јој синове и кћи одузети и дати је другим родитељима. Нихматуљина извештава своје земљаке: „На Интернету сам нашла да су у Аустралији огромни проблеми због тога, и да родитељи стално праве протесте. Децу одузету због ситница упропашћују. Један дечак, Лука, погинуо је кривицом нових „родитеља”, а над једном девојчицом су, у новој породици, обавили групно силовање/.../ Сада често пишу о томе како се Америка, а с њом

и Аустралија, претварају у полицијске државе. Није ни чудо ако полицајац, као нациста, у твом стану може да ти наређује где ћеш да куваш”. Дакле, то тако изгледа ТАМО. А биће и овде, ако се не супротставимо. Почетком августа 2011, сазнали смо за случај Јулије Илић, рођене у Шапцу. Тридесетједногодишња Српкиња била је удата за Словенца Рока Миленковића. Добили су троје деце. Муж ју је напустио и отишао у САД. Да би могла да издржава децу, Јулија је, са овлашћењем Републике Словеније, двоје старије деце поверила на чување тетки Славици Илић, која живи у Шапцу. Са деветогодишњом бебом у наручју, отишла је у Уједињене Арапске Емирате, и добила посао туристичког водича. А онда су свекар и свекрва покренули процес и добили старатељство над њеном децом; власти Словеније су запретиле да ће јој и бебу узети ако се одлучи словеначког суда не повинује. Сервилна власт Србије, чије држављанство Јулија такође има, одмах је одузела пасоше деци, а Општински суд у Шапцу је позвао тетку Славицу на саслушање. Српски суд је поступио по захтеву словеначког министарства; деца ће бити одузета мајци и дата Центру за социјални рад у Словенији. Пре но што их предају деди и баби по оцу, могли би да их држе у „сигурној кући”, што несрећну Јулију доводи до очајања – гајила их, неговала, па сад хоће да их баце у вртлог стреса. Јулија је похитала у Словенију, да покуша да нешто учини; али, кажу да јој је свекар утицајан, и да су шансе мале.

У филму „Ђавољи адвокат” (сећате се, ђавола игра Ал Паћино), кнез пакла се налази на челу моћне адвокатске корпорације, и најављује да ће свет освојити помоћу армије правника, који ће свуда увести његове законе. А у пророчкој песми Владике Николаја, „Небеска Литургија”, овај србски светац пророкује свом народу да ће, ако настави путем у западну „Белу Демонију”, на власти добити људе „којих би се марва застидела, / и вепрови дивљи посрамили”. Кад такви дођу на власт, Србин неће смети „децу своју својом звати, / ни слободно мислит, ни дисати”. На шта вам наше доба личи?

НАШЕ АМЕРИЧКО СУТРА

Америчка амбасадорка Мери Ворлик је, у једном београдском дневном листу за Видовдан 2011. дала слику наше евроатлантске

будућности: „Рано ујутро, 28. јуна 1969. године, полиција је извршила рацију на мали геј клуб у Њујорку. /.../ Људи у клубу пружили су отпор, а два дана немира и протеста који су уследили били су реакција потлачених људи и најави савременог покрета за права сексуалних мањина”, чиме је, по Ворликовој, „почео дуги марш за савршенију заједницу”. Похваливши полицајце који су бранили параду њених миљеника у Београду 2010, она је истакла да се мора учинити много више за сигурност ЛБГТ особа у Србији. Као што рече г. Милорад Вучелић, у свом коментару „Амерички Видовдан” („Печат”, бр.172), кад би Срби на Косову и Метохији постали педери (а и другде, што да не?) они би могли да рачунају на потпуну подршку САД. Пошто смо осуђени на то да будемо једна од барака америчког глобалног концелогора, маскираног у Дизниленд, да видимо како то изгледа у самој управи логорског комплекса.

Године 1990, у америчким и канадским основним школама деци је дељена сликовница „Ејшине маме”. Ејша се, наиме, враћа из школе и сазнаје да има „две маме”, јер је њена биолошка мајка „срећна лезбејка”. Нека деца јој кажу да је то погрешно, али Ејша им одговори: „Моје маме кажу да смо ми породица зато што живимо скупа и волимо се”. После расправе, деца се обраћају учитељу, који, на питање да ли је погрешно што Ејша има две маме, каже да није погрешно, ако су оне добре према њој и воле је. (Форма ове педагошке поруке недољиво подсећа на ону причу која је била у нашим читанкама – два ђака расправљају у кога од њих гледа друг Тито са фотографије, а мудри учитељ разрешава дилему, рекавши: „Друг Тито гледа у све нас”).

Национално образовно удружење САД је 2001, на својој годишњој конференцији у Сан Франциску, донело следеће препоруке наставницима: „Развој курикулума, инструктивног материјала и програма обликованих тако да изађу у сусрет потребама ЛБГТ ученика/.../ Препознавање значаја ЛБГТ запослених као модела за поистовећивање/.../ Ширење програма и информација који укључују допринос, наслеђе, историју и културу ЛБГТ људи”. С тим у вези је свакако и одлука јединственог школског дистрикта Сан Франциска да ђаке прваке упозна са програмом „Моја породица”, у коме је дата оваква дефиниција: „Хомосексуалци су људи истог пола који имају

осећања једни према другима на романтичан начин”. Породица је дефинисана као „јединство две или више личности које могу, а не морају живети скупа, настојећи да изађу у сусрет узајамним потребама и делећи исте циљеве и интересе”. Калифорнијски Закон о спречавању насиља и школској безбедности дозвољава „просветарима” да деци причају о својој „сексуалној оријентацији” без писмене родитељске дозволе и без вођења рачуна о погледу на свет ђачке породице. У школи Новатоу у Калифорнији ђаци су изучавали песму о дечаку који обува мамине ципеле и ужива у томе да буде девојчица. А ево и једног упитника из школе у Фрејмингему, држава Масачусетс:

- „1. Шта мислиш, шта је узрок твојој хетеросексуалности?
2. Када си први пут одлучио да си хетеросексуалац?
3. Да ли је могуће да је хетеросексуалност само пролазна фаза твог живота?
4. Да ли си можда хетеросексуалац јер се прибојаваш свог пола?
5. Ако никад ниси спавао с неким ко је твог пола, како знаш шта ти се више свиђа?
6. Кома си изложио своју хетеросексуалност? Како је реаговао?
7. Зашто су хетеросексуалци тако нападни, правећи спектакл од своје хетеросексуалности? Зашто не могу просто да буду то што јесу, него се нападно љубе, носе венчано прстење, итд?”

Наравно, ништа без универзитетског образовања. Западни вашингтонски универзитет у Белингаму, с пролећа 2003, организовао је порно-фестивал, на коме је било забавних активности попут лова на кондоме и зидних новина о мастурбацији. А на Државном универзитету Пенсилваније 2002, на конференцији о „здрављу жена”, главни предавач је био Патрик Калифија – Рајс, „транссексуални бисексуалац”, аутор књиге „Јавни секс: култура радикалног секса”. Дотични је пропагатор „Северноамеричког мушко-дечачког савеза љубави” (енглеска скраћеница: NAMBLA), који се залаже за легализацију педофилије. Један од његових ставова гласи: „Они који воле дечаке и лезбејке које имају младе љубавнице су једини који пружају руку младим мушкарцима и женама да пређу тешки терен између уобичајеног друштва и геј заједнице”. Такву нам је будућност, о Видовдану 2011, понудила Мери Ворлик. А ви поново гласајте за њене

штићенике у Србији. И добићете нове, „gay friendly” школе, наравно.

ТАКО У АМЕРИЦИ! А МИЛА НАМ ЕУРОПА?

Приближавамо се ЕУтопији, у којој владају све могуће сексуалне слободе. На пример, ево вести из „Преса” (12. август 2007.): „Власници животиња у Данској отворено рекламирају услуге секса са животињама, напомињући потенцијалним муштеријама да их неће кривично гонити ни полиција, ни држава. Власници животиња иду чак тако далеко да тврде да животиње које имају у понуди имају дугогодишње искуство, те да и саме желе секс. Бордели овог карактера су изненађујуће добро посећени, а корисници оваквих услуга у Данску долазе из Немачке, Холандије, Шведске и Норвешке”. А шта од од нашег, балкански скудоумног, човека може да начини правог ЕУ политичара? Ево вести која нам то објашњава („Новости”, 25 април 2008): „Фабрис Лезијер (40), шеф кабинета француског министра културе Кристин Албанел, пронађен је мртав у стану директора интернационалног одељења првог програма француске телевизије Ф1, познатог продуцента и утицајног човека у француским филмским круговима, Патрика Бинеа (55). Лезијер је, највероватније, после хомосексуалних оргија умро од срчаног удара, који је, по свој прилици, проузроковала прекомерна доза токсичне мешавине у којој је било кокаина и дроге ДХБ, односно „дроге за силовање”, познате још по називу „течни екстази”. Ову дрогу, практично без укуса и мириса, користе они који желе да омаме своју жртву, најчешће да би је силовали. Лезијер је уз ДХБ, конзумирао и алкохол, што се показало кобним. Када се ујутру пробудио Патрик Бине је сам позвао помоћ, а полиција га је одвела у притвор, као и трећег човека присутног те кобне вечери у његовом стану. На „партију” је, по свој прилици, било пет мушкараца, међу којима и шеф огласне службе једног француског националног дневног листа, наставник и комерцијалиста. Бине је вече међу мушкарцима организовао на основу контаката преко Интернета. После подизања оптужнице „због кршења закона о наркотицима”, Бине је пуштен на слободу. Из окружења француске министарке културе поручили су да је Лезијер, иначе амерички држављанин, био „веома озбиљан, поуздан, увек на располагању, тачан и прецизан”“ .А

ево и вести из миле нам ЕУ Немачке („Данке, Дојчланд”, рекли би домаћи пријатељи Иве Јосиповића, захвални за увиде у нову немачку педагошку стварност, чије је име педофилија): „Немачку, ових дана, тресе нови педофилски скандал. Овог пута, писци сценарија су ни више, али ни мање, него реномирани педагози, познати по свом реформском утицају на тамошњи наставни програм! Да прича буде црња, у питању је двојац, сада времешних декица, који су, иначе, један другом партнери у приватном животу, дакле хомосексуалци. Осведочени експерти за педагогију, један стар 84, други 73 године, нашли су се, после вишедеценијског ћутања, у жижи интересовања. Према писању деника „Велт”, млађи, Геролд Бекер, пати од тешког емфизема плућа, здравље му је озбиљно угрожено, па је једва смогао снаге да пошаље отворено писмо у коме признаје да је током 16 година (од 1965. до 1985.) колико је водио елитну гимназију „Оденвалд” у покрајини Хесен сексуално насртао на ученике и тиме их повређивао. Детаље не наводи, додаје, међутим, да је пре 12 година, такође, јавно изразио спремност да разговара са жртвама, али је процес против њега обустављен. Прекиду истраге кумовао је његов животни сапутник, Хартмут фон Хентиг (84), икона немачке педагогије, својим одбранашким изјавама. Сумњајући сада најотвореније и на Хентига, понајвише, јер је Бекеров интимни партнер, правосудни органи су покренули истрагу” („Новости”, 24., март 2010.) А има тога и међу ЕУ „хришћанима”: „Швеђанка Ева Бруне (55) је прва лезбијка која је постала бискуп. Мајка трогодишњег детета, именована је за бискупа Лутеранске цркве у Стокхолму. Свечаност постављења одржана је у катедрали у Упсали у присуству шведског краљевског пара. Иста црква одобрава склапање хомосексуалних бракова”, пишу „Новости” од 10. новембра 2009. Још кад се овоме дода мила нам и братска Црна Гора, која је већ на прагу НАТО интеграција! Здравко Цимбаљевић, извршни директор ЛБГТ форума „Прогрес”, и први јавно декларисани хомосексуалац Монтенегра, у интервјуу „Ревиви Д” (20. јул 2011.), поручује нам да, иако нема званичне статистике о броју хомосексуалаца било где у свету, на основу гау-НВО приче да их у свакој популацији има бар 12%, сматра да је 40 хиљада потомака Марка Миљанова у стању „веселништва” („гау”). О циљевима свог

„Прогреса” вели: „Нама је једино важно да се ријеша питање системске дискриминације особа хомосексуалне оријентације, да се изједначимо у погледу уживања здравствене и социјалне заштите, третмана партнера пред различитим системским институцијама, уживања имовине, пензије, наслеђивања/.../ У Подгорици је јако пуно gay friendly локала, али социјални живот ЛБГТ особа ће бити много квалитетнији и садржајнији кад се покрене одговарајућа културна продукција, развије сцена која тренутно не постоји, отвори клуб, дискотека и SPA центар”. Ако сте евраоскептици и окрећете леђа ка зиду, ништа вам неће помоћи.

ЛБГТ Империја долази по вас, да вас преваспита. А онда ће прогрес кренути даље, па ћете гледати како се куја удаје за човека, а коза му постаје доживотни партнер с правом наслеђивања. А можда се озакони и некрофилија, са све позивањем на романтичарску књижевност о „мртвој драгој”, приче Едгара Алана Поа или Гогоља. Гледајући рашчовечење европског човека, који је окренуо леђа Богу а лице најнижем животињству економије и империјалне лакомости, Владика Николај је Европу назвао „Белом Демонијом.” Да ли вам је сад јасније зашто је то учинио?

РУСИЈА НА УДАРУ „ЉУДСКИХ ПРАВА”

Године 2009, половином марта, председник САД је потписао (необавезујућу, додуше) резолуцију Уједињених нација којом се, у целом свету, тражи декриминализација хомосексуализма. Декларацију су, децембра 2008, а поводом шездесетогодишњице повеље УН о правима човека, иницирале Француска и Холандија, а прихватило ју је 66 земаља. Декларацију нису потписале Русија, Белорусија, Кина, Турска и Ватикан, а против ње је устало 60 земаља, на челу са Сиријом (биле су то углавном афричке и арапске земље). Оне су предложиле алтернативну декларацију, а сиријски представник је објаснио суштину исте: „Треба уважавати законе сваке земље понаособ/.../ Закони о хомосексуализму морају бити прерогативи сваке од државачланица. Усвајање ове декларације могло би довести до легитимизације других непочинстава, попут педофилије”. (Питам се, питам: да ли им Асад у Сирији смета и због „антигејства”?) Тако је

било у Уједињеним нацијама, које су наставиле путем Европског парламента; исти је, својом декларацијом од 18. јануара 2006, хомофобију дефинисао овако: „Ирационални страх и одбојност према хомосексуалности, лезбејкама, гејевима, бисесексуалцима и трансгендерним људима, заснован на предубеђењима, слично расизму, ксенофобији, антисемитизму и сексизму”. Руски „веселници”(„gay”), уз снажну подршку својих спонзора са Запада, одмах су кренули са захтевима да им се у Москви одобри „свесловенска геј парада” (ваљда као изругивање идејама словенофила). У Москви, Вороњежу, Краснодару, Омску, Петрозаводску, Ростову на Дону, Самари, Тјумењу, Челјабинску и Хабаровску организована је „Недеља против хомофобије у Русији”. Пропагатори „веселништва” су организовали семинаре, кино-пројекције, тренинге за толеранцију, радионице. Ево како је изгледао „тренинг за толеранцију” у једној од школа Санкт Петербурга. Максим, активиста петроградског „антифа” покрета, испричао је „Руском репортеру” да је с ђацима имао радионцу с темом: „Шта је боље бити – геј или фашиста?” На почетку, цело одељење је било на страни „фашиста”; после дискусије, 14-оро њих прешли су на „геј” страну. Углавном, Максим сматра да је нетолеранција у Русији и даље велика – увек пола одељења више воле да буду „фашисти” него „веселници”. У Рјазанској области, где постоји локални закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, грађани Содома маскирани у грађане Космополиса организовали су, у близини градских школа и дечје библиотеке, своје параде, носећи пароле „Хомосексуалност – то је сасвим нормално” и „Поносан сам што сам хомосексуалац. Питај ме о томе!” Двојица учесника су били кажњени са по 1500 рубаља сваки, и одмах су решили да туже Русију Европском суду за људска права у Стразбуру. (То су, пре њих, урадили московски содомити-космополити, јер им је градоначелник Лушков 155 пута одбио захтев за парадирање!) Руски академик Кон, жестоки заговорник права на „гејлучење” (кованица слична турцизму „шенлучење”), тих дана је изјавио: „Однос према хомосексуализму је идеални лакмус-папир за проверавање демократизма и толеранције”. За све то време, Руска Црква остаје на предањским позицијама. Када је, у децембру 2009, Москву посетио генерални секретар Савета Европе,

патријарх московски и све Русије Кирил му је, у храму Христа Спаситеља, рекао: „Ми прихватамо свачију слободу избора човековог, па и у области сексуалне оријентације. То је његова лична ствар. Али признавање те чињенице нипошто не мења наш став о самој суштини те појаве. Религиозне традиције свих народа сведоче да је хомосексуализам грех, као и губитак моралног оријентира личности”.

Али, борба се наставља. Не дају се евроатлантисти тако лако. Свет ће бити Содом, или га неће бити. Секретар Савета Европе, Т. Јагланд, у свом мајском саопштењу ове, 2011, најавио је да ће у јуну комесар Савета Европе за људска права Томас Хамарберг поднети извештај на тему „Дискриминација на основу сексуалне оријентације и родног идентитета у Европи”, на основу кога ће, до краја 2011, Савет Европе донети програм помоћи европским земљама под насловом „Борба против дискриминација на основу сексуалне оријентације и родног идентитета”. Руска Црква није остала равнодушна: њеном представништву у Стразбуру стигао је документ „О праву на критичку оцену хомосексуалности и о законским ограничењима за наметање хомосексуалности”, који су припремили доктори правних наука, М. Н. Кузњецов, И. В. Понкин и Н.А. Михаљева. У њему, између осталог, пише: „Захтеви које су међународне организације упутиле Руској Федерацији за давање хомосексуалцима и њиховим удружењима посебних, привилегованих режима права, дајући им тиме привилегије, као и захтев за гоњење лица због исказане критике на рачун хомосексуалности, као и према питању организовања јавних „геј-парада” од стране хомосексуалаца, у супротности су са општеприхваћеним начелима и нормама међународног права и међународним актима о људским правима, и у сукобу су с „јавним поретком” (*ordre public*) Руске Федерације. Руска Федерација има суверено право да самостално и независно, у складу са својим законодавством, одређује мере, начине и границе заштите јавног морала, ослањајући се на сопствено, самостално формирано тумачење значења и садржаја моралних вредности, које су везане за националну културу, и подлежу чувању, заштити и подршци од стране државе”. Борба се наставља. Наде има, док год је Русија независна држава.

ДЕВЕДЕСЕТЕ ГОДИНЕ ПРОШЛОГ ВЕКА

Деведесете године 20. века у Србији биле су карактеристичне по борби за „демократију и људска права” (у којој су, поред искрених, али наивних, каквих је било највише, учествовали и многи неискрени, али ненаивни, који су тачно знали шта хоће и како то да постигну; уз малу помоћ својих пријатеља, чиновника Империје, наравно.) Инфилтрирани међу студенте, ненаивни су, у часопису академица Филозофског факултета „Ейдос” (мај 1996, ср. 6-8), објавили анкету о броју уживалаца марихуане и о склоности хомосексуализму. Задовољни што је 54% испитаника рекло да је пробало марихуану, били су незадовољни ставом већине која је хомосексуализам прогласила изопаченошћу (око 80%), па су радикалне противнике ове „секусалне оријентације” назвали „нацистичким”.

У часопису „Европљанин”, познатом по свом НАТОљубљу и антимилошевићевизму, у једном од летњих бројева 1998. године, појавио се читав блок посвећен овом питању у „варварској” Србији. Дата је кратка историја покрета за права „веселника” у нас („gay”, „веселник”), тзв. Групе за афирмацију геј и лезбијских људских права „Аркадија”, основане 1991. године. Читали смо ставове „просвећених” лекара (др Слободан Јакулић: „Хомосексуалност је урођена ствар”), као и бораца за ЕУропу, попут вишег саветника Института за европске студије, Мирослава Прокопијевића, који је био недвосмислен: „Још су у старој Грчкој моралне слободе човека биле далеко веће него сад. Наравно, после тога је наступио период тероризма хришћанских шизми и тоталитарних друштава која су хомосексуално опредељење сматрала неприродним”. „Политика” је, 29. јуна 1998, после текста о белој куги у Србији, донела чланак о томе како су 27. јуна те године, у Улици Краља Петра број 87, домаћи активисти покрета „веселника” обележили „Међународни дан поноса лезбијки и хомосексуалаца”. Дејан Небригић, један од оновремених активиста, изјавио је да „бити геј у Београду значи бити као прасе у Техерану”, а Душан Маљковић, председник Европског удружења младих Србије, јасно је најавио нашу

ЕУ будућност: „Затворена хомосексуалност у кући није реализована. Зато је потребно изаћи на улицу и марширати”. Лепа Млађеновић, вођа лезбејске организације „Лабрис”, авангардно се zaloжила за легализацију хомосексуалног брака. „Лабрис” је, у то време, нудио летак на коме је, између осталог, писало: „Лезбејска егзистенција је наше људско право... Говоримо себи и другима да свака жена има право да воли жене и да то није девијација... Облици присилне хетеросексуалности су културно наслеђе цивилизације, мушко насиље над женама које обнавља зависност жене од мушкарца, И СВЕ ИНСТИТУЦИЈЕ ДРУШТВА ОД ПОРОДИЦЕ ДО ДРЖАВЕ” (одатле, на паради „веселника” октобра 2010. у Београду, парола „Смрт држави”; ускоро ћемо читати и „Смрт породици”). Активисткиње „Лабриса” биле су укључене и у оснивање „СОС телефона за жене и децу жртве насиља”. Понуђена је заштита женама ако их мужеви први пут туку, ако им намећу своју вољу, ако сузбијају женске жеље и способности, ако их омаловажавају и називају погрдним именима. Залажући се против насиља над женама, СОС је (уочи НАТО бомбардовања Србије 1999.) био и против „милитаризма”. Борећи се против „дискриминације на основу сексуалног опредељења”, рани СОС је позивао жене да их заштити ако их мужеви спречавају да имају „пријатељице” (наравно, не пријатељице за комшијску кафу, него оне друге, „интимне”...) Занимљиво је да су се борке за лезбејска права нашле међу најгласнијим гласноговорницама приче о Србима као главним злочинцима у ратовима на простору бивше СФРЈ. Лепа Млађеновић је, у америчком часопису „Off Our Backs” марта 1993. објавила текст у коме јасно указује на недела Срба фалократа, који својим женама не дају да имају „пријатељице”: „Срби су силовали неколико стотина хиљада жена у Хрватској и Босни, и још ће их бити силовано. Многе од њих су биле силоване и неколико пута, многе су биле убијене, жене свих узраста и националности, само што ратне статистике то нису забележиле... Неке од нас, мада малобројне, не можемо да се идентификујемо са „српским народом”. Ми смо се раније сматрале „Југословенкама”, па се самим тим никад нисмо ни идентификовале са Србима. Сада, када нам се намеће српска националност, ми увиђамо да нема ничега, баш ничега, што би

феминисткиње привукло том националном идентитету.” Читав НВО „грозд” тих, „лудих деведесетих”, делио је сличне идеје (ево списка: „Жене у црном”; СОС телефон за жене и децу жртве насиља; Аутономни женски центар против сексуалног насиља; Инцест центар; „Сара”; Центар за девојке; Центар за женске студије; Женско саветовалиште; Сигурне женске куће; „Лабрис”; „Ластавица”). Оне су биле против рата, сексизма, милитаризма, мачизма... Али, и против Цркве: године 1995, демонстрирале су у Београду против патријарховог позива на рађање деце, ускликујући: „Мање Цркве, више презерватива!” У књизи „Жене за мир” (Београд, 1997.), кроз исказе активисткиња дати су путеви иницијације у тајну „ослобођења жене”. Тако је Штефи, Хрватица која је била удата за Србина, причала о својевременој „страховитој угрожености” од мужа и деце коју је трпела зато што је била другачије националне припадности. Како је победила ту страшну тортуру злих Срба (мужа и деце, понављамо)? Ево како: „На крају баладе сам ипак пронашла женску групу, СОС телефон за жене и децу жртве насиља. То је за мене била фантастична терапија, оне су биле анационалне/.../ и ја сам ушла у тај брод. Сама група ме је научила реду. Друго, ту сам отворила себе и открила да сам лезбејка, да сам цео живот волела жене, ја сам до тог догађаја била мртва жена, а сад осећам да сам хиљаду жена/.../ У односу на породицу ја сам самостална, ми смо тек сад то схватили, да они могу без мене и ја без њих. Овај рат је разбио моју породицу у добром смислу”. (Зар је онда случајно што је „Међународни скуп женске солидарности против рата” 1996. године одржан у Новом Саду, имао радионицу с темом „Лезбејство и политичка одговорност”?) Већ у то време било је веома јасно да домаћи активисти ЕУ „веселништва” („gay”) неће стати. Мирјана Вагнер, адвокат Центра за женске студије, је у изјави за „Европљанин” 1998. јасно рекла: „Последњи степен освајања геј и лезбејских слобода јесте прихватање могућности да они одгајају децу/.../ Холандија ће бити прва, а онда ће то полако да иде”. А Душан Маљковић, који је, поред евроомладинских интеграција, у то време био сарадник Фонда за хуманитарно право за борбу против хомофобије, исказао је своје личне жеље: „Желим да усвојим малу ћеркицу Јапанку која ће се звати Анаис, по мојој омиљеној

списатељици Анаис Нин. А син ће ми бити мелез и зваће се Хенри по Хенрију Милеру. Можда усвојим и трећу девојчицу – то морам још да видим са својим љубавником, која ће се звати Џун, да тако постигнемо тај троугао. Наравно, ово је све испоетизовано, али ја веома желим децу и верујем да ћу их једнога дана имати.” За неупућене: Анаис Нин је била америчка „еротска” списатељица (која је уживала у свим врстама сексуалних „слобода”, па је упражњавала и инцест са оцем); Хенри Милер је био амерички књижевник, који је такође уживао у сексу и описивању секса; он, Анаис Нин и његова љубавница Џун били су сексуални троугао који је изводио разне врсте „испоетизованих” (израз Маљковића) сексуалних огледа, у малограђанска и антиЕУ времена познатих као перверзије. Дакле, још деведесетих година 20. века се знало да домаћи: „веселници” („gay”) – бар неки - лудо чезну за усвојеном децом коју би могли организују у своје измаштане, и на основу омиљене литературе саздане, троуглове.

ПОЧЕТАК НОВОГ МИЛЕНИЈУМА

Одмах по доласку на власт ДОСа, покушана је организација параде „веселника” („gay”) у Београду. Парада је била заказана за 27. јун 2001, па премештена на 30. јун, упркос могућности насиља и тзв. „контрапараде”. Једна од многих досовских испостава, Студентска унија Србије, подржала је, 29. јуна, ову манифестацију; десило се то што се десило - београдске улице су још једном биле сведоци грађанског рата ниског интензитета, који је Србији наметнут марта 1991. У дане неуспеле параде, лист „Политика” и агенција „Фактор плус” спровели су анкету међу грађанима: испоставило се да од 1500 испитаника 76, 4% њих сматра да су хомосексуалци болесни, а да је свега 0, 9% њих за давање права истима на „истополне бракове”. За сукобе на улицама Београда, Татјана Лукшић-Орландић, помоћница савезног министра правде (још увек је постојала СРЈ), оптужила је (а кога би другог?) Слободана Милошевића, који је Србе учио „нетолеранцији”. Огласили су се Фонд за хуманитарно право, Форум писаца и АНЕМ, Биљана Србљановић, Петар Луковић, Борка Павићевић и други на Сорошевом платном списку (оног Сороша који, од пада Берлинског зида, у Источној Европи финансира све кампање

за стварање грађанског друштва, које подразумевају, између осталог, легализацију марихуане и „истополних бракова”). Иако је у марту 2001, Социјалдемократска унија Жарка Кораћа тражила озакоњење таквих бракова, после неуспеле параде, Кораћ се оградио од манифестације, рекавши: „Не само да моја странка нема никакве везе с тим, него ја нисам ни знао да се тог дана одржава геј парада”. Контровезни, али обавештени, Драгош Калајић, после свега је објавио текст „Срби, остајте мушки”, у коме наводи тврдњу познатог италијанског писца Малапартеа да је у Европи, после Другог светског рата, број хомосексуалаца невиђено порастао. Разлог, по аутору „Технике државног удара” – ужаси рата и тоталитаризма. Додаје Калајић: „Тоталитарни системи и ратови циљају својим насиљима управо мушкост, етику мушких дужности и одговорности. Слабији, поводљивији људски материјал мушког рода не одолева тим претњама и изазовима већ се кукавички пресвлади у женске одеће те камелеонски преузима псеудоженску природу.” Подсећајући на једну узгредницу Рајка Петрова Нога („Знаш, моји Херцеговци користе реч „педеру!”, али не верују да то постоји”), Калајић упозорава да је савремено полно, и ино, конвертитство у нас плод многих погибија у светским ратовима, и додаје: „Када су Срби постали предмет демонизације, санкција и коначно агресије најјачих сила Запада – многи од њих су пожурили да се преодену у друге, „грађанске”, „аутономашке”, или „војвођанске”, те „црногорско-сепаратистичке” одеће, молећи поштеду од непријатеља, па и награду за такве издаје. Све је то људски разумљиво и опростиво: не може свако да буде Србин”. Први који је хомосексуалце позвао да гласају за њега био је стари радник Титове „народне милиције”, а касније новедемократа и либерал, Душан Михајловић, у оквиру своје „црна овца” кампање за изборе 2004. године. То се није одразило на његов успех на изборима, али ће касније друге партије кренути његовим путем (нарочито еватореформски СПС). У Влади коју је 2004. формирао Војислав Коштуница, као помоћник министра културе Којадиновића, нашао се Бора Ђорђевић, који је провоцирао НВО јавност изјавом да је обуставио помоћ министарства (претходна Влада ју је давала) разним геј лобијима и заговорницима „дугиних боја”.

КЊИГА ЕУ БУДУЋНОСТИ СРБИЈЕ

Институт друштвених наука из Београда објавио је 2009. године књигу „Ка демократском друштву: истополне породице”. Аутор књиге је Зорица Мршевић, која је имала видну улогу у „омбудсманским” пројектима жутокраких властодржаца. Да је књига огледало наше будућности, показују и њени рецензенти: Маријана Пајванчић, професорка Уставног права са Правног факултета Универзитета у Новом Саду, Марија Драшкић, професорка породичног права са Правног факултета у Београду и судијка – судиница Уставног суда, као и Олга Цвејић, професорка Породичног права из Новог Сада. Рецензије су, свакако, биле позитивне; а то значи једно – чека нас оно што је у књизи описано. Наука наређује! У латинском средњем веку говорило се: „Deus vult!” („Бог тако хоће”). Зорица Мршевић описује пут ка легализацији хомосексуалних бракова: кохабитација, као у Француској, где „веселници” („gay”) имају права ванбрачне заједнице без деце; у појединим државама САД то се зове „домаће партнерство”. Следећа тачка дневног реда је регистровано партнерство (Чешка, Данска, Финска, Швајцарска, Нови Зеланд, Немачка, Норвешка, Луксембург, и „напредна” Словенија.) Пар хомосексуалаца има право на све као и нормални брачници, осим да усваја децу. Коначни циљ содомизације, маскиране у глобализацију, је пак ИСТОПОЛНИ БРАК (има га у пет држава САД, у Холандији, Белгији, Шведској, Канади, Исланду, Великој Британији и Шпанији). Ту хомосексуалци добијају право на усвајање деце. Ауторка књиге поштено признаје да ЕУ не може никога да натера да озакони истополне заједнице, а камоли такав „брак” са усвајањем деце. Па ипак, Европски парламент стално препоручује да се према „веселницима” („gay”) укину све врсте дискриминације, укључујући и забрану усвајања деце. (Чик погодите да ли ће жутокраки имати смелости да те препоруке – необавезујуће, господо! - не прихвате као наредбе!) А тек кад од Зорице Мршевић сазнају да се и Барак Обама залаже за њихове „бракове” и то да могу да усвоје децу, при чему се овај миротворац (с бомбардерима изнад Либије и трупама на северу Космета) залаже за то јер „милиони Американаца треба да поносно живе у слободи” - како да одоли срце њихово, пуно љубави према Обами, Хилари, Бајдену и другим

просветитељима човечанства на ивици Трећег светског рата? Свако признавање кохабитације и регистрованог партнерства не задовољава хомосексуалну мањину. Чим су у Ирској добили право на партнерство, већ сутрадан су организовали марш у Даблину, узвикујући: „Шта хоћемо? Брак. Када хоћемо? Сада!” Па је једна њихова борка рекла да давање неких права хомосексуалцима још увек не значи да су они равноправни. (Наравно, кад добију право да усвајају децу, они ће ићи даље; у САД постоји, сасвим легално, и у овом тексту већ поменуто, друштво звано NAMBLA- NORTH AMERICAN MAN-BOY LOVE ASSOCIATION, које се, наравно, залаже за легализацију педофилије, и редовно учествује у gay pride манифестацијама.) Иако савремена наука одавно оповргава „веселнички” („gay”) мит о томе да је 10% човечанства хомосексуално (реч је, бар кад је САД у питању, о 3% мушкараца и 1, 5% жена са трајним хомосексуалним опредељењем), Зорица Мршевић се непрестано позива на „науку”, па нам показује како су и животиње повремено „хомосексуалне” (жирафе, мајмуни, китови и лабудови), па чак имају и „доживотна истополна партнерства”. Логика ове „научне аргументације” је веома дубока: угледајући се на животињски свет, могли бисмо да упражњавамо прождирање мужа од стране жене (тако раде инсекти богомољке); или убијање туђе деце да би нам родитељи побиијених малишана узгајили наше јединче (тако ради птица кукавица); или прождирање сопственог потомства (тако понекад ради мужјак-лав). Жалосно је што се наука у Србији претвара у јефтину пропаганду политички коректних ставова, а уместо цитирања Маркса и Енгелса имамо навођење ставова Барака Обама. Кад прочиташ рекламу „истополних бракова” кроз позивање на животиње, падне ти на памет онај графит, који се ругао рекламним кампањама лоше робе, питајући пролазнике зашто не једу оно што се не једе, и додајући: „Зар се милиони мува варају?” Од Зорице Мршевић сазнајемо да је наука „доказала” генетску условљеност хомосексуализма (при чему су они који су то доказивали и сами били хомосексуалци, попут Левеја), док се прећуткују она научна истраживања која доказују да је највећи број оних који су се у зрелом добу идентификовали као хомосексуалци био сексуално злоупотребљени од неког старијег хомосексуалца у детињству. Такође,

ауторка све време у књизи тврди да деца ништа не смета ако су од детињства упозната са овом „полном оријентацијом” као нечим нормалним. Наравно, њена главна теза је да су хомосексуалци веома добри „родитељи”, и да деца у њиховим „браковима” немају никаквих последица по развој и срећну будућност. Такав поглед на свет уз једном „демократском друштву” свакако се мора наметати и кроз школски систем, па ускоро можемо очекивати оно што већ деценијама имамо у најнапреднијој од свих напредних земаља света, САД, чије су школе потпуно отворене за „веселнике” („gay”), како смо и видели. Као и сви велики ЕУ инквизитори, Зорица Мршевић за неприхватање генијалних ЛБГТ идеја оптужује „моралну панику” (коју, свакако, увек прави „морална већина”, тупоумни хетеросексуалци који рађају децу и жела да и њихова деца рађају децу), као и „фанатичну религиозну искључивост”, која је некад „анатемисала локомотиву”. Иако не нуди експлицитне методе за обрачун с „искључивцима”, ми их, у Србији, већ видимо: од митрополита Амфилохија грађанистички тоталитарци су тражили да се извини због тога што је, из православне перспективе, коментарисао „параду веселника” („gay”) октобра 2010. у Београду. Митрополит Амфилохије је, тим поводом, у марту 2011. оправдано рекао: „Свако има право да живи како сматра исправним, али то не значи да је тај начин истински прави начин./.../ Ја сам дужан и пред Богом и људима скренем пажњу и себи и другима да не иду путем који води у пропаст, осуђујући грех./.../ Црква мора да каже своју реч, а други одлучују да ли ће то прихватити. Не може Црква да прихвати настраност, неприродност живљења као принцип живљења./.../ Не осудих грешника, него грех, оно што унижава његово, моје и достојанство других људи, а његово је да ли ће то да прими или не”. Или, како то пише у једном од кључних докумената савремене Православне Цркве, „Основама социјалне концепције РПЦ”: „Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди са изопаченим испољавањима хомосексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, која се превазилази духовним напором што води ка исцелењу и личносном узрастању човека./.../ Односећи се с пастирском пажњом

према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушају да се грешна тенденција представи као предмет поноса и пример за подражавање”. Тако размишља огромна већина грађана Србије, и то не само православних Срба, него и представника других традиционалних конфесија нашег простора. Зато повереници за сва могућа „права и правике” Невени Петрушић, истомишљеници наше заговорнице исполних бракова, Зорице Мршевић, препоручујемо да, пре но што се обруши на некога из СПЦ, обави консултације и са осталима, почевши, рецимо, од муфтије Зукорлића, човека толеранције и будућности. Не баш будућности описане у књизи Зорице Мршевић, али ипак...

ЈЕДНО УПУТСТВО (ПРИРУЧНИК НОВОГОВОРА У СРБИЈИ)

Заштитник људских права у Србији, на свом сајту, објавио је „Упутства за стандардизован и недискриминативан говор и понашање”. Реч је о налозима за понашање на радном месту. У оквиру овог орвелијанског текста, који нам објашњава како да не будемо дискриминативни према женама и особама са инвалидитетом, налази се (понајвећи, наравно), део о томе како да будемо толерантни и ЕУмилни и према ЛБГТ особама. Ту сазнајемо да око нас 10% људи нису хетеросексуални, и да им морамо приступати са највећом пажњом, ни не смејући да помислимо да су те особе „перверзне” или „промискуитетне”. Увредљиво је сматрати да све ЛБГТ особе желе да промене пол (то желе само „трансродни”). Забрањено је рећи: „Нисам један од њих”; „Нека раде шта год хоће, али нека не кваре децу”; „Сироти њихови родитељи, ни криви ни дужни, а она/он је таква/такав”; „Све је то увоз са Запада”; „Шта би било кад би сви били такви?”, итд. У образложењу овог текста, наводи се да је наше друштво веома „хомофобично”, због чега треба учинити све да се хомофобичност смањи. Један од начина је да колеге с посла толерентно схвате ЛБГТ проблеме и да им помогну у тешким тренуцима: „Њихови проблеми нису само сложени и тешки због негативног става друштва према њима, као и немогућности да своје дуготрајне емотивне заједнице, а често и родитељство, и формално-правно озваниче. Пажљиво и колегијално је, дакле, уважити

различитост искустава, saslušati taj deo privatne priče, bez pogrešnih i uvredljivih pretpostavki, bez izolacije, potsmeha ili čak bojkota svega što nije heteroseksualno obojeno". Takođe, ombudsman nam poručuje da LGBT mnogo vole decu, i jedva čekaју da počnu da ih usvajaju: „Greška je i pretpostavka da LGBT osobe ne žele, ili, još gore, mrze decu. I među њима, baš kao i među heteroseksualnim osobama, ima proporcionalno isto toliko onih koji čak strastveno vole i žele, kao i onih koji ne žele da imaju decu, kao što i u obe grupacije ima onih koji su dobri i onih koji su loši roditelji. LGBT osobe nisu neadekvatni, a još mađe „opasni”, roditelji i zbog svoje seksualne orijentacije”. Jednom rečju, ombudsman je jasan: ako je, što bi Hrvati rekli, „tomo tako”, onda je krajnje vreme da se Srbija oslobodi homofobije tako što će omogućiti LGBT družini da ozvaničava svoje „emotivne vезе” и, naravno, da usvaja decu.

ОНИ У УЦБЕНИЦИМА

У 117. броју „Стандарда” 2008. године, одмах после доласка на власт жутокраке коалиције Камерона Мантера (можда сте заборавили тог врхунског специјалца империјалне дипломатије, који је дошао, помогао коалицију и одјашао у сутон, попут Таличног Тома), појавио се интервју са активистом покрета за права хомосексуалаца, Предрагом Аздејковићем, у коме је дотични најавио да ће се у школским уцбеницима, по узору на ЕУ, ускоро појавити текстови о толеранцији према „сексуалним мањинама”. Као добар пример таквих уцбеника, навео је оне холандске, у којима су представљене како разнополне, тако и истополне, заједнице са децом, при чему су сви различитих боја коже. Аздејковић је оштро напао професоре наших школа, који „шире хомофобију”, причајући да су „хомосексуалци болесни”. Он је указао и на потребу да имамо „геј медије”. А затим је кренуло – усвојен је антидискриминациони закон, у коме је „полна оријентација” постала важна основа за будуће прогоне због „говора мржње” (то јест, неслагања са пропагандом хомосексуализма). Одржана је и „парада поноса”, октобра 2010, на 95-годишњицу херојске одрбране Београда у Првом светском рату. Људи који су били

против тога похапшени су, и бачени на суд. Заштитница свих могућих и немогућих права у нас, Невена Петрушић, тражила је од митрополита Амфилохија да се извини ЛБГТ популацији зато што је, после београдских догађаја, износио хришћански став о хомосексуализму. А онда је, у свим новинама, у јулу 2011, објављена вест да ће нови Грађански законик легализовати „истополне бракове” и њихово право да усвајају децу. (Видели смо - у предлогу Законика тога нема. Бар за сада). Борис Милићевић, члан Геј-стрейт алијансе и високи функционер СПСа, у „Пресу” је изјавио: „Многи гејеви и лезбијке већ одгајају децу. Рецимо, геј мушкарац направи договор са партнерком која му роди дете, о којем он брине на сваки могући начин. Таквих случајева има колико год хоћете”. У изјави „Правди” Милићевић је рекао да је истополним браковима место у уџбеницима: „Уџбеници би по природи ствари требало да представљају реалност једног друштва и да не буду у супротности са науком и научним принципима. Данас у Србији имамо уџбенике где се ЛБГТ особе пореде са особама са патолошким поремећајима, а званична медицина је још пре 20 година јасно рекла да то није ни болест, ни поремећај”. Ова прича наишла је на оштар отпор у јавности. Психотерапеут Зоран Миливојевић је, за „Прес”, изјавио: „У ситуацији када смо гледали окршај између противника геј параде и полиције у центру Београда и када имамо потпуну подељеност у Србији по овом питању, постављање такве тезе треба да се схвати као нека врста провокације. Уместо дијалога, предлагачи нове верзије закона покушавају да потуре више неприхватљивих теза за већину грађана Србије. Ту, поред геј бракова, мислим и на покушај да се забрани родитељима да телесно кажњавају дете”. Психијатар Јован Марић је, имајући разумевања за хомосексуално „партнерско домаћинство”, истакао да се не сме дозволити да усвајају децу, јер се у пракси само 5-10% њихових веза завршава трајном заједницом: „У 60% случајева њихове везе се свode на тренутна познанства и односе. Ту нема никакве љубави. Пракса, такође, показује да су гејеви изузетно промискуитетни. Америчка статистика показује да многи од њих имају у просеку 500 партнера током живота”. Он је додао: „Медицински је утврђено да код неких тинејџера у узрасту од 13 до 15 година постоји конфузија сексуалног

идентитета. Тај поремећај има своју дијагностичку фиоку у међународној медицинској класификацији, па и у нашој, као „поремећај секусалног сазревања”. Та особа је и хомосекусална и хетеросекусална. Ове слободе на којима се сад инсистира би те тинејџере гурале у хомосекусалност”. Говорећи о могућности да хомосекусалци усвајају децу, психолог Жарко Требјешанин је за „Прес” изјавио: „Као психолог, не бих смео да кажем да би та деца била у истом положају као она која расту у хетерогеним заједницама. Морам признати да би одрастањем у геј заједници деца могла да буду на неки начин оштећена”. Психолог Ана Зорнић је, у изјави за „Правду”, истакавши да не сматра хомосекусализам болешћу, ипак рекла да би „ментални склоп деце која би одрастала на сликама истополних родитеља, или живела у таквим породицама, био би трајно нарушен, а она израсла у нестабилне и несигурне личности”. Једном речју, ако се вратимо једном од повода за анализу, Дунђерин је у „Печату” написао чланак „У Европу без породице” на основу онога што се, почетком јула 2011, могло прочитати у штампи, о новом Грађанском закону. Добро је што они који пишу преднацрт тог акта нису мислили на тај начин, што је професор др Оливер Антић показао, у свом тексту „У Србији без памети”. Али, није се требало обраћати само Дунђерину; било је ту и других узнемираних новинара.

ТО ТРАЖИ ЕУ?

ЕУтопија, творевина на ивици распада, повод је домаћим жутокракима за увођење свих могућих лудости под изговором приче о „људским правима”, која ЕУ хоће и тражи. Наравно, европска бирократија, која се одавно бори против хришћанских вредности, има своје циљеве, од којих је масовно увођење „веселништва” један од приоритета. Али, то уопште не значи да ЕУ може наметати својим чланицама све што пожели у оквиру тзв. „права сексуалних мањина”; и не само у тој области, него у целокупној области морала. Довољан је пример Пољске: она је, пре уласка у ЕУ, почетком деведесетих, вратила веронауку у школе, формирала осмочлани савет за праћење хришћаних вредности на радио и телевизијским програмима, а у Устав Пољске унето је позивање на Бога и хришћанско наслеђе пољске

нације. Када је Пољска приступала ЕУ, један од услова је био да нико нема права да тражи укидање закона о забрани абортуса (осим у случајевима када је угрожен живот мајке). Када је у лето 2003, сенаторка Марија Шишковска припремала законе за проширење права хомосексуалаца (признање права хомосексуалног партнерства као својеврсног брака, осим усвајања деце), Католичка црква Пољске, предвођена ватиканском Конгрегацијом за доктрину вере, а уз помоћ католичких политичара, кренула је у оштру кампању да се то не дозволи. Снажна политичка групација, Лига пољских породица, најоштрије се супротставила, често спречавајући покушаје геј парадирења. Лех Валенса је изјављивао: „Моје уверење је да тим људима треба помоћ лекара. Шта би било кад би сви људи били такви – не бисмо имали потомке!” Године 2002, у оквиру председничке кампање, питање хомосексуалности било је једно од кључних питања, јер је Католичка црква од свих кандидата тражила да се о њему изјасне. Маријан Кржаковски, кандидат Солидарности, изјаснио се против хомосексуалних бракова и права да они усвајају децу, а Марек Савицки, из Пољске сељачке странке, рекао је да је хомосексуализам лажно питање, јер има толико других питања која треба решити. Због свега овога, али и због осталих локалних специфичности, заснованих на пољском моралном наслеђу, ЕУ комесари су морали да се удварају домаћем католицизму, па је европска министарка Данута Хибнер 2002, на састанку са представницима пољских црквених медија, стигла да изјави да ЕУ нема никакав утицај на своје чланице кад је морал у питању, и да се не меша у питања абортуса и еутаназије. (И Ирска и Малта ушле су у ЕУ са оштрим ограничењима абортуса, а тек је на недавном референдуму на Малти допуштен развод брака, који је, по католичком канонском праву, кога се Ла Валета држала, до сада био забрањен!) Дакле, наметање хомосексуалних бракова и усвајања деце од стране истих није услов за улазак у ЕУ; само, домаћи евроунијати су спремни да иду три корака испред ЕУ захтева, да би показали да су, како рече Тадић Басари, спремни за „преобразбу” Србије.

ОД ПИСЦА ОВИХ РЕДОВА

Ово није обичан новинарски чланак. Коштао ме је времена и нерава, и многе речи су ме жегле док сам их писао; мрачну будућност свог народа и човечанства, лишеног моралних оријентира, видео сам јасно, и ништа мање напето од Александра Дунђерина, који је добио пацке због чланка „Без породице у Европу”. Па ипак, нити се предајем, нити то било коме препоручујем. Породица је наша потоња тврђава у окупираној Европи, и морамо је бранити свом љубављу, мудрошћу и храброшћу за коју смо способни. Зато одмах, сада, морамо рећи себи, а затим и свима ближњима: нећемо дозволити да нам узму децу! Кренимо код васпитачица, учитеља и професора наше деце, и рецимо им да нам се придрже у одбрани нормалности! Посетимо наше лекаре и социјалне раднике, тражећи да заштите наше породице! Уверимо наше чиновнике у општинама да такву будућност не смемо дозволити! Подсетимо судије да постоје закони који су безакоња! Бојкотујмо медије који пропагирају оно што руши породични морал! Док наши несрећни полицајци примају плате за премлаћивање ариљских малинара, а притом не смеју да привире на Косово, и док их приморавају да штите „геј параду” на челу са холандским педофилом Ван Даленом, попричајмо, као људи, с њима – и они имају децу, коју жутокраки НВО јуришници желе да врбују за „нове вредности” (Прошло је време кад су полицајци убеђивали себе да, за плату, морају да мисле као онај удбаш што је пратио Бранка Ћопића, па му рекао: „Кад би ми наредили да те убијем, шта ћу - морао бих... Имам децу...” Данас и полицајац може да мисли својом главом). Рецимо полицајцима: „Ви сте наши; не браните безакоње!” Посетимо угледне србске интелектуалце и тражимо да се и њихов глас у одбрану морала, личног и породичног, чује у јавности... И, наравно, подсетимо народне посланике да, кад су овакве ствари у питању, не смеју бити гласачки работи једне прљаве противпородичне машинерије, него их охрабримо да поступају као добре комшије, земљаци, нормални људи, који су забринути за будућност свачијег детета као сопственог. Оснивајмо, што више, родитељских удружења која ће јасно и гласно рећи: „СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ – ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО!” Можда то, сада, у доба сенилног варварства жутокраких, изгледа неостварљиво. Али, сваки пут почиње првим кораком. А Бог ће, како рече патријарх Павле, помоћи ако буде имао коме да помогне. Борба за породицу никад не може бити узалудна.

2011.

*ПОСЛЕ КОСОВА И ВОЈВОДИНЕ,
ОДУЗИМАЋЕ И ВАШУ ДЕЦУ!*

Године 1968, Херберт Маркузе, славни „еротски револуционар”, поручио је париским студентима: „Патологију треба прогласити за норму, а норму за патологију – и тако ћемо срушити буржоаско друштво”. То, што ће тако бити срушено СВАКО, а не само буржоаско друштво, Маркузеа се није тицало. Као и многи интелектуалци, од Мараа наовамо, он се представљао као „пријатељ народа”, то јест као онај који, боље од самог народа, зна шта су његови интереси. Уосталом, сваки тоталитаризам је такав: ако нећеш да се утопиш у утопијску заједницу, ми ћемо те утопити, макар с каменом о врату.

А тоталитаризам, као што је доказао руски филозоф Иван Иљин, не зависи од облика, него од ОБИМА власти. Он је присутан свуда где држава хоће да надзире приватни живот својих грађана. Једна од најсрамнијих епизода из историје тоталитарних режима је повест о Павлику Морозову, дечаку који је потказао своје родитеље као непријатеље совјетског режима. Родитељи су послати у ГУЛАГ, а мали Павлик је ушао у све уџбенике Стаљиновог доба као пример „совјетског патриотизма”.

НАТО-измењари на власти у Србији, скупа са НВО делатницима сорошевског порекла у последње време се показују као евро – стахановци, ударнички спремни да ураде чак и оно што се не тражи, да би нас што пре поевроунијатили. Одричу се Косова и одвајају Војводину, доносе „pro-gay” законе, спремају се да легализују проституцију и да одузимају децу родитељима који их шљицну по стражњици (такав закон, који и најблаже телесно опомињање проглашава кривичним делом, постоји у само 18 земаља света, али НАТО-ударници желе да покажу како су „напреднији” од „напредних”).

Значи, удариће на породицу, скупа са основним верским и моралним законима.

That’ s not all, folks, то јест: „Децо, волите ли брзу возњу?” (што рече teenage – ђаво у првом делу филма „Ми нисмо анђели”). Куда ће

нас одвести брза вожња с Мефистом прерушеним у возача на линији Београд – Брисел? Прoшeтaјмo мaлo пo свeтy, тeк дa знaмo штa нaс чeкa.

Еврoпски суд зa људскa прaвa трaжиo јe 2009. гoдинe Итaлији дa уклoни рaспeћe из свих држaвних шкoлa нa oснoвy тужбe јeднe грaђaнкe oвe зeмљe, кoјa јe истaклa дa тa рaспeћa смeтaју њeнoј дeци, кoјy oнa вaспитaвa aтeистички. Грaђaнкa јe пoрeклoм из Финскe. Прoтив oдлукe Судa дигли су глaс и Вaтикaн и прeмијeр Бeрлускoни и итaлијaнскa јaвнoст.

Дa ли јe тo свe?

Нијe, нaрaвнo. У Шкoтскoј јe извeдeнa прeдстaвa у кoјoј јe Христoс прeдстaвљeн кaо „трaнссeксуaлaц” (пoлитички нeкoрeктнo, рeћи ћу: Бoжe, oпрoсти!).

Пoљски суд јe нaлoжиo свeштeнику кoји јe aбoртус упoрeдиo сa хoлoкaустoм, дa сe извини и плати кaзнy. И тo нијe oбичaн свeштeник, нeгo глaвни урeдник нaјвeћeг кaтoличкoг нeдeљникa „Gosc Nedzielny”, Мaрeк Гaнцирчик; a и кaзнa нијe билa мaлa - 11000 дoлaрa. Свeштeник јe у јeднoм oд брoјeвa свoг чaсoписa, oктoбрa 2007, критикoвao oдлукy Еврoпскoг судa зa људскa прaвa. Суд јe нaлoжиo држaви Пoљскoј дa исплaти 25000 eврa жeни кoјa јe 2000. Гoдинe рoдилa „нeжeљeнo” дeтe (дeвoјчицa јe, у врeмe писaњa члaнкa, билa сeдмoгoдишњe здрaвo дeтe), зaтo штo су лeкaри oдбили дa јoј oбaвe aбoртус, јeр пoрoђaјeм здрaвљe мaјкe нe би билo угрoжeнo. (Тo јe, пo пoљскoм зaкoну, билo лeгaлнo.)

Или, скoри случaј из Вeликe Бритaнијe. Двaдeсeтшeстoгoдишњa Кeри Вултoртoн извршилa јe сaмoубиствo сaзнaвши дa нe мoжe дa имa дeцy. Хитнa пoмoћ јe стиглa нa врeмe и мoглa јe дa јe врaти у живoт, aли тo нису урaдили, пa јe Кeри умрлa. Рaзлoг? Гoдинe 2005, влaсти „гoрдoг Албиoнa” усвoјилe су „Aкт o психичкoј прaвнoј урaчунљивoсти”, кoји прaвo пaцијeнтa дa умрe пo свoјoј жeљи стaвљa изнaд лeкaрскe oбaвeзe дa сe спaсe нeчији живoт. Кeри Вултeртoн јe, у стaњу суициднoг пoмрaчeњa свeсти, oстaвилa пoрукy дa јe нe рeaнимирaју.

У тoј истoј Вeликoј Бритaнији усвoјeн јe нoви прaвилник зa нaстaвникe, кoји им нaлaжe, чaк и aкo прeдaју у привaтним

хришћанским школама да морају најпохвалније да говоре о исламу и хомосексуализму.

У негда католичкој Шпанији, Врховни суд је наредио да деца која одбијају да иду на часове грађанског васпитања, јер се на истима пропагира хомосексуализам (родитељи су им практикујући католици), морају да похађају дате часове, без обзира на верско убеђење.

У вртићима Литваније пропаганда хомосексуализма спроводи се у складу с пројектом „Gender Loops” у оквиру међународног програма „Gender Mainstreaming”. Литванским предшколцима се предлаже да анализирају бајку у којој се два принца заљубљују један у другог, венчавају се и постају краљ и краљ. Тражи се да се деци објасни „схватање важности сексуалне разноликости људи”. Само у Виљнусу је новом методу обучено преко 200 васпитача у вртићима.

На Украјини се, за 2010, планира увођење у школе факултативног курса „Толерантност”, чији је циљ васпитање деце у духу толеранције према хомосексуалцима и људима другачије боје коже.

Али, најважније је одузимање деце у оквиру тзв. „малолетничког права”: казните дете, оно вас пријави социјалним радницима – и ви у затвор, а дете у интернат или на усвајање. А ви га, рецимо, казните тако што му не дате да 24 сата игра видео игрице, или га спречите да излази у град до три по поноћи.

„Ви мислите – бунца маларија?” рекао би Мајаковски у „Облаку у панталонама”. Било је то, било – али не у Одеси, као у поеми Мајаковског, него, рецимо, у Француској, где је, од 2000. наовамо, родитељима одузето два милиона деце, чега се ужасава чак и председник Саркози али каже да ту ништа не може учинити.

Или, рецимо, било је то, било, у Израелу, где сваке године родитељима држава одузме 2000 дечака и девојчица. Марина Сомодкина, посланик у Кнесету, говори како социјалне службе децу највише одузимају Јеврејима – репатријантима из Русије, при чему се „одузимање деце спроводи на основу потпуно наопаког схватања „дечје добробити”. Резултат је да социјалне службе отимају децу из нормативних породица, које им се обраћају у тренутку потешкоћа, не очекујући да могу да остану без детета.”

Како ће тек, у „political corectness”, евро –НАТО Србији одузимати

децу националистима и антиевроинтегративцима! Шта мислите? „Неће ваљда”, говоре Срби већ две деценије, а они хоће, хоће, хоће! И те како хоће!

Руски публициста, Иван Леонов, јасно указује на опасност тзв. „малолетничког права”: „Под претњом се налази независност породице, право родитеља да одређују приоритете васпитања и устројства породичног живота, традиционалне односе деце и родитеља, засноване на послушању млађих старијима. Родитељи не само да се фактички одстрањују од решавања заштите права своје деце, него постају објекат неспретног надзора од стране „надлежних” органа.

На тај начин, социјалне службе, организоване самоуправе и невладине организације ће у суштини надzirати родитеље и њихово вршење родитељких дужности, а деца ће, у суштини, моћи да дижу тужбе против родитеља.”

Шта то, по Леонову, даље значи? То је „изградња технологије одузимања било ког детета из породице под изговором заштите његових интереса. Притом породица уопште не мора да буде асоцијална или таква да било чиме угрожава дете. Таква судбина може снаћи било коју породицу”.

ЕвроСрби, спремајте се: прво су вам одузели земљу од Вардара до триглава; онда су вас протерали из Славоније, Барање, западног Срема, из Лике, са Кордуна, Баније и Книнске Крајине; отели су вам Дрвар и Горажде, прогнали вас из Мостара и Травника; на Косово идете с пасошем, а сад вам и Војводину претварају у иностранство.

После свега, хоће и децу да вам узму.

Владика Николај Велимировић је, у песми „Небеска Литургија”, пророковао да ће у Србији доћи на власт они „којих би се марва застидела / и вепрови дивљи посрамили”.

Они ће поробити србе тако да неће смети „децу своју својом звати/ ни слободно мислит, ни дисати”.

Чини ли вам се да се то пророчанство испуњава?

Живи били, па видели!

НОВИ СЕКСУАЛНИ ПОРЕДАК

Хоће ли родитељи у Србији од државе добијати брошуре о томе како дечје полне органе треба стимулисати од прве године и певати им песмице? Хоће ли хомосексуалци - едукатори ући у наше школе да би, од првог основне, деца сазнала како је то нормалан „животни стил“? Европска унија улази у наше животе: не да би нам побољшала стандард и донела бољу будућност. Новопримљене чланице, попут Бугарске и Румуније, то најбоље знају. Европска унија значи наметање тзв. нових „вредносних оријентација“, које на велика врата улазе у нашу варош, тражећи да им се поклонимо (или да се уконио, што ће бити пре него ово прво).

„Ослобођење од предрасуда” довело је „најнапредније” државе ЕУ до крајњег моралног релативизма. У Немачкој, на пример „Федерални центар за здравствено васпитање” објавио је брошуру за родитеље деце до три године, у којој се, под насловом „Љубав, тело и играње доктора”, каже очеви не поклањају довољно пажње (нека нам читалац опрости) на полним органима својих ћерки, мада је то „једини начин да девојчице развију осећање поноса на своју полну припадност.” Мајке су криве зато што полним органима мушкарчића надевају имена од миља, док се то не чини с девојчицама, па оне имају комплекс ниже вредности. О именовану полних органа ћерки треба да се постарају очеви, смишљајући „нежне називе” типа „посудица с медом”. Родитељи се подстичу да децу не спутавају у „неограниченој маструбацији”, осим ако им прети физичка повреда: „Тада девојчици треба рећи да се убудуће не повређује, објашњавајући јој да је стимулација гениталија у реду”. Федерални центар за здравствено васпитање, под непосредним надзором Министарства за породицу, објавио је и приручник за родитеље деце у вртићу, понудивши им и збирку поучних песмица, у којима се, између осталог, налазе и овакви „наравоучитељни” стихови: „Кад додирујем своје тело, откривам шта имам. Имам вагину, јер сам девојчица. Вагина није само за пишкење. Кад је додирнем осетим задовољство.” Ове брошуре су обавезне у девет савезних држава Немачке. Користе се за обуку васпитачица и

учитеља. Новинарка пољске „Жечпосполите”, Ана Рибинска, која је чланак о овоме објавила у свом листу 7. јула 2007, питала је за мишљење Екхарта Шефера, званичника немачког Федералног центра за здравствено васпитање. Он јој је одговорио: „Деца су сексуална бића и све време настоје да задовоље своје потребе. Родитељи који им то омогућују нису лоши, него су лоши они који то сматрају погрешним.”

Србија која, на путу ка Европској унији, тоне у беду и безнађе, могла би да усвоји „најнапредније” европске моделе за разарање свих традиционалних, пре свега, породичних, вредности, сасвим на трагу немачких „брижника” здравственог васпитања, само да би се додворила онима који је не желе, а ка којима је њена власт води. Пошто се у Србији непрестано прича о „европским стандардима”, Предраг Аздејковић, један од челника домаћег хомосексуалног „Квирија центра” упутио је Министарству за људска и мањинска права захтев да се лекције о хомосексуализму, као „нормалном” животном стилу, уврсте у средњошколске уџбенике. У свему га је до сада подржавао само Чедо Јовановић и његов ЛДП, док су, по њему, остали политичари Србије „хомофобични”. Пошто је министар за људска и мањинска права, Светозар Чиплић, најавио антидискриминациони закон, који ће штитити не само етничке, него и „остале” мањине, Аздејковић је, у интервјуу датом „Стандарду” 15. августа 2008, најавио да се нада да ће србски уџбеници бити као холандски, у којима су „породице представљене сликама два мушкарца или две жене са њиховом децом различите боје коже.” Аздејковић очекује да ће „гејови” и „гејице” моћи да иду по школама и пропагирају („објашњавају”) свој lifestyle.

Што да не? У САД је процес већ одавно одмакао, па су деца изложена хомосексуалној пропаганди још од вртића. У америчком приручнику за наставнике „Како предавати о безбедном сексу”, ђацима ради „безбедности”, треба понудити „некоитални секс”, „масажу тела, заједничко купање, мастурбацију, узајамну мастурбацију, сензуално храњење, фантазирање, гледање еротских филмова, читање еротских књига и часописа”. У приручнику се и хомосексуални односи називају сасвим нормалним, а постоји и радни

лист „Како бити хомосексуалац”. Стављање кондома се вежба навлачењем истог на банану, краставац или плави парадајз. (Кондом, тај мит XX века, једна је од највећих лажи која се нуди младима данас. Радна група америчког Министарства здравља је још почетком деведесетих година прошлог столећа, објавила извештај по коме не постоје клинички подаци о успешности кондома у заустављању полно преносивих болести. А др Николас Фјумара, својевремено на челу Дирекције за јавно здравље државе Масачусетс, изјавио је: „Кондом је ефикасан као заштита од гонореје уколико нема предигре, уколико је исти читав пре употребе, уколико је исправно стављен и исправно скинут. Међутим, мушки део популације није у стању да испуни чак ни овај први услов”. Др Роберт Редфилд, са Војно-истраживачког института „Волтер Рид”, стручњак за ретровирус, тврдио је: „Секс са зараженом особом уз употребу кондома није заштићен секс. Такав секс је /.../ ВЕОМА, ВЕОМА ОПАСАН”). Критичар америчког државног школства, др Семјуел Блауменфелд, навео је последице сексуалног образовања у америчким школама: „Резултати су: огроман пораст предбрачног секса међу ученицима праћен нежељеним трудноћама, абортусом, гајењем деце без једног родитеља, сексуално преносивим болестима, силовањем и чак убиствима сексуалних партнера, порастом перверзног понашања, дечјим животом у беди, без очинског старања, емоционалним кризама, дрогирањем, депресијом, поплавом порнографије”. Сличне ствари су се десиле и у Јељциновој „лево-либералној” Русији. Чувени руски писац, Валентин Распутин, уочио је: „Нема сумње да се демократске слободе у Русији нису оствариле. Добиле су наopak вид, претвориле у сведопуштеноst и самовољу, отео их је криминал и капитал, постале су оруђе моралног и духовног насиља над човеком, сахраниле су заштитну функцију државе према грађанину. У оном виду у коме су се у Русији пројавиле слободе, оне су постале моћно средство моралног и физичког разарања народа и државе, уништења основа које их држе. Русија је претворена у земљу изокренутих вредности - економија, сталешко устројство, култура, морал: све ниско је на врху, а све узвишено на дну”. Руска Асоцијација за планирање породице имала је снажну подршку јељциноваца. За децу од 7 до 9 година издавани су приручници, дељени по школама, с

темама: „Ваш пријатељ презерватив”, „Безбедан секс”, „Онанизам”, „Хомосексуализам”. Министарство просвете Русије одобрило је, често без знања родитеља, употребу таквих приручника у школи. Асоцијација за планирање породице, раширена у 140 земаља света, тако је наставила да испуњава Хитлерове русофобске планове. Сабор руских педагога је 1997. упутио писмо депутатима Државне думе, подсећајући их на то: „Сличне погубне експерименте, као што се зна, спроводили су нацисти на окупираним територијама Источне Европе. Ево шта је писало у декрету донетом после окупације Пољске 1939: „Све мере, које имају тенденцију да ограниче рађање, треба допуштати и подстицати. Абортусе /.../ треба ослободити од забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити, без икаквих ограничења. Хомосексуализам треба легализовати. Установама и лицима које се професионално „баве абортусима /.../ не сметати”.” Године 1941. Хитлер је декретом ту политику ширио и на друге земље Источне Европе.

Србија је земља која огромном брзином нестаје. Сваке године умире тридесет хиљада људи више но што их се роди. У нашим медијима и школама очито је потребно више породичних вредности, више сведочења о љубави и жртви као основи породичног живота. Ако кренемо путем немачког „здравственог просвећивања” и америчког „сексуалног либерализма”, треба да знамо да нас ускоро неће бити. Биолошки, наравно; о моралу већ одавно и не говоримо.

Но, мачимо се демографских упозорења. Опет се окренемо будућности нашег школства. Већ помињани Аздејковић објавио је, јуна 2007. године, на свом блогу, на Б92 интернету, „драму” под називом „Важно је бити Издајник”. Слободан Антонић, у својој новој књизи „Културни ратови у Србији” (стр. 33) овако је препричава:

Драму најављује плакат-фотомонтажа, израђен тако да оглашава наводну премијеру у Југословенском драмском позоришту, 28. јуна 2007. Средишње место плаката заузима слика српске државне заставе, са круном и орлом, како гори у пламену. Главни јунак драме је сам Предраг М. Аздејковић који је оптужен за издају. Тужилац је Ивана Жигон, судија Добрица Ћосић, а двојица полицајаца су Драган Јочић и Душан Михајловић. Ту су још и Јелена Карлеуша, као бранилац и

Брана Црнчевић, као „дух националистичке прошлости, садашњости и будућности”.

Аздејковић је оптужен као издајник само зато што је имао секс са Албанцем. Он се тиме поноси и, упркос бичевању од стране „двојице полицајаца у црним кожним униформама”, прича све појединости својих сексуалних односа са Албанцем - колики му је уд, како су и где то радили итд. Мушкарци који га слушају почињу да се узбуђују, траже све нове и нове детаље и завлаче руке у панталоне. Једино присутне жене и времешни судија Ћосић осећају неку одвратност. Али се теше тако што из кесице једу „неку браонкасту масу”. „То је свето. То је лековито. Од српске деце са Космета”, каже за то Ивана Жигон. На крају, док Аздејковић објашњава сексуалну технику која се зове „грудвање” - „то вам је оно кад вам он сврши у уста, а ви после испљунете у његова и онда се љубите и гутате ту сперму, која се размазује по вашим уснама, образима и лицима” - више ни „то свето (...) од српске деце са Космета” не помаже. И док сви повраћају, у последњој реченици драме сазнајемо шта је по среди: „Па ово су г...”!

Дакле, грађани Србије, ово би могла бити лектира ваших средњошколаца кад Друга Србија коначно победи!

2009.

ПРОРИЦАТИ У СРБИЈИ

Дакле, прорицати у Србији нији нимало тешко: замислиш нешто најгоре што се може десити, и знаш да ће, на неки монструозан начин, бити много горе него што си замислио. У свакој области, од привреде до културе. Такође, правило број два: шта год домаћи жутокраки ЕУротичари на власти обећају, треба читати обрнуто; ако су уочи прошлих избора обећали да ће отворити 200 хиљада нових радних места, то је требало читати онако како се у стварности и десило: отпустили су 250 хиљада људи. Читаоци „Печата“ су, крајем лета 2011, имали прилике да погледају, у више наставака, текст потписника ових редова, „Породица: одбрана и последњи дани“, у коме је било изложено шта нас чека кад су у питању „дечја права“, као и разградња традиционалне породице, закључно са тзв. „истополним браковима“ и њиховим захтевом да усвајају децу. У међувремену, објављени су резултати пописа: у Србији је, захваљујући опасној моралној, а све више и психичкој болести на власти, званој ЕУроза, око 400 хиљада људи мање него на попису 2002, при чему „зли Милошевић“, оптуживан за све кривице на домаћем простору, од смрти диносауруса наовамо, за то није могао бити крив: ЕУротичари су га прво испоручили у Хаг, а затим сместили у гроб, тако да је геноцид (како другачије назвати ово истребљење становништва, обављано за рачун Империје, којој треба геополитички положај Србије, али не и њено становништво?) непосредна последица економске, породичне, културне и сваке друге политике коју су, од 5. октобра надаље, спроводили вашингтонско-бриселски гаулајтери, маскирани у наше политичаре (част ретким, превише ретким, изузетима). Иако је долепотписани ово знао, иако му циљеви жутокраких одавно нису никаква тајна, ипак је и за њега био шок кад је прочитао предлог Закона о правима детета, којим је, ових дана, „мала, мала, мала група“ ЕУротичара „обрадовала“ Србију на издисају, припремајући законску основу за продужење геноцидне политике, а све у име Империје. И то

се све дешава у децембру, док се у Србији славе Детињци, Материце и Оци, три дивна празника, када се деца, мајке и очеви узајамно везују и „дреше” малим поклонима породичне оданости. Као што је Ангела Меркел, по старом добром германском обичају дошла на Косово о србском Никољдану, да нас обдари даљим претњама и уценама поводом ове свете земље (јер, на Западу је Деда Мраз, у ствари, Свети Никола, па је Меркелова решила да нас на то подсети), тако нас је и коалиција „За европску Турску” (пардон, Србију) обрадовала преднацртом Закона о правима детета.

ШОК

У својој „Доктрини шока”, Наоми Клајн је доказала да се савремени канцер-капитализам служи методом шока да би разорио привреду земље коју је намерио да опљачка, а све под видом лечења „предмодерних” друштава, која треба да се прилагоде „тржишној привреди” и неолибералним правилима игре. Тако се вампири представљају као добровољни даваоци крви, а уништење економије се предузима под лекарским изговором. (Ко се неће сетити „Болнице без наде” из „Алана Форда”, у којој ти секу ногу зато што те боли желудац, јер не смеју да те препусте „несмиљеној судби”?) Када су људи шокирани нечим суманутим, поготову ако се то нешто протура као закон, онда је могуће ловити у мутном и наметнути вољу промилске мањине франкенштајнских „правника за људска права” скоро стопроцентној већини која, збуњена, не уме да организује отпор. Како је то рекао психотерапеут Зоран Миливојевић, који се већ дуго бори против, како би Шекспир рекао, антипородичног лудила у коме има система: „Иза овога крије се интерес лобија који захваљујући дечјим правима, веома добро живе. Није тачно да се усаглашавамо са Европом, јер овако ригорозне законе има мало земаља у свету. Они који су писали овај преднацрт спадају у болесно амбициозне људе, који су са разних страна покупили најрадикалније мере и упаковали их у нешто што личи на експеримент „in vivo” због чега треба да се плашимо будућности” („Правда”, 15. децембар 2011.). И, наравно, о томе је реч кад је у питању преднацрт Закона о правима детета, који је јавности понудио заштитник права грађана, Саша Јанковић. Све је

умотано у пак-папир бриге о томе да се наше дете заштити (новине већ годинама „ложе” збуњене и, од времена у коме живе, уплашене родитеље, пишући о масовном премлаћивању незаштићених дечака и девојчица, које туку монструозни очеви и мајке, и како ће, колико већ сутра, неко на улици киднаповати њихове малишане, заклати их и узети им органе; тиме се ствара паника која одговора предузимању непотребно радикалних законских мера). Родитељи ће, шапуће се на ухо уплашеним одраслима, ради дечијег добра морати да обезбеде стални надзор деци до десет година (рецимо, не можеш да пустиш дечака-трећака да се игра испред зграде с друговима, иначе ћеш, ако те неко „одшпија”, заглавити у бајбокани). Јанковић, тај нови Заратустра наших људских права, то овако тумачи: „Морамо да прихватимо реалност да улице Србије нису безбедне као што су раније биле. Не можемо да прихватимо да деца не буду безбедна када их пустимо да се играју, или да оду до продавнице, али то је реалност, и морамо у складу с тим да се понашамо” („Правда”, 15. децембар 2011.) А зашто бисмо прихватили ту реалност, господине Јанковићу? Зар није боље да се стање у Србији духовно и економски поправи, да се људи запосле, да полиција не буде сведена на наплаћивање саобраћајних казни, него да штити наш миран сан? Зашто да се од деце и одраслих праве параноици који ће у сваком непознатом гледати Џека Трбосека? И, наравно, по новом закону, свако телесно кажњавање деце изједначава се с насиљем над децом; како је то новинарима представио наш одлучни „омбудсман” кардељевске инвентивности, Јанковић- насиље над женама и насиље над животињама је кажњиво, па је недопустиво да се НАСИЉЕ НАД ДЕЦОМ СМАТРА ВАСПИ-ТАЊЕМ. Обрати пажњу, читаоче: НАСИЉЕ НАД ДЕТЕТОМ ЈЕ, ЗА ЈАНКОВИЋА, СВАКИ ОБЛИК ФИЗИЧКОГ КАЖЊАВАЊА.

Ту је и читав низ других мера, од којих се озбиљни људи већ хватају за главу. Драгана Ђорић, из удружења „Родитељ”, каже: „По новом закону, ваше дете од десет година стиче процесну способност, па може да вас тужи јер му нисте дали џепарац или сте повисили тон прекоревши га за јединицу у школи. Може и да се суди с вама или да има заступника и то не законског попут родитеља као до сада, већ било кога” („Правда”, 15. децембар 2011).

Војиндимитријевићевско, наташакандићевско и соњабисерковско

схватање људских права као инструмента империјалне србофобије ће, ако уђе у наш живот, и оно мало жеље и потребе да се рађају деца, у земљи у којој сваке године умре 34 хиљаде људи више него што их се роди, коначно угасити. Ко ће да рађа своје потенцијалне тужиоце и гонитеље на суду? Јер, зна се куда све ово води. Како је рекао Зоран Миливојевић: „Деца ће се супротстављати родитељима, у школама ће их учити да треба да пријаве родитеље, деца ће то и чинити. Већ имамо искуства у земљама где се тај механизам злоупотребљава, да деца уцењују родитеље да ће их пријавити или да их заиста лажно пријављују ако их родитељи „не слушају”. /.../ Све то значи да ће родитељи бити много више немоћни него до сада, а деца моћна. Родитељи ће почети да се више свађају око васпитања, а у случају развода биће све више лажних оптужби за злостављање. У васпитање деце ће се све више мешати баке и деке, комшије, поготову васпитачице у вртићима и учитељи у школама, који ће бити задужени да посумњају да нешто није у реду и да о томе обавесте надлежне службе. /.../ На сваку пријаву, ма колико она била смешна и ирационална, мора да дође полиција, криминалиста, да се оде на разговор у Центар за социјални рад. Резултат је да ће за десетак година бити много више несоцијализоване деце, деце коју њихови родитељи нису могли да обуздају. А када су родитељи немоћни, тражиће помоћ стручњака који ће стављати још више дијагноза као што је „поремећај пажње”, „високо функционални аутизам”, „поремећај понашања”, и измишљаће се нове, тако да ће се лењост због које неко одлаже обавезе звати „синдром прокрастинације”, итд. А за ове дијагнозе прописиваће се лекови које ће деца морати да пију”(„Православље”, 15 октобар 2011.) И тако ће се, у складу са визијом коју о Србима имају Војин, Наташа и Соња, сви млади Срби, „нацисти”, морати да примају терапију од раног детињства, да више никад не би могли да промолу нос из Београдског пашалука, где их све треба сабити док не поцркају. Мислите да се шалим? Наравно да се не шалим. Нови закон предвиђа најснажнију заштиту деце која су „припадници сексуалних мањина” (ЛБГТ, сећате се), али и најодлучније спречавање младих да дођу у додир са opakим националистичким Интернет садржајима (рецимо, члан 83. преднацрта закона тражи да се дете заштити „од насиља у

штампаном материјалу и употребом информационих и комуникационих технологија”, међу којима се нарочито истиче опасност од „придобивање детета за учешће, чланство и подршку групама које подстичу НАСИЉЕ, НЕТОЛЕРАНЦИЈУ, МРЖЊУ” (а зна се које су то групе – антигеј и антиЕУ навијачи, који воле Путина и Русију, наравно). Нико неће штити децу од педерских интернет сајтова. Како то знамо? Па једноставно. Недавно су Барак Обама и Хилари Клинтон изјавили да је кључни приоритет Америке у области људских права широм света заштита права „сексуалних мањина”. А кога слушају наши властодршци? Глас разума или глас Хилари Клинтон?

НАВОЂЕЊЕ НА САМОУБИСТВО

Почетком децембра, у војном самачком хотелу на Звездари, у смрт је скочила породица Поњигер: отац Палко, официр у пензији, који је у наручју држао малог сина Милана (дете је преживело пад са шестог спрата), као и мајка Илонка. Наравно, нико не може да оправда самоубиство као метод решавања проблема, али Поњигерови, који су више од деценију и по чекали дете, и који су живели у хотелској гарсоњерици, добили су, од Војске, у којој је Палко некад био капетан, налог за иселјавање, усред зиме. Томе је претходио тежак, сиротињски живот, као и покушај да се реши стамбено питање. Њихово самоубиство је, наравно, слика будућности породичне Србије, ако се под хитно нешто не промени, и ако се болест звана ЕУроза не буде лечила. Породица, као основна ћелија друштва, захтева нарочиту пажњу и заштиту, што је у складу са Универзалном декларацијом о људским правима (Члан 16, став 3: „Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва”), са Конвенцијом УН о правима детета („Породици, као основној јединици друштва и природној средини за развој свих њених чланова, а посебно деце, треба да буде пружена неопходна заштита и помоћ како би могла у потпуности да преузме одговорност у заједници”, као и чланом 5 овог документа, у коме јасно стоји да ће „стране уговорнице поштовати одговорности, ПРАВА и дужности родитеља, чланова шире породице или заједнице, КАКО ЈЕ ПРЕДВИЂЕНО ЛОКАЛНИМ ОБИЧАЈИМА”), и домаћим Законом о породици. Овде, међутим, неко

жели да породицу замени државом. Држави се може дозволити да у области породичних односа интервенише само у изузетним случајевима. Јер, гле, по нацрту овог закона, родитељ постаје сумњиво лице које за свако физичко спутавање и ограничавање детета, чак и оно које је неопходно за дететову добробит, може бити кажњено, можда и одузимањем родитељског права. Предлагачи Закона насрнули су на здрав разум кад су физичко кажњавање детета изједначили са ЗЛОСТАВЉАЊЕМ. Злостављање је премлаћивање деце, а ударац по задњици је средство васпитања. По Зорану Миливојевићу, кад је у питању мало дете, телесна казна му помаже да запамти да не сме да понавља радње и улази у ситуације које могу да му угрозе живот и безбедност. Такође, кад је дете насилно и агресивно према другој деци, ударцем који га заболи учимо га да не ради другима оно што само не воли да доживи. Родитељи нису чудовишта која једва чекају да премлаћују своје потомке, него одговорни људи који своју децу воле много више него што их воле државни чиновници. Нарочито их воле више него Војин Димитријевић, Невена Петрушић, Зорица Мршевић, Саша Јанковић, Наташа Кандић, Соња Бисерко, Миљенко Дерета и остали лумени нашег „људскоправашког сектора”. Забране физичког кажњавања нема ни у много развијенијим земљама, међу којима су Велика Британија, САД, Белгија, Италија, Ирска, Швајцарска, Француска. А ми, са милион незапослених и афричком бедом, треба да будемо „авангарда”. Додуше, то било сјајно средство за пуњење буџета: у Словенији је новчана казна за ударац детета по задњици 600 евра. Ето нове прилике да наши министри и њихови помоћници са својим страначким послушницима дођу до живих пара за спровођење „генијалних” планова и програма! Такође, преднацрт закона даје малолетнику права одраслог: дете од 15 година има право да родитељима забрани увид у свој здравствени картон. Наш познати дечји психијатар, Светомир Бојанин, упозорава: „У петнаестој години дете довршава дозревање оних структура мозга (ретикуларни систем) који омогућава сажимање сазнајних процеса са максималном пажњом. Та пажња ће се формирати тек негде око 18 године када можемо рећи да је ниво сазнајних процеса дорастао свој пуни обим и капацитет. Оптеретити тај млади мислећи свет бременом које првезилази њихове

способности, може да угрози само њихов развој и идентификациони процес. И ништа друго” („Православље”, 15. октобар 2011.). Да и не говоримо што се у преднацрту Закона, под видом права на слободан приступ информацијама о здрављу и здравим стилевима живота, уводи у школе сексуално васпитање, које је, у великом броју случајева на Западу само допринело разарању породице, чији је основ љубав и поштовање, а не разобручена сексуалност. Нарочито је битно, понављамо, да се у овај Закон уведе права деце – припадника тзв. „сексуалних мањина”, чиме се даља пропаганда хомосексуализма и лезбејства као прихватљивих „полних оријентација” неумитно наставља, што за резултат има праксу већ виђену у појединим земљама Запада, где хомосексуалци долазе у вртиће да малој деци причају о лепотама „лезбигеј заједница”. У преднацрту закона, члан 5, тачка 4, стоји да деца имају и политичка права, иако основно политичко право, из кога происходе и остала, право да се бира и буде биран, стичу само пунолетна лица. Тиме се врши срамна политизација детињства, а деца од 14 година добијају право на удруживање, при чему нико ни не мисли о заштити деце од деструктивних секти, које се често јављају управо као удружења грађана. („Мунова унификациона црква”, рецимо, има преко стопедесет маскирних организација и „удружења грађана”). У тоталитарним државама, попут Стаљиновог Совјетског Савеза, деца су била подстицана да шпијунирају и властима достављају родитеље (познат је пример Павлика Морозова). Овакви закони воде ка стварању тоталитарне државе, која ће породицу и личност држати под сталном стегом. А тоталитаризам није у ОБЛИКУ, него у ОБИМУ власти. Јер, и код Стаљина су стално били организовани некакви избори, и то се звало „народна демократија”; али, ОБИМ власти је био такав да је и породица стално била под надзором. Замислите сада власт жутокраких у Србији како нам предлаже да у станове уведемо видео-надзор, да би Војин Димитријевић и дружина могли да контролишу да ли смо дете ударили по стражњици.

ЗА КРАЈ

Као што је рекао већ више пута цитирани Миливојевић: „Деца су

будућност. Шта ће нам Косово ако су деца поремећена? Овај Закон је много важнији од тога да ли ће бити или неће бити геј параде. То је разлог да се демонстрира и изађе на улице. Када су на Новом Зеланду дали такав предлог, чак је сваки десети грађанин ове државе изашао на улицу и захтевао референдум”. Он сматра да о накардном квази-закону треба да се изјасне сви, а нарочито Црква, која брани идентитет овог народа. У очекивању да ће Србија устати у одбрану породице, остајемо да се да се надамо у коначно буђење успаваних снага свих оних који у овој земљи живе, а желе да сачувају најузвишенији однос љубави, однос родитељ-дете, у коме има нечег што нас подсећа на рајско стање човечанства. Нећемо им дати да од Србије направе пакао.

2011.

БУДНОСТ КАО БУДУЋНОСТ

СУКОБ ЦИВИЛИЗАЦИЈА И РЕФОРМА ШКОЛСТВА

Савремене концепције друштвених промена могу се у основи поделити на два основна приступа: глобално - прогресистички и цивилизациони. Оба ова приступа могу се користити за анализу социокултурних промена у савременој Србији и њиховог утицаја на србску културу и образовање.

Теорија глобалног прогреса свет посматра као јединствену целину, која се развија на основу универзалних (то јест, за све земље и народе једнаких) законитости, међу којима одлучујућу улогу имају законитости економске и научно - технолошке. А пошто је лидер научно - техничког прогреса Запад, друге земље које треба да „достигну” Запад, морају да се модернизују, то јест да усвоје западне форме организовања друштвеног живота и западне вредности.

Модернизација као прелаз од традиционалног ка савременом друштву (позападњачавање) подразумева:

- стварање тржишне привреде засноване на приватној својини;
- формирање атомизованог грађанског друштва као алтернативе корпоративно - сталешкој организацији традиционалног друштва;
- наметање либерално - индивидуалистичке идеологије у области духовне културе; основна вредност ове идеологије је слобода, која се у контексту радикалног либерализма схвата као сведозвољеност.

Либералне вредности наступају као антипод вредности традиционалних: религиозних, породичних, национално-патриотских. Управо либералне вредности јесу у основи обликовања тржишне привреде, грађанског друштва и демократске правне државе као последице истих.

На тај начин, у питању је глобална либерализација или либерална глобализација.

У пракси идеологија глобалног либерализма доводи до разарања националних привреда мање развијених земаља од стране транснационалних корпорација и међународних финансијских институција. Настојање да се формира нови униполарни светски поредак у директној је

супротности са начелима демократије (под чијом заставом се све ово збива). И њиме се игноришу све норме међународног права. Најбољи пример за то је НАТО-агресија против Србије и Црне Горе 1999. године.

Најважније, ако не и кључно, оруђе глобализације постала је културна експанзија западних земаља на челу са САД у све области планете. Остварује се снажно испирање мозга уз употребу најновијих информационих технологија. Националне културе разарају се наметањем масовне америчке културе, подстицањем индивидуализма и егоизма под фирмом либерализма.

Разорне последице либералне глобализације Србија осећа на себи у највећој могућој мери - у свим областима друштвеног живота, од привреде до културе.

Србија се нашла на удару Новог светског поретка западних развијених држава на челу са САД, којима НАТО служи за војно решавање политичких проблема уз примену силе. Није тешко уочити да је демократска реторика идеолога глобализације идеално средство за успостављање таквог светског поретка. Јер „демократско” је само оно што одговара интересима западног крупног капитала.

У таквим околностима, једина шанса малих земаља попут Србије је ново стварање вишеполарног света и управо ту савремену тенденцију треба подржавати. То нас приморава да се окренемо цивилизацијском приступу као методи алтернативној глобалистичкој, и да овај приступ користимо кад тумачимо промене које наступају у свету, у Србији, србској култури и образовању.

Цивилизацијски приступ човечанство посматра као свеукупност локалних цивилизација, од које се свака развија самостално на основу своје самобитне културе. Језгро цивилизације је њена духовна култура - традиционални култ, традиционална религија датог народа и региона. С те тачке гледишта језгро србске културе које је оставило одлучујући траг на развој и обликовање културе јесте православна духовна традиција. Зато је лако објаснити многобројне нападе прозападно и антinationално оријентисаних средстава масовног информисања на Србску Православну Цркву, јер, је управо Србска Црква обликовала архетипску матрицу нашег националног карактера. Чак и ако човек није свесни верник, он ту матрицу носи у себи. Како је говорио руски филозоф Николај Трубецкој, није реч

о томе да смо бољи или гори од Запада - ми смо, једноставно, различити, и на ту различитост имамо право. Или, по Ивану Иљину „ми нисмо ни ученици, ни учитељи Запада. Ми смо ученици Божји и учитељи самима себи.”

Читаве студије су писане о архетипским матрицама наших разлика. Велику пажњу им је посветио славни семиотичар, Јуриј Логман, који је у својој студији „Семиосфера”, открио низ битних чињеница у тој области. (На пример, општењска култура Запада је УГОВОРНА култура; у руској бајци се, напротив, узајамност заснива на датој речи, а уговор се ПОТПИСУЈЕ само са ђаволом.)

Ми живимо у доба новог „демократског” тотализма западног капиталистичког друштва, чије главно оруђе глобални доларизовани финансијско-спекулативни систем и систем глобалне комуникације, као и средства масовног информисања, путем којих западни свет врши културно-информациону агресију против осталог човечанства, с циљем разарања његове културне самобитности, да би га самим тим увукао у сферу свог утицаја и експлоатацију његових ресурса.

Кога онда Србија треба да „стигне” на путу „прогреса”? Зашто мора да трчкара иза лажног лидера, испуњавајући сва западна наређења у току последње деценије убогог подржавања туђих образаца? Спроводиоци политике глобализације у нашој земљи су либерални радикали - западњаци, без икакве алтернативне визије. Резултат њихове политике је разорена привреда, потпуно криминализовано друштво, осиротела наука, здравство и школство. А управо наука, образовање и здравствена заштита обезбеђују напредовање једне земље у „постмодерном” друштву, то јест преживљавање исте у савременом свету.

Србија мора да користи преимућства свог кашњења на путу вестернизације, мора се одрећи модела развоја чији је циљ „достизање”, и мора да изгради своју сопствену стратегију развоја ослањајући се на отаџбинску, духовну и културну традицију.

Особености српске културе, које је засновала православна цивилизацијска матрица су, поред осталих:

- несклоност ка грамзивом стицању, него давање предности духовним добрима над материјалним, чега су корени у аскетизму и која се по природи ствари, супротставља хедонизму и утилитаризму;

- саборна свест као пројава хришћанске склоности према друштвеном и духовном начелу, које се супротставља како индивидуализму, тако и принудном колективизму: слободни људи се сједињују на основи љубави ка Богу и највишим вредностима;

- дух задужбинарства, као помоћ појединца заједници, у име душе своје и вечног живота:

- дух задругарства и мобарства, као дух хришћанске солидарности;

- брига о сиротињи и немоћнима (са божићне и васкршње трпезе прво се шаље сиромашу, па се тек онда седе за софру, причао је потписнику ових редова његов деда).

Зато је школовање у српском народу увек било повезано са образовањем, то јест изградњом образа (лика) Божјег у човеку, који се састоји у слободи, разуму и љубави. Зато је учитељ и био цењен у Срба - јер се веровало у његову улогу васпитача, то јест преносиоца највиших моралних вредности.

Али, онда су србске квази-елите пожелеле да опонашају Запад, и да Србе претворе у шрафове Великог механизма мултинационалних компанија. Да би се то постигло, требало је (и још увек треба) разорити традиционалну школу, која човеку даје шире образовање, не претварајући га у пуког фах-идиота. ДОС-ова реформа школе, којој је својевремено перјаница и „пророк”, био Гаша Кнежевић, имала је управо тај циљ.

У интервјуу датом „Недељном телеграфу” 14. маја 2003, ДОС-ов министар просвете је узвикнуо: „Да би Србија, после деценије и по, наставила нормално да дише, потребно је најпре изнова успоставити елементарни систем вредности. Да би се то, опет, постигло, неопходно је спровести реформу образовања и, после дуге паузе, створити једну генерацију којој глава неће служити само као полигон за фризерска достигнућа или средство за планирање пљачки и сличних сналажења”.

Министар је указао на разлоге за реформу: „Последње анализе, које су обавиле наше институције, показују висок степен функционалне неписмености становништва. У овој земљи људи се читав живот „описмењују” ван школа, што значи тежим путем. И по вишој цени. Желимо да ту цену смањимо и да се наша деца у школи „описмене за живот”. Да науче да мисле, да решавају проблеме. Створићемо услове да досадашњи систем образовања, заснован на засипању наше деце мноштвом чињеница,

устукне пред налетом вештина, давања целина и њиховог повезивања. Смисао школе није и не сме да буде предавање, него учење. Ово значи да је предавање одржано за катедром само метод за постизање вишег циља - да деца заиста нешто науче - а не да је само себи циљ. Добро предавање је метод за учење, а не завршен посао професора. Због тога настава не сме да буде фронтална, *ex cathedra*, већ двосмерна, уз велико учешће ђака. И мора се учити у школи, а не код куће”.

Говорећи о нашој интеграцији у Европу, министар истиче: „Уколико желите да играте у европској лиги, неопходно је да поштујете њихове стандарде, правила игре, без обзира на чињеницу да су она успостављена без нашег учешћа, дакле док смо били ван круга земаља које су консултоване. Тим пре што су та правила коректна и доносе бољитак. А бољитком улазите у европски образовни простор, који се неоспорно формира и поред националних разлика у образовању. Захваљујући томе, наши ђаци имаће лакши приступ радним местима широм Европе, што погодује начелу слободног кретања радне снаге.”

Иза ове реторике крили су се неки од основних науца реформатора: американизација домаћег школства (учење не смислено повезано чињеницама, него пожељних модела понашања у либералном капитализму, тзв. „животних вештина”, „life skills”); укидање традиционалних модела наставе зарад наметања „парламентарног” модела (ђак има сва „права”, као и професор); укидање озбиљног оцењивања и домаћих задатака (све се учи у школи, а не код куће). А кључни циљ: ПРОТОК РАДНЕ СНАГЕ, то јест претварање наших ђака у искорењене робове глобалног тржишта рада. После Гаше Кнежевића, процес урушавања српске просвете се наставио, али не турбо-брзином и фронтално, него постепеним разједањем изнутра пре свега, „БОЛОЊИЗАЦИЈОМ” Универзитета.

Све док наука, школство, култура и здравство не буду приоритет наше власти, који ће служити домаћем, а не туђем, развоју, знаћемо да та власт није НАША, макар је, форме ради, буду бирали гласачи из Србије.

2008.

БУДУЋНОСТ ЈЕ БУДНОСТ
(Образовање које нам је насушно)

ОБРАЗОВАЊЕ ПРОТИВ ТОТАЛИТАРИЗМА

1. „Најбоље би било кад би се потписивали палчевима. Нажалост, то је немогуће. Зато се све мора максимално ограничити! Најједноставније радио-емисије. Треба их одучити од мишљења. Никаквог обавезног школског образовања. Треба схватити да писменост Руса, Украјинаца и сличних доноси само штету. Увек ће се наћи пар бистрих глава, који ће наћи начина да изуче своју историју, па ће онда доћи до политичких закључака, који ће, на крају крајева, бити усмерени против нас. Зато, господо, на окупираним територијама не размишљајте ни о каквим радио - емисијама на историјске теме. Не! У сваком селу на тргу - стуб са мегафоном, да слушају вести и да се забављају. Да, забављати и спречавати покушаје да стичу политичка, научна и уопште било каква знања. Радио треба да емитује што више просте, ритмичне и веселе музике. Она бодри и повећава радну способност/.../ Локално становништво не треба да добија високо, па чак ни средње образовање. Школе се, наравно, могу оставити. Али морају се плаћати. Програме направити такве да ученик зна што мање. Реците им да школу треба очистити од комунистичке идеологије и што више приближити пракси. У осталим стварима, довољно је да становништво помало уме да чита и пише немачки. Не треба да знају да броје изнад пет стотина”.

2. „У Русији треба дозволити рад само оним предузећима чија производња захтева нижу и средњу квалификацију. Треба затворити индустријска предузећа која радним колективима постављају високе захтеве, попут, рецимо, фирми за производњу оптике, авиона, локомотива”.

Читалац је можда препознао, а можда и није, текстове под бројем 1. и под бројем 2. У сваком случају, препознао је транзициону стварност Источне Европе у њима. Но, да идентификујемо изворе цитата: онај под бројем 1. припада Адолфу Хитлеру; онај под бројем 2. је из тајног меморандума тзв. „Немачке заједнице рада”, упућеног врху Трећег Рајха 17. новембра 1941. године.

Дакле, фирер и његови гаулајтери су веома бринули о школовању на окупираним словенским територијама. Раса робова није смела да зна да броји даље од 500.

Велики србски архитекта, Предраг Ристић, „Пеђа Исус”, син човека коме су комунисти све отели и утамничили га, причао је да су деца из угледних београдских кућа младе скојевске пропагандисте „тукли математиком”. Скојевци су морали да устукну пред знањем, ма колико мрзели његове носиоце. Румунски свештеник Георгије Калчиу, који је, због проповеди, био у страшним казаматима Николае Чаушескуа сећа се како га је мучила Секуритатеа: „Тукли су ме, али не превише. Међутим, психолошки притисак био је неподношљив. Саслушавања су била проста; дању и ноћу су ме питали: „Како се зовеш? Како ти се зову отац и мајка? Који је данас дан? Колико ти је година?” То су понављали хиљадама пута дневно. Осећао сам да лудим. Наравно, нисам више био у стању да одговарам. Заборавио сам колико ми је година. Заборавио сам мајчино име. Заборавио сам који је дан. Како да знам, који је дан? Кад би ми се све измешало, и кад бих одговорио погрешно, оптужили би ме да хоћу да их преварим. „Шта ти кријеш од нас?” питали су ме. „Шта си учинио против власти комуниста?” После таквог мучења Калчиу је почео да заборавља чак и молитве. Да би сачувао свест, учинио је следеће: „Паскал је био француски философ и математичар. Као дете, много је волео математику, али отац је желео да он буде адвокат и запленио му је све математичке књиге. Када је имао дванаест година, у уму је реконструисао комплетну Еуклидову геометрију. Рекох себи - имам педесет година; могу да се сетим геометрије коју сам учио у средњој школи. Почео сам од тачке: шта могу са тачком? Две тачке - права; три тачке - троугао. Тако сам почео да се присећам геометрије. То ми је уредило ум! Био сам приморан да логички размишљам, користим имагинацију, и тако сам свој ум сасвим довео у ред! То није била просторна геометрија, него геометрија површи. Није било геометријских тела, само линије и површи. Било је велике чистоте у томе; било је као молитва. Овај поредак, не тродимензионални, него дводимензионални, повратио је мом уму духовност. Пошто није било тела, ни треће димензије, ништа недуховно није остало у мом уму. Успео сам, сећајући се дводи-

мензионалне геометрије. Од тога сам имао велику корист, не због тога што сам запамтио геометрију - сад је се не сећам - него зато што ми је ум доведен у ред. Могао сам логички да размишљам и да тако превладам патњу - психичку патњу. Исход је био да сам се сетио свих молитава”. Дакле, испирање мозга није успело зато што се румунски свештеник сетио математике. А сад, питање за милион долара: зашто су сваке године тестови на крају осмог разреда у Србији све дебилнији, и зашто можеш да их положиш чак и ако ништа не знаш? Питање за два милиона долара: зашто је „болоњизација” направила хаос на нашем Универзитету? Питање за три милиона долара: ко је стајао иза реформе нашег школства од 2008. до 2012, ако знамо да се старо-нови министар просвете, професор др Жарко Обрадовић, скоро није ни мешао у свој посао?

ИЗ НЕДАВНЕ ИСТОРИЈЕ СРБСКИХ ШКОЛСКИХ РЕФОРМИ

Наравно да нисте заборавили Гашу Кнежевића, једног од лидера ДОСократског хаоса. Досократска Србија је, ако се сећате, морала бити и школски реформисана. Досократија је на чело Министарства просвете почетком XXI века довела већ поменутог Лењин Гашу Революционара, иза кога је стајао чувени „хуманиста” Ђерђ Сорош. Кнежевић & сопр, на челу са госпођом Тинде Ковач - Церовић, десном руком Лењин Гаше, устврдили су како наш систем ни у чему није ваљан, и како га, по узору на „Еуропу”, ваља из корена реформисати. Школу треба претворити у „школигрицу”, наставнике у забављаче, увести што више грађанског васпитања, радионица и играоница. Све се правдало тиме да је тако „у Европи”, том „мрачном предмету жеља” свих домаћих евроинфантилаца.

Али, онда су се чули гласови људи који су ТО („европско-америчко - светско”) видели и доживели ЗАИСТА.

Ђаци крушевачке Гимназије су, у јесен 2004, после вишемесечне Интернет-преписке решили да посете своје вршњаке из гимназије „Кристијансхавен” у Копенхагену. Контакт је успоставио професор историје Бранимир Шошкић, који је дошао у везу са својим колегом Андреасом Бјорном, аутором књиге „Распад Југославије”. Крушевљани су себи платили авио-карте, а Данци су им обезбедили

визе и смештај. Сусрет са Данцима описује Ђак Стефан Миловановић: „За нас је било шокантно то што на часовима може да се седи на столу, спава на поду учионице, једе јабука, пије сок или вода, телефонира мобилним. Веома су слободни, све се заснива на групном раду и ником не пада на памет да бежи из школе. Школа је њихов избор, а образовање циљ”. Ана Јовановић додаје: „Час траје један сат. Ученици стално причају са професором, а он може да предаје само петнаест минута, након чега следе питања и разговор о теми”. За њих смо ми преозбиљни, али и нама су били чудни дечаки са розе каишевима и марамама. Тамо нико не обраћа нарочиту пажњу на то што носи онај други. У школу долазе и по киши боси, без обуће или у јадранкама, али на часовима се нађе и понеки дечак који је дошао у пижами”, каже Марко Ђорђевић. Сви одговори су само у писменом (тест) виду, а најбољи Ђак не спава на часу и ради домаће задатке („Блиц”, октобар 2004.).

Други сусрет наше и „њихове” школе. Пролеће 2005. „Новости” извештавају да је бивша Београђанка Наташа Јовановић Калахан добила награду угледног Салтерс института као најбољи наставник хемије 2004. Наташа је, са десетком, завршила студије на Технолошком факултету у Београду, а затим се, 1992, нашла у Енглеској. Тамо је радила разне послове, све док се није скрасила у школи. Ево шта лауреат Салтерс награде каже о британском школству: „Разлика у школству је огромна. Увек хвалим наше школе, јер „производе” образоване људе. Овде је више него лоше. Постоји само неколико изузетних, приватних школа, за децу нарочите интелигенције, које их припремају за свет богатих. /.../ Ђаци се понашају као прави мали гангстери, наређују професорима шта да раде, долазе на часове кад им се хоће. Казне можда имају ефекта пар дана, а онда, све из почетка. Ни непријатељу не бих пожелела да ради у енглеској државној школи. Многа деца не науче правилно ни да читају, ни да пишу”. Професорка биологије, хемије и физике у школи Ревензбор у Бромлију, каже: „Ове године добила сам праве згубидане. Једино им је до дружења, баш их брига да ли ће случајно нешто и да науче”. Она је веровала да ће јој ова награда бити одскочна даска за рад у некој приватној школи. Трећи случај. Дете из Србије. Учило две

године у Енглеској. Описно оцењивано. Кад се вратило у Србију, морало да понавља први разред основне школе. Ништа није знало. Ево како је, делимично, изгледала његова описна оцена из Енглеске. (Ово доносимо пошто су се домаћи гашисти и гашоиди залагали за описно оцењивање као „бољи начин” стимулације деце да уче, јер им не вређа „самопоштовање.”) Учитељица је, у описној оцени, тврдила да су деца лепо напредовала у свим предметима, учили о „кућама, домовима, води и распустима”, па се занимали и за рециклирање отпада у свом крају (што је деци омогућило да развију „своје познавање географије и историје”). Мали Србин, у области писмености, је „течно читао” и „направио добар напредак”; бавио се писањем „прича, извештаја, описа, писама и поезије”; учитељица га је прогласила за „самосталног писца који срећно седне и заврши задатак”. Међутим, пошто не слуша, уради погрешно. У другом разреду основне дете „уме да изврши просто сабирање и одузимање збирова и ИМА ИСКУСТВА у множењу и дељењу”; „компетентан” је у раду с бројевима до 50, а у мањој мери до 100. „Уме да именује већину тродимензионалних облика”, кличе учитељица. Почео је да „идентификује праве углове”; „уме да именује новчане кованице”... „Враћа кусур од 20 пенија”. У области „науке” је „предузео неколико истраживања”; уме да користи „миша и тастатуру”; у „религиозном образовању” је схватио да „веровања и вредности других људи могу да се разликују од његових сопствених”. Из географије је „дргао мапе и планове и поседује одређену свест о простору”; из историје је схватио да су се „неки догађаји десили пре доста времена”; из уметности је „користио опсервацију, машту и меморију” при раду; из музике је „имао прилику да користи разне инструменте, да слуша различиту музику и да компонује и изводи”... Општи успех - „знатан напредак, али је могао да уради и много више”... Поновимо: дечак је, после две године школовања у Енглеској, у Србији морао поново у ПРВИ ОСНОВНЕ.

АМЕРИКАНИЗАЦИЈА СРБСКИХ ШКОЛА

Ево шта је о америчком школском систему, за „Српско огледало”, у Гашино доба, говорила др Јасмина Вујић, врхунски стручњак из области нуклеарне физике, професор на Берклију (крајем јула и

почетком августа 2012, изашао је, у „Печату”, њен интервју о уништавању науке у Србији – обавезна лектира за сваког ко жели да зна ко овде гаси светло): „Сматрам, свакако, да је мом успеху у САД највише допринело знање које сам стекла у току школовања у нашој земљи, као и вредности, моралне и остале, које сам понела са собом. Како сам већи део мог школовања завршила у Србији, а магистрирала и докторирала у САД, имам веома добар увид у оба система школовања. Томе би требало додати да је моја ћерка овде завршила комплетно школовање, тако да имам увид и у основно и средње образовање. Такође, предавала сам и била ментор великом броју студената из целог света, те могу врло лако да упоредим нивое знања са којима долазе овде на постдипломске студије. Сматрам да су наше основно и средње образовање супериорни у односу на америчко, где деца врло често завршавају средњу школу, а да остају полуобразована и полуписмена. Зато ме веома забрињава реформа школства коју је на силу спроводио Гаша Кнежевић, министар за просвету. Недавна изјава министра Кнежевића, по коме децу не треба оптерећивати математиком, јер је то сувише тешко, те зато треба смањити број часова математике за четвртину, потврђује моја страховања! Према резултатима реформи које су за протекле три године спроведене министар за просвету је очигледно имао за циљ да створи школе које ће да забаве децу а да их случајно при томе не оптерећују радом и дисциплином! Такав школски систем је већ испробан у САД, и, наравно, произвео неписмене средњошколце који ни своју земљу нису могли да пронађу на географској карти. Ситуација је другачија у високом школству, које је у Србији веома пропало у току протеклих 15-так година, и неопходна је реформа. Није логично да просек студирања на факултетима у Београду буде десет и више година, да студенти никад и не дођу на предавања, а да професори у току свог века не напишу ни један уџбеник! Како имамо професоре нашег порекла у готово свим школским системима у свету, мој предлог је да их скупимо у Београду и омогућимо да изложе анализу ових школских система, њихове позитивне и негативне стране, шта одговара околностима и потребама наше земље, који стручњаци ће нашој земљи требати у будућности, и да се на један озбиљан и систематски начин изврши реформа високог школства.” Наравно, Јасмину Вујић нико није послушао.

И, на крају, још једна превара, звана PISA тест, на основу које су нас у доба Гаше Кнежевића уверавали да у односу на „њихову” школу наша много заостаје, и да смо „најгори на свету”, и да хитно треба да се реформишемо.

У мају 2003. године у 41 земљи света, у организацији OECD, вршено је тестирање ђачких резултата по Programme for International Student Assessment (PISA). На узорку од 4400 ђака из 151 средње школе тестирање је обављено и у Србији. Србску просвету је представљало 22% гимназијалаца, 45% ученика техничких школа, 15% ученика економских школа, 8, 5% ђака пољопривредних и 5% медицинских. Ученици из Србије су били на 34. месту из математике, 35. месту из природних наука и решавања проблема, а из тумачења текстова на 37. месту. Али, овде је било неколико ствари које су прећутане. Да кренемо редом:

1. У другим земљама, PISA тест је рађен на другачијем узорку. У Словенији је било двоструко више тестираних гимназијалаца у односу на Србију.

2. Тестови PISA типа никад до тада нису рађени у нашем школском систему, јер се на тесту проверавају тзв. „функционална”, а не академска знања.

3. Ђацима је речено да тест не утиче на оцену, да могу, а и не морају да га раде, и тиме су демотивисани.

Међутим, упркос свему, чачанска Гимназија је имала врхунске резултате. Просек ученика Гимназије у Чачку је био за 66 поена изнад просека школа у Србији, а за 32 поена већи од просека србских гимназија.

По успесима из математике, само Хонг Конг, Финска, Кореја и Холандија су биле испред резултата чачанске Гимназије, а у природним наукама само Финска и Јапан. Било је још много доказа да је наш систем школовања ипак неразорен. Рецимо, ђаци нишке гимназије „Светозар Марковић” су само 2002. освојили десет посто медаља на образовним олимпијадама широм света („Вечерње новости” 12. октобар 2002.)

Једном речју, нисмо били најгори. А да наша држава није пропала, и да се више улаже у просвету, били бисмо још бољи.

БОЛОЊИЗАЦИЈА КАО ГЛОБАЛИСТИЧКА СИМПСОНИЗАЦИЈА

Србија је, уместо да уозбиљи своје високо школство и врати га на пређашњи ниво, кренула „болоњском низбрдицом”. Универзитети су се определили за „европеизацију - болоњизацију” наставе, ради „хватања корака са светом”. У ствари, болоњски процес је американизација високог школства, свођења факултета на средње школе са обавезним похађањем наставе и „докторским студијама” после којих се пишу докторске тезе од 120 страна. Својевремено је на то упозорио доајен наше педагогије, проф. др Драго Пантић, који је, још пре „легања на руду” „Болоњског процеса” у свом тексту „Транзициони универзитет на Болоњској низбрдици”, рекао шта ће бити:

„Док белосветски глобалисти раде свој посао на штету света, посебно неразвијених земаља, знатан део становника у Европи, у нас, па и на другим странама, мање или више пристао је да буде „слепа публика”, посматрачи свог пропадања, клањања силама новца и недемократске власти, одустајања од својих права и достојанства.

Стратешка област или „средство” у спровођењу неоколонијализма, неофашизма и неомилитаризма је - васпитање и образовање, којим се води рат против народа без тенкова, бомбардера и калашњикова. Зато је глобални парapedагошки систем, неформални аматерски видови „едукације” разних тзв. школа, кампова, радионица, играоница, екскурзија и слично својеврсни освајачки одред у рату за обнову варварског типа капитализма, у којем већина гладује и умире у немаштини, а болесна клика - елита раскошно и саможиво ждере отето, украдено.

Образовање уопште, више и високо посебна су замена за војне јединице окупатора.

Покушајмо да скренемо пажњу на контроверзну, спорну и назадну тзв. Болоњску декларацију, која је један од инструмената глобалиста и транзициониста у пројекту глобалног ропства већине мањини. Карактеристике тзв. Болоњске декларације, судећи по супротстављеним ставовима противника и поборника ове маскиране подвале, тобоже реформе вишег и високог образовања, су следеће:

- игнорисање педагогије, дидактике, историје универзитета и

многих других наука у конципирању „пројекта” модерног вишег и високог образовања;

- занемарују се национални интереси у овом степену образовања младих, не уважавају потребе земље за одговарајућим профилном кадрова;

- ствара се „канал” и „мрежа” за „одлив мозгова” (на шта је аргументовано указала и бивша министарка Љиљана Чолић), дакле - губљење интелектуалног и финансијског капитала земље у транзицији („демократској” експлоатацији);

- универзитет и више школство уместо храмова знања, хуманости и истинске еманципације, у функцији американизма и глобализма, прераста у едукативну пијаци (знања и кадрова), а катедре постају својеврсне „пијачне тезге”;

- аутономија универзитета се радикално сужава, слаби и формализује, све по паролама „демократског друштва”, „цивилног друштва”, „грађанског друштва”, „слободе одлучивања”;

- студентски положај се битно погоршава: обесправљеност, студије битно поскупљују, назадне концепције организације студија, непедогошки и бирократски однос професора према студентима и организацији наставе и испита;

- вредновање знања и способности студената је потпуно ван дидактичких и практичних достигнућа и критеријума, јер бодови и разне тест-евалуације (заједно са бројним сертификатима) за „лакшу шетњу” у току студија по европским универзитетима („сеоба студената” или „номадске студије” или „учећи путници”) су „ланци” који треба да „вежу” младе интелектуалце (чему служе и те „драгоцене” размене студената);

- циљ болоњско-глобалистичког универзитета нису човек и његове потребе, већ капитал и потребе његових власника;

- говори се о „европској димензији образовања” и фамозним и мистериозним „европским стандардима у образовању”, а ради се о бирократским регулативама и процедурама, базираним на политици и комерцијализму, „очишћеним” од педагошке науке;

- глобалистичке студије у Европи су против патриотизма, искрене љубави према домовини и омладини, а фаворизују „европског грађанина” и „европски патриотизам”, односно „европску свест грађана”;

- реформске „иновације” се намећу, медијски пропагирају, техникама „свршеног чина” без критичке анализе стварних експерата за ову проблематику и, по правилу, ужурбано (лов у мутном), дидактичке законитости се замењују бирократско-профитерским, све до увођења „иновација”, тј. решења која су и педагошка пракса и педагошка теорија давно отписали као превазиђена, неефикасна; и

- по многим показатељима и исхитреним (нестудиозним и неодговорним) у креирању централизованог (униформисаног, диригованог) универзитета на европским просторима - сви документи европских асоцијација и центара за „епохалну” реформу вишег и високог образовања (укључујући и Болоњску декларацију) воде у дубљу кризу овај степен образовања, понегде стварају хаотично стање, затварају врата истинским педагошким и организационим реформама у овим установама од стратешког интереса за развој друштва.”

И заиста: речи професора Пантића су се оствариле. Незадовољни студенти се буне, траже чак повратак „на старо”, осећају се преварено и опљачкано.

Крај свему се ни не назире.

Министарство просвете је 2009. усвојило нови Закон о основама образовања и васпитања, опет не консултујући стручну јавност. Ускоро су, и то после штрајкачког притиска просветара, морали да га, макар козметички мењају, да би пред крај власти Тадића и компаније нудили нови модел образовања, који је подразумевао сасвим нове ствари: од школовања деце код куће до потпуног занамеривања образовања зарад „дечјих права” и сличних Њу Ејџ смицалица.

А образовање је ресурс 21. века, попут хране и чисте воде. Без њега неће бити слободних држава и срећних народа.

Како би се хаос (у нашим главама, пре свега, али и у образовном систему) могао победити, зна се. Још 2005. године Унија синдиката просветних радника Србије дала је, за сада неостварени (осим козметичких покушаја и писања стратегије образовања која је, углавном, списак лепих жеља), предлог:

„1. Обезбедити свеопшти консензус свих друштвено-политичких снага како би се реформа образовног система одвијала независно од политике актуелне владајуће гарде.

2. С тим у вези, омогућити јавну расправу у којој ће учествовати

сви заинтересовани субјекти: Влада са ресорним министарством, Национални просветни савет, универзитети, Академија, цркве, политичке партије, родитељи, просветни радници, стручна удружења...

3. Прогласити образовање стратешким националним интересом и у складу са тим реформисати школско законодавство.

4. Омогућити да кључни носиоци реформе образовања (посебно наставних планова и програма) буду просветни радници (практичари), јер су они непосредно и у највећој мери суочени са свим проблемима образовања.

5. Израдити Белу књигу образовања у којој ће бити извршена темељна анализа тренутног стања у школству и бити указано на његове кључне проблеме, те формулисати основне циљеве образовања и магистралне правце његове реформе.

6. Извршити потпуну деполитизацију образовних институција.

7. Утврдити стратегију економско-привредног развоја друштва, како би образовни систем обезбеђивао одговарајуће стручне људе.

Модел сличан овом применила је Словенија у својој, доста успешној, реформи образовања.”

Надамо се да ће овај предлог некеме, коме је стало до будућности наше деце, помоћи као Аријаднина нит у изласку из лавиринта. Иначе ће наша деца знати да броје само до 500.

ПОСТ СКРИПТУМ

Одговоре на питања за милион и два милиона долара већ знате (али, паре је већ потрошила жутокрака власт, па нема ко да вам исплати награду); одговор на питање од три милиона долара је да је иза свих ових реформи до сада углавном стајала Тинде Ковач – Церовић, Сорошева верна ученица, која је недавно напустила Министарство просвете, и кренула у неку нову мисију „отвореног друштва”.

Кога ће сада професор др Жарко Обрадовић, човек који се није мешао у свој посао (а није ни смео, јер иза Тинде Сорош су стајали, кажу, и Тадић и Мићуновић) изабрати за сараднике и којим ће путем кренути? Ово је питање од непроцењиве вредности. Будућност наше деце је у питању, и зато морамо бити будни!

2013.

СВЕТИ САВА ИЛИ СОРОШ

СА ЧИМ ИЗЛАЗИМО ПРЕД СВЕТОГ САВУ?

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ГАШАТУСТРА

Читаоцима „Геополитике” решио сам да докажем своје „пророчке способности”. Наиме, 2005. године потписнику ових редова изашла је књига „Нови школски поредак / Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања”. У поглављу „Шта нас чека?” писао сам:

„У Србији живи око 7, 5 милиона људи - 300 хиљада мање него пре десет година. Упркос избеглицама, становништва је све мање. На сваких 10, 4 рођених има 13, 7 умрлих. Само 38% радно способног становништва има стално запослење. Трећина ради повремено или на црно. Трећина нема прихода, ни запослења. Масовна отпуштања тек предстоје, тако да ће ситуација бити још гора.

Године 2004. закључено је 30% мање бракова него 2000. године. Сваки четврти брак завршава разводом. Не само да је просечна старост становника Србије преко 40 година, већ и више од два милиона људи живе као неудати, нежењени, разведени, удовци и удовице. Ако је 1987. у Србији подигнуто 35000 станова, а 1998. године 10 000, одавно се годишње подигне само 1000 станова.

Омладина се плаши да ступи у брак због беде, незапослености, нерешеног стамбеног питања, али и опште несигурности. У анкетама се испоставља да преко 40% испитаника осећа забринутост и страха, а немоћ и незнање преко 20%. Преко 60 хиљада младих и школованих људи напустило је Србију. Има око сто хиљада наркомана.

Просечна месечна зарада у нашој земљи је око 200-250 евра. Да би се обезбедила исплата комуналија, храна, одећа и обућа, потребно је да породица има најмање двоје запослених.

Начелник Одељења статистике у Републичком заводу за статистику Милутин Прокић каже („Вечерње новости”, 30. мај 2005.): „У Србији се много више умире него што се рађа. Према попису, више од трећине

брачних парова нема децу. Смањиле су се и породице. Тако, просечно домаћинство код нас броји три члана. Удео младих, узраста до 14 година, у становништву је свега 16 одсто. Они старији од 60 година у популацији учествују са 17 процената. Србија је, иначе, 2003. била међу пет демографски најстаријих земаља у Европи”. Позитиван природни прираштај код нас је забележен само у Прешеву, Бујановцу, Медвеђи, Новом Пазару, Сјеници и Тугину.

У Србији ће материјална и духовна беда бити све већа. Политичка ситуација - све гора.

Црногорски сепаратизам се неће смирити, а Косово ће на сваки начин гледати да отцепе. Затим су на реду Војводина и Рашка област, можда и Тимочка крајина и гранична област према Бугарској. За то време, биће распродати сви економски потенцијали земље. Кад оду фирме, продаваће се природни ресурси - од рудника до извора воде. Медијска слика света биће наметана од стране Соросевих јаничара, новинара независних од знања и поштења. Хаг ће нас осудити на вечиту робију./.../

У школству следе масовна отпуштања. Просветари који остану у учионици, биће у сталном страху од губитка посла и спремни на све што им нареди неки нови Гаша. Гасиће се сеоске, али и градске школе, због недостатка деце. Насиље у школском простору биће спречавано увођењем камера и полицајаца, а не васпитањем. Разуларени психоекспериментатори добиће нашу децу као покусне кунџиће. Ниво знања у државним школама страховито ће опасти, а у приватним ће се школовати само деца „нових Срба”, верних слугу Вол Стрита и његовог наци-глобализма.”

Дакле, читаоче, Владимир Димитријевић је „пророк”... Али, то није никаква похвала.

Јер, у Србији, већ годинама, није тешко бити пророк: једноставно, замислиш најгору могућу комбинацију по народ и државу, и знаш да ће се десити горе од замишљеног. Када је у Србији просветом министровао Гаша Кнежевић, ДОС-ов Доситеј, масовна побожност као да се била повећала: људи су се непрестано крстили због онога што је тај човек причао и радио. Због профетског патоса његове реторике (промена Србије почиње у главама, а главе ће мењати нова

школа), звали су га „Гашатустра”, због револуционарног заноса („Просвета је експеримент уживо, а све се дешава у реалном времену”, говорио је) звали су га „Лењин - Гаша”; због извесне опијености халуцинантним визијама (ми у Европи за годину - две) причало се: „Чика Јова српској деци, чика Гаша два деци”... Целу Гашину реформу (иза које је стајао његов духовни отац Сорош, црни маг берзанских махинација и идеолог глобалистичког нихилизма) назвали су ПЕПСИ (јер су је водили ПЕ-дагози и ПСИ-холози, без озбиљног наставничког искуства, који су школу претворили у, како Кнежевић говораше, школигрицу, то јест у америчку јавну школу, која не ствара елиту, него простачке „проле”). На курсевима „стручног усавршавања” просветне раднике су учили да их ђаци мрзе јер седе у клупама „у потиљак” и приморавали их да се играју робота и лижу виртуелне сладоледе. У Национални просветни савет изабрани су лумени попут Миљенка Дерете, коме никад није била доста new age вредности за преваспитавање „крволочних” и „антиграђанских” Србчића.

Против Гаше нису били само просветари, од вртића до Универзитета, него и Синод СПЦ, Удружење књижевника Србије, јавност (према анкети агенције ИПРЕСС, само 9% грађана је те реформе подржавало); у ствари, сам живот је устао против Гаше. Разочаран, на крају мандата, он је о просветарима (најобразованијем слоју становништва Србије), рекао да се „од таквог материјала пита не прави”.

А онда је дошао неко и упалио светло.

Тај неко је била Љиљана Чолић, министарка просвете у Влади премијера Војислава Коштунице, која је кормило србске просвете преузела 2004. године. И покварила им „школигрицу”.

Ево шта је изјавила Љиљана Чолић, поводом инсистирања на учењу страног језика од првог основне: „У 29 европских држава, међу којима се налазе чланице Европске Уније, и то оне које су то недавно постале - Чешка, Пољска, Словенија, Литванија, Естонија - не учи се страни језик од првог разреда основне школе. Не учи се чак ни од другог, већ углавном од трећег. И то нам је наметнуто као некакав императив, али то није услов за наш улазак у Европску унију, нити услов за шире међународне интеграције. Наш интерес да се

интегришемо у Европу не сме бити супротстављен интересу да останемо оно што јесмо. Ако ми не поштујемо своје особености, како можемо очекивати да Европа поштује неке наше евентуалне различитости у односу на њу?”

Наравно, Љиљана Чолић је морала да оде. Прогласили су је „антиевропским антиеволуционистом”. И протерали је.

Просвета је наставила да таљига под министрима Слободаном Вуксановићем и Зораном Лончаром. Кад је на власт у Србији дошла коалиција „За европску Турску” (пардон, „Србију!”), нови министар је постао др Жарко Обрадовић. У Министарство просвете вратили су се кључни Гашатустрини „апостоли”: Соросева будимпештанска ученица, др Тинде Ковач - Церовић и Желимир Попов. На чело Националног просветног савета враћена је Десанка Радуновић, жестоко критикована као присталица „школигрице” Гашине ПЕПСИ реформе, а из овог тела уклоњени су способни и одлучни браниоци вредности нашег система образовања, попут Александра Липковског. Квазипрофетизам Гашине епохе се наставља. У интервјуу „Просветном прегледу” др Тинде Ковач - Церовић, државни секретар у Министарству просвете, устврдила је да, после „њеног” новог Закона о систему образовања и васпитања Србија опет постаје „једна велика учioniца” („Просветни преглед”, 10. септембра 2009.)

Шта ће се учити у тој учioniци?

Геј - активиста Предраг Аздејковић, у интервјуу „Стандарду” (117/2008.), најавио је да ће се у средњим школама Србије (а на томе ће радити министар Чиплић) учити толеранција према хомосексуалцима и усвајању деце од стране истих. Баш као у милој нам ЕУ земљи, Холандији.

ЗАКОН ИЛИ БЕЗАКОЊЕ?

Унија синдиката просветних радника Србије (УСПРС) је, у овом тренутку један од ретких аутентичних израза нашег синдикализма (сви његови челници, почев од председника, Леонарда Ердљејија, раде у школама, а нису професионални синдикални вођи, лак плен компромисима с „власт имајућима”). Још 1. септембра 2010, у 12 часова и један минут, УСПРС организује, на Тргу Николе Пашића у

Београду, протест „Одбранимо образовање – сачувајмо будућност Србије!” Један од циљева протеста био је и указивање на неопходност измена Закона о основама система образовања и васпитања, усвојеног (без јавне расправе и консултације са школама и стучњацима!) 11. септембра 2009. Гашизам је, овим законом, опет тријумфовао.

Први постпетоктобарски Закон о основама система образовања и васпитања донет је, по хитном поступку, у јуну 2003, под снажним утицајем гашистичке револуционарне свести, која је тражила „нови почетак”. Било је предложено чак десетогодишње образовање (припремни разред и три циклуса по три школске године), а то би значило земљотрес у организацији, ионако крхког, школског живота. Гашисти су у Закон унели низ одредаба које потпуно централизују и политизују образовни систем: од директора и школских одбора до Националног просветног савета, све је стављено под партијску контролу. Уместо обећаване демократизације, децентрализације и деполитизације, дошло је до обрнутих процеса, који су омогућили многе злоупотребе од стране директора, пад у квалитету руковођења школама, пораст броја минорних предмета (фамозне „руке у тесту”, рецимо) у односу на фундаменталне науке, обучавање наставника на курсевима које су водили гашистички оријентисани ПЕдагози и ПСИхолози (због чега је Гашин подухват назван ПЕПСИ реформа), итд.

А онда је, рекли смо, неко упалио светло. Била је то, наравно, проф. др Љиљана Чолић, која је, упркос вриштању самозваних еуроиницијаната (да се враћамо у „мрачни”, „Средњи” „неевропски”, век) у мају 2004. успела да оствари Измене и допуне Закона о основама система образовања и васпитања, трудећи се да уважи примедбе стручне јавности и синдиката. Мада су нека лоша решења остала (инерција је сила колосална), систем је био враћен у нормалу (4+4 године основног образовања, и припремни предшколски разред), а основан је и Завод за унапређење образовања.

После министра Вуксановића и Лончара, у чије доба није било радикалних правних захвата, др Тинде Ковач – Церовић & сомп. своју „хиперлибералну” визију школског система, у коме је циљ само заштита права ђака, али не и стицање пуновредних знања и вештина.

Основни правац новог Закона био је „људскоправашки”: против „дискриминације”, „насиља”, итд. Професор философије, Иван Ружичић, писао је о томе у свом тексту „Lex facta est/И би закон”, објављеном у књизи УСПРС „Критика Закона о основама система образовања и васпитања (Београд, октобар 2009):

„Посебна област у овом закону јесте брига за права ученика. Они су добили право да присуствују проширеном саставу школског одбора и да одлучују, право на 35 неоправданих изостанака, право на три оцене у средњој школи у једном полугодишту, право на жалбу на оцену из владања... Такође, из тежих повреда дужности ученика избачено је „изазивање или учествовање у тучи у школи или на јавном месту”, као и „политичко деловање и организовање ученика у школи”. У закону су као теже повреде остале само оне које се никако не могу доказати или оне које се никако не дешавају у нашим школама. Осим тога, у „чувеним” члановима 44, 45 и 46 законодавац се трудио да врло прецизно дефинише омаловажавање и дискриминацију, али то нигде не помиње као тежу повреду, тако да у том погледу ништа не може да се санкционише.

До сада је тежа повреда обавеза ученика било неоправдано изостајање с наставе на више од 25 часова у току школске у године, а сада је то најмање 35 часова и учестало чињење лакших повреда обавеза. То овде чак није раздвојено, већ је спојено везником „и”, што значи 35 неоправданих изостанака и мноштво лакших прекршаја, па је тек тада испуњен услов за тежу повреду.

Како све ово протумачити? Очито, законодавац је пошао од става да васпитно-дисциплинске мере постоје да би се њима професори штитили од ученика, а не да те мере делују превентивно, васпитно и да штите пре свега добре и одговорне ученике. Овако, закон штити неодговорне, бахате, насилнике, који неће угрожавати наставнике и раднике школе већ саме ученике. Не треба се чудити што ће после оваквих решења наше школе стварно постати места „озбиљног насиља” и „масовне дискриминације”. Закон у члану 112 ученика обавезује да редовно похађа наставу и извршава школске обавезе, а са друге стране повећева број дозвољених неоправданих изостанака са 25 на 35.

Стварно, кога штити овај закон? Шта добри и одговорни ученици добијају овим законом? Добијају нека права која им уопште нису потребна, јер зашто би ученике интересовало да ли треба да одлучују о финансијама школе и избору директора, кад су ту већ њихови родитељи, наставници и представници локалне самоуправе? Међутим, добили су поруку да ако их други ученик туче и малтретира, школа треба васпитно да ради с њим, „да га попреко погледа” и ту се све завршава. Просто невероватна решења, поготово уз констатације да је читаво друштво отишло напред, а школе коче развој тог истог друштва у коме се дешавају насиља пред којима сви морамо да се стидимо.

Од којих се искуствених података и чињеница пошло кад су предложена ова решења? Сигурно не од податка да је у нашим школама један до два одсто ученика до сада имало више од 20 неоправданих изостанака годишње, а да је било 80 до 90 одсто ученика с примерним владањем. Стварно, кога штити и коме помаже овај закон?

Нигде се не помиње једносменски рад, растерећење ученика, изборни предмети, боља опремљеност школа или можда обавеза да ученици за време боравка у школи имају један топли оброк који плаћа држава (као што је изгласала Скупштина Републике Словеније), већ се ученицима дају нека права која им суштински нису потребна и сигурни смо да ће и сами ученици ово одбацити, поготово што овај закон покушава да се додвори баш онима који нису радни, савесни и одговорни.”

Подмукли удар на квалитет образовног система извршен је увођењем деце са посебним потребама у редовне школе, и то без икакве кадровске, па и психолошке припреме. То је, пре свега, злочин према деци с посебним потребама, с којом су, у нарочитим школама, радили за то обучени врхунски стручњаци. Циљ: снизити квалитет наставе и пунити новинске ступце текстовима о малим србским фашистима који у учионицама злостављају своје вршњаке с посебним потребама.

Једном речју: безакоње уместо закона.

А ОНДА ШТРАЈК

Због свега овога, Унија синдиката просветних радника Србије огласила се, 25.1.2011, својим „Светосавским прогласом”, у коме је стање србске школе рендгенски снимљено:

„Читава прва деценија 21. века Вама и нама прошла је у слушању лажних обећања! Обећали су нам: поштену приватизацију, повратак неоправдано одузете имовине, велике стране инвестиције, снажан динар, друштвену једнакост, смењивост елита, максималну запосленост, Европу.

А шта смо добили? Беду и јад; пад наталитета; 30 хиљада више умрлих него рођених; у Србији сваке године 100 хиљада деце на ивици глади; невиђену незапосленост; пљачку уместо приватизације; сталан пад вредности динара; даљи одлив мозгова из наше земље. Само је њима, без обзира на страначке боје, све боље: неки су некад спавали на каучима својих теткица, а сад имају милионе евра на приватним рачунима.

Штрајк УСПРС је борба за будућност ваше и наше деце, јер ако униште образовни систем, онда никакве будућности неће бити. Сви, сада и овде, морамо рећи „ДОСТА!” хаосу и неодговорности, који већ годинама метастазирају, од вртића до универзитета.

Ако не желите да, због небриге власти, будемо један од најнеобразованијих народа у Европи (са свега 7% високообразованих),

Ако тражите да Србија под хитно добије озбиљну стратегију образовања,

Ако сматрате да је крајње време да властодршци образовање престану да сматрају потрошњом, а да оно постане инвестиција у будућност,

Ако хоћете да просвету више не воде неспособни и равнодушни политичари, него доказани стручњаци - практичари,

Ако вам је јасно да је у школе уведена инклузија (пријем деце са посебним потребама), а да за то нису припремљени ни школе, ни просветари, ни родитељи (што ће водити даљем урушавању школског система, а децу са посебним потребама излагати многим и непотребним искушењима),

Ако вам је мука од преоптерећености ваше деце (што је последица смањења броја часова неопходних наука, а повећања броја беспотребних предмета),

Ако схватате да су плате просветних радника најниже у Европи, да више не покривају трошкове ни потрошачке корпе (а камоли сталног стручног усавршавања) и ако поимате да то значи коначни слом вредности (па ће вашој деци, уместо образованих и часних људи, узор ускоро бити наркодилери, јер су они богати и срећни, док су њихови учитељи само „лузери”),

Ако сте учили да и даље нема социјалног програма за решавање вишка запослених у образовању,

Ако вам је на срцу обнова и изградња школских објеката, који су у овом тренутку међу најгорима у Европи,

Ако схватате да имамо нерационалну школску мрежу, где у 543 школе иде само 1500 ђака, а у једну преко 2000,

Ако видите да се у школу и даље запошљавају непотребни кадрови, по политичкој линији,

Ако сте свесни да имамо најгори Закон о основама система образовања и васпитања, који је срамота за правну струку и понижење за просвету, јер беспотребно гуши школску дисциплину, ставља просветаре под надзор чак 11 институција (као да смо хулигани!), укида утицај Наставничког већа на процес одлучивања у школи, фаворизује лоше, а обесхрабрује добре ђаке,

Ако бисте волели да се у Србији за образовање издваја бар 10-20 пута више, као што је то у Европи и да се образовање заиста реформише у складу са највишим светским стандардима (а УСПРС је Министарству просвете понудила Програм за стабилан образовни систем, који Министарство није прихватило)

ОНДА НАС ПОДРЖАВАТЕ У ПРАВЕДНОЈ БОРБИ ЗА СРПСКУ ПРОСВЕТУ!

Ми, просветни радници УСПРС, решили смо да, у име будућности свих, а пре свега наших ученика, штрајком кажемо: ДОСТА!

Ово, по ко зна који пут, није пуки штрајк за плате, него за спасавање последњих остатака српске просвете и оно мало достојанства које баштинимо као наследници великана нашег школства, од Светог Саве до данас.

„Бити спреман - то је све”, рече Хамлет. Ми смо спремни. А Ви?”

Дакле, просветари не штрајкују само због плата, као што власт имајући покушавају да нас убеде.

Ради се, као и увек у Србији, о нечем много озбиљнијем: ради нам се о глави.

Надамо се да ће српска јавност најзад схватити да је образовање будућност. А будућност је будност. Пробудимо се, време нам истиче!

2011.

ЗАВРШНИ ИСПИТ У ОСНОВНОЈ ШКОЛИ: ЈОШ ЈЕДНА СИМУЛАЦИЈА ОЗБИЉНОСТИ

Организовање завршног испита за ученике осмог разреда основних школа у Србији и ове године се суочава са проблемима и изазовима о којима наша јавност не зна скоро ништа, а који непосредно угрожавају овај значајан тренутак у школском процесу, од кога умногоме зависи како будућност наших ученика, тако и функционисање образовног система у целини. Циљ овог текста је указивање на низ нелогичности и неправилности које су последица неуспелог експериментисања Министарства просвете и њему подређених завода за праћење и развој образовног процеса (какав је Завод за вредновање квалитета образовања и васпитања), а намера је да, макар у последњем тренутку, упозоримо на ризике од наметања недовољно промишљених и тешко применљивих правила на скором завршном испиту.

ДОБРЕ НАМЕРЕ МИНИСТАРСТВА

Министарство просвете је решило да изради Правилник и Стручно упутство за прегледаче на завршном испиту, захтевајући моралну одговорност при извођењу истог. Циљ је био да се изгради доследан систем оцењивања заснован на кључу са решењима и одређивањем начина бодовања. Настоји се да се системом усложњавања реализације завршног испита (поред прегледача, уводе се и ревизори и супервизори процеса) смањи могућност грешака и злоупотреба, при чему ревизија и супервизија треба да буду обавезан корак у остварењу завршног испита. Те намере су добре, и треба их поздравити... Међутим...

ПУТ ПОПЛОЧАН ДОБРИМ НАМЕРАМА

Међутим, шта смо добили?

1. Добили смо административно нечитак и замршен правилник од кога може бити више штете него користи. Свако полурешење у увођењу нечег новог у систем горе је од претходног, макар и несавршеног, али целовитог решења.

2. Сумња у квалитет прегледања настала је на основу увида коју су

помоћне установе Министарства просвете оствариле у тестове са краја школске 2010 / 2011. године, али на основу малог узорка, изабраног по нејасним критеријумима (свега 41 школа из четири округа Србије). Утврдивши да је, наводно, око 35% тестова са тог узорка неправилно прегледано, представници Министарства су, покретањем својеврсне медијске кампање, осумњичили све учеснике у реализацији завршног испита за несавесност и корумпираност, због чега су најавили да ће од професора – прегледача захтевати да приме тестове потписујући потврду о пријему и прегледању истих својом „пуном материјалном и кривичном одговорношћу”. Подсећамо: професори-прегледачи најмање од свих могу да манипулишу исходима испита, јер они све радове прегледају под шифром, и ниједан од њих не припада оној школи тестове чијих ученика прегледа. Директори, као председници испитних комисија, имају много више шанси за манипулацију, а они ни ове, 2012. године, од стране Министарства нису упозорени на материјално-кривичну одговорност са оном озбиљношћу којом се прети професорима – прегледачима.

3. У времену моралне ерозије и бешчашћа у свим областима друштвеног живота, понижавајуће је сав терет захтевног задатка верификације завршног испита пренети на просветне раднике – прегледаче, ослобађајући одговорности за евентуалне неуспехе оне који су цео процес завршног испита осмислили, а то су чиновници Министарства просвете.

4. Прегледачи и супревизори се са овим начином прегледања и надгледања верификационог процеса први пут ове године суочавају, при чему су сасвим неадекватно припремљени за изазове могућих злоупотреба. Напомене о непопуњеним питањима, одговорима писаним графитном оловком, о просторима за могућа накнадна дописивања нису прецизно дефинисане, па остављају простор за злоупотребу. Министарство просвете је било дужно да осујети сваку могућност неповерења у „црвеном оловком потцртано нетачно решење”, које је означио основни прегледач, као што је морало да јасно заштити интегритет прегледача и његовог савесно обављеног посла, БЕЗ МОГУЋНОСТИ НАКНАДНОГ ТУМАЧЕЊА НЕЈАСНИХ МЕСТА. Ако је Министарство донело одлуку да кључ са решењима и

начином бодовања буде сасвим заштићен, и да се на места за тестирање допрема уз полицијску пратњу, требало је, по сваку цену, заштити и ауторитет прегледача и његовог рада на терену. Министарство, међутим, не само да не стоји иза просветних радника, него их УНАПРЕД проглашава сумњивим лицима које ставља под додатни надзор, претећи им да ће њихове резултате (који могу бити НАКНАДНО ФАЛСИФИКОВАНИ) проверавати у наредних ГОДИНУ ДАНА, све до следећег пријемног испита.

5. Цео процес завршног испита је изложен беспотребном усложњавању увођењем додатних кадрова, што не само да не доприноси квалитету, него је и штетно (супревизори уопште нису предметни професори српског језика и књижевности, него других предмета.) Обука додатних кадрова извођена је на једном двоипосатном курсу, што је крајње необиљно.

6. Ревизија и супервизија тестова заиста треба да буду обавезан корак у извођењу завршног испита, али не у смислу прогона прегледача као унапред сумњивих лица и кривотворитеља резултата, него са циљем да се могуће грешке сведу на минимум. Или, сликовито говорећи – не може се тражити да фудбалери пре почетка утакмице потпишу да су кривично и материјално одговорни ако изгубе, поготову ако је циљ тог потписивања да тренер и управа клуба себи омогуће одступницу пред гневним навијачима. По ко зна који пут, Министарство просвете глуми своју добру вољу према родитељима и ученицима, прстом показујући на, унапред „криве”, просветне раднике, иако се зна да „риба од главе смрди”.

7. Додатни кадрови су ангажовани са нејасном поделом улога и нејасним функцијама. Формулације у тесту – правилнику за прегледаче не могу да гласе „Ако супревизор пронађе ГРЕШКУ”, а да се не дефинише каква је грешка у питању. Такође, приликом држања курсева за прегледаче, издато им је упуство да након прегледања тестова приступе накнадном ПРЕЛИСТАВАЊУ истих „да би се утврдиле могуће грешке”. Шта значи „ПРЕЛИСТАВАЊЕ”? Да ли Министарство просвете тиме уводи „одокативну” методу у тако значајан посао као што је завршни испит?

ПРАВНИ АСПЕКТ ПРОБЛЕМА

У претњама да ће прегледачи ове године бити оптерећени потписивањем материјалне и кривичне одговорности приликом преузимања тестова сасвим је уочљиво ОДСУСТВО НАЧЕЛА ПРАВНЕ СИГУРНОСТИ. Јер, кад је у питању овако важна делатност, и просветни радници, као пружаоци образовних услуга, и ученици и њихови родитељи као корисници истих, морају У РАЗУМНОМ РОКУ бити обавештени о свим питањима везаним за процедуру завршног испита. Разумни рок није ДЕСЕТ ДАНА уочи испита, а поготову САМ ДАН прегледања тестова! Јавношћу свих правила везаних за испит јамчи се објективност процеса, а тога овде нема. Наиме, држава је пренела вршење јавног овлашћења за извођење испита на школе и њихове запослене. У складу са Законом о општем управном поступку, ниједан елемент извођења завршног испита не сме бити подложен волунтаризму, него мора бити процедурално јасно дефинисан, то јест прилагођен циљу и обиму вршене делатности. Због присуства елемената неодговорности, самовоље и због недостатка разумног рока за упознавање са једним од најбитнијих елемената реализације завршног испита – а то је материјална и кривична одговорност прегледача – просветни радници НЕ МОГУ пристати на такву формулацију, са којом ће их, како су представници завода Министарства на курсу у Београду обавестили, упознати ТЕК НА САМ ДАН ПРЕГЛЕДАЊА ТЕСТА. Испит је управни поступак, а одлука о положеном испиту има карактер управног акта, то јест сертификације да је ученик савладао предвиђено градиво и да може да пређе на виши ниво образовног процеса. Издавање управног акта не може бити подложно ничијој самовољи, па због тога процедура за добијање истог МОРА БИТИ ЈАСНА у сваком сегменту. Због нејасних граница овлашћења прегледача, ревизора и супревизора систем се налази пред могућношћу настанка правног хаоса, што се нарочито подвлачи неозбиљном одлуком Министарства о подложности ревидирању свих резултата прегледања теста у року од ГОДИНУ ДАНА, што доводи до потпуне правне несигурности учесника верификационог процеса, али и корисника образовних услуга. Иако су тестови, осим за припаднике националних мањина, штампани

ћирилицом, која је по Уставу и закону основно писмо државе Србије, ученицима се, како је речено у току припремног курса за прегледаче, од стране Министарства дозвољава употреба латиничног писма у изради тестова. Пошто је школа установа јавног овлашћења, она је дужна да по службеној дужности води рачуна о поштовању Устава и закона у употреби званичног писма. Зато су професори српског језика и књижевности оштро протествовали због самоволне одлуке Министарства да се о употреби писма на завршном испиту 2012. не води рачуна. Унија синдиката просветних радника Србије том се протесту придружила.

СТРУЧНИ АСПЕКТ ПРОБЛЕМА

Донета је одлука да се на тесту као тачни признају и они одговори који су правописно неисправни (осим у оним питањима која су НЕПОРЕДНО везана за правопис.) Рецимо, ако питање гласи: „Ко је аутор „Горског вијенца”?” а ученик напише „петар петровић његош” (дакле, име, презиме и надимак малим словом), **ОДГОВОР СЕ ПРИЗНАЈЕ КАО ТАЧАН**. Професори српског језика и књижевности, браниоци наслеђа које су нам оставили великани наше науке о језику, од Вука Караџића до данас, противили су се овој срамној одлуци власт имајућих, указујући на то да је њен циљ, упркос прокламованим ставовима о нашем друштву као друштву доживотног учења, драстично смањивање нивоа знања стеченог у образовном процесу. Унија синдиката просветних радника Србије том се протесту придружила.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Треба се обратити Министарству просвете и свима заинтересованима за квалитет завршног испита у основном образовању, надајући се да ће разум надићи самовољу. У супротном, треба тражити како заштиту својих људских и грађанских права, тако и струке и достојанства службе просветних радника, свим доступним легалним средствима, најављујући да просветари неће дозволити да наше школство буде у потпуности осакаћено. Треба позвати све заинтересоване, од ученика и родитеља до просветара у основним и средњим школама и на Универзитету, да се у тој борби здруже. Да би

завршни испит био неподложен сумњи и манипулацијама, неопходно је прецизно дефинисати начин прегледања, универзалност модела за сваку комисију на нивоу целе земље, конкретну улогу супервизора, и дати прецизна упутства без уопштених бирокатских формула. **ФУНКЦИОНАЛНО, КОНКРЕТНО, ПРЕЦИЗНО И ДОБРО УПУТСТВО ЈЕ ОНО ШТО ШКОЛСТВУ ТРЕБА, А НЕ ЦИРКУСКО МАХАЊЕ „МАТЕРИЈАЛНОМ И КРИВИЧНОМ ОДГОВОРНОШЋУ” ЧИЈИ ЈЕ ЦИЉ ДОДВОРАВАЊЕ ЈАВНОСТИ И ЗАМАГЉИВАЊЕ ОДГОВОРНОСТИ МИНИСТАРСТВА ПРОСВЕТЕ.**

2012.

СТАЊЕ У ПРОСВЕТИ СРБИЈЕ И БОРБА ПРОТИВ ПРАВОПИСА

Ових дана у Србији се распламсала полемика око завршног испита за основне школе: наиме, професори српског језика и књижевности побунили су се против одлуке надлежних просветних власти да се као тачни ученицима признају одговори који драстично крше правописна правила (рецимо, ако ђак одговори да је „Горски вијенац” написао „петар петровић његош”, одговор се признаје). Александар Бауцал, један од суперстручних стручњака, тим поводом је изјавио: „Ако питање испитује једну врсту знања, рецимо књижевност, не може се оцењивати друга врста – правопис. То је могуће само ако се наведе да се води рачуна и о правопису и да ће се и то оцењивати” („Блиц”, 13. јун 2012.) Зато ће професори српског језика имати могућност да коначно дају револуционаран предлог: нека се правопис укине, и то не само велика слова, него и знаци интерпункције. Кад ђаци раде тест из географије, нека пишу да је „београд главни град србије”, а кад раде тест из историје, нека кажу да је „цар душан крунисан у скопљу”. „Да продамо, само да играмо”, каже народна песма; пошто је језик, како рече Мартин Хајдегер, „осветљење на путу ка битију”, и „дом битија”, време је да продамо свој дом, и да угасимо светла, па да играмо...

Сорошевски *dance macabre*, започет у доба славног револуционара, Лењин Гаше... Стање у српској просвети је, као и свуда са овом влашћу, више него проблематично. Чињенице говоре да ће бити још и горе, из простог разлога што држава није независна, него се налази у полуколонијалном статусу. Наиме, још 6. августа 2009, у часопису НИИ, појавио се текст чиновника Светске банке, Сајмона Греја, у коме је дотични тражио да држава Србија укине 11000 одељења у нашим школама, што би значило 37% одељења у основним и 13% одељења у средњим школама, и отуштање најмање 10 хиљада просветних радника, а можда и више. Греј је тврдио да наша одељења треба да имају преко 30 ученика, иако се одавно зна да одељења с мањим бројем ђака постижу много боље резултате. Ако су узме у обзир и изумирање нашег народа (од пописа 2002. до пописа 2011. има нас 400

хиљада мање), јасно је да србским школама прети црна будућност. Чињеница је да садашње власти за образовање издвајају најмање у региону, и да то што издвајају одлази за плате, које су ионако мизерне, јер скоро да уопште нису расле од 2008, и сада су мање од 400 евра (за поређење узмимо савезницу наших властодржаца, Турску, у којој је просветни радник плаћен 1000 до 1500 евра). За то време, по подацима из те исте 2009. године, држава Србија на чијем се челу налазе слуге страних интереса, издвајала је 4, 1 милијарду динара за рад разних невладиних организација (које се, углавном, баве промоцијом србофобије и наметањем „нових вредности”, као што је геј парада, док „Двери” као НВО нису могле да добију ни динара када су, крајем прве деценије 21. века, водиле кампању за обнову наталитета и култ родитељства). Поређења ради, субвенције у привреди које је давала држава биле су 3, 5 милијарди динара, ученички стандард 1, 7 милијарди, а Фонд за младе таленте добијао је 0, 4 милијарде динара из буџета. Дакле, 2009. „невладиним организацијама”, које је, од наших пара, финансирала Влада, дато је 44 милиона евра! Стање у просвети је алармантно како материјално, тако и на сваки други начин. Без икакве финансијске и сваке друге припреме, у школе је уведена инклузија деце са посебним потребама, којима је, као што је познато, неопходна нарочита пажња и брига. Уведени су критеријуми „људских права”, с циљем да се од наших школа направе америчке државне школе, у којима су пуцњава и убиства свакодневица, а ниво знања такав да ученици не знају да покажу своју земљу на мапи света (у САД су, а то неко намерава и овде да уради, за елиту класичне основне и средње школе, али то се много плаћа, тако да школски систем служи за репродукцију више и ниже класе). Просветни радници су стављени су под власт низа надзорних инстанци, са даљом тенденцијом претварања учитеља у робље које послушно ћути и ради, јер не сме да напусти радно место које у Србији више није право сваког човека загарантовано Уставом и међународним повељама, него привилегија, и то углавном партијских послушника.

А шта би у просвети требало да буде наш основни циљ? Наш основни циљ треба да је настојање да Србија постане друштво знања, и да се просветни систем ослободи туторства погрешне политике.

Крајње је време да министар просвете не буде страначка личност, него човек од угледа у струци, и за то да се сами просветни радници, али и представници родитеља, које нико ништа не пита, него им дере кожу с леђа ценама уџбеника, прибора и свега што је за школу потребно, питају какав систем желе. Јасно и гласно треба рећи: желимо да се у свим областима нашег живота и рада пита струка, а не сорошевски психолози, стручњаци за све и доводиоци до ничег. Један психолог нас је траумирао од 2004; психократија, очито, није демократија, а није ни пут ка препороду образовног система. Под психократама свет се, мало по мало, претвара у специјалну установу, у коју је лако ући, али из које је тешко изаћи. Нећемо измишљати топлу воду – решења постоје, стручњаци су ту, само треба питати стручњаке и применити решења. Борећи се за обнову наталитета и заштиту породице, ми се, наравно, морамо борити и за просветну будућност Србије. Јер, деца и породица у друштву знања и моралних вредности – то је наша будућност. Зато ни правопис није небитан! Напротив!

2012.

Као и сваке, тако и ове, 2012. године, ученици школа у Србији на Видовдан добијају књижице и сведочанства са оценама свог претходног рада, чиме им се уручује како доказ да су се трудили, тако и могућност да се суоче са правим исходима које су постигли у процесу стицања знања. Зато је Видовдан погодан час да се саопшти и шта је Министарство просвете, са гломазним апаратом бирократије која уз њега иде, у виду разних завода за унапређење образовања и праћење квалитета истог, урадило, и каква му се оцена може дати. Повод је, наравно, низ ситнијих и крупнијих скандала везаних за завршни испит у основним школама ове, 2011/ 2012. године, од небулозних изјава помоћника министра, мр Желимира Попова, да је свеједно да ли се „Петар Петровић Његош” пише малим или великим словом, преко нетачног решења у кључу за тест из математике, до продаје тестова за завршни испит из математике дан уочи испита у Београду. Дужни смо, као и до сада, да кажемо, шта се дешава са нашом школом, и да покаже како у просветном авиону или више нема пилота, или су пилоти сасвим необучени, или авион вози неко ко не жели да Србија долети на прави циљ - а то је не само друштво знања, него и друштво чврстих моралних принципа, без којих ћемо и даље тонуту у живо благо себичности и политикантских интереса.

ТЕСТ ИЗ СРПСКОГ ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ

У завршним тестовима за српски језик и књижевност 2012. није било ни граматике, а ни књижевности. Национални елемент, који је саставни део политике идентитета једне државе, такође је потпуно избрисан. Није било текстова који се обрађују у оквиру основног школовања у оквиру овог предмета; није било спомена о знаменитим писцима и делима. Тиме се намеће питање: како мотивисати ученике да читају и памте оно што су научили? Тест је био конципиран као провера опште културе, ако се и у то може сврстати. Примери нису били адекватно одабрани ни тематски, ни по садржајима, ни по образовним нивоима. Завршни тест се највише бавио питањима из

области вештине читања и разумевања прочитаног, а напомене које су одобравале одређени тип грешака потпуно су одступале од тенденције ка развијању тих вештина: рецимо, признавани су одговори у којима је ученик тачно одговорио, али је одговор означио другачије него што је предвиђено, што доказује да НИЈЕ РАЗУМЕО ПРОЧИТАНО (на пример, реч је подвукао, а требало је да је заокружи).

Задаци су скоро у целости били сведени на препознавање. На средњем и вишем нивоу уклоњена су питања везана за морфологију, синтаксу и тумачење обрађених књижевних дела, о којима су ученици морали да стекну свој суд. Ово је био тест који је урушавао ученичку мотивацију и нудио незналачки пут пуког препознавања чињеница, тест који је маргинализовао значај и садржај предмета, а ученике и просветне раднике претворио у извршиоце нејасног и бесмисленог посла. Као и прошле године, тест је имао низ негативних ефеката:

- створена је илузија да је завршни испит лак и да за њега није потребна озбиљнија припрема;

- није било захтева да се покаже познавање аутора и дела која спадају у корпус националне, односно светске књижевности;

- термин „завршни испит” уопште није оправдан, јер на тесту нису били заступљени значајни садржаји који се изучавају од 5. до 8. разреда;

- избор задатака није обухватио кључне садржаје планова и програма од 5. до 8. разреда;

- највећи број питања у тесту сводио се на пуко препознавање;

- сви нивои знања сведени су на исти ниво вредновања, па су добри ђаци изједначени са оним просечним и лошим;

- створен је лажни утисак да су постигнути циљеви образовног процеса јер су резултати теста добри;

- ученицима је дато право да добију бодове на тесту иако не познају службено писмо Републике Србије, јер им је омогућено да ћирилични тест попуњавају латиницом (што је недопустиво; приватно, свакао може да се служи писмом које одабере, а националне мањине имају тестове на свом језику, али службени документ, а завршни тест је управо то, не сме бити подвргнут таквом багателисању). Нарочито је негативно било истицање надлежних из Министарства просвете да ће

се тест свести на заокруживање одговора и да тако ученици неће моћи да погреше: то је погубно за мотивисање ђака и професора у борби за подизање нивоа опште писмености. То и јесте био узрок спора између професора српског језика и књижевности и надлежних установа. Покушај да се одбрани став да се задаци не оцењују према показаном познавању основних правописних правила, него само у складу с формалном тачношћу, јавност је доживела као цивилизацијску бруку, а министар просвете је проглашен за „језичког реформатора”, јер је одобрио као тачне све комбинације азбуке и абецедe, писаних и штампаних слова.

ТЕСТ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Иако је тест из математике био нешто озбиљнији, и овде је дошло до промашаја. Најважнији је био везан за решење 11. задатка, које је, у кључу за решавање, било погрешно. Познати аутор збирки задатака из математике, Вене Богославов, истакао је („Курир”, 21. јун 2012.): „Крајњи резултат задатка је тачан/.../. Међутим, израда задатка, конкретно онај део рачунања страница купе/.../ потпуно је нетачан.” Тако се поновила системска грешка из 2011. године, да је битан крајњи резултат, а не и поступак, што су професори математике оштро критиковали, јер у овој основној науци образовног система поступак је суштински важан, као и резултат.

ОПШТИ УТИСАК О ТЕСТУ

Завршни испит својом структуром дезоријентише просветне раднике и ученике јер не пружа информацију о томе колико је савладан наставни план и програм. Истовремено разоткрива колизију између два кључна документа: наставних планова и образовних стандарда које су радили два различита Завода са различитим садржајима. Чему онда служи завршни испит? Задовољни су они који су штампањем збирки задатака и прављењем три комбинације тестова оправдали своје постојање. Задовољни су они, који су без труда и знања, добијали поене. Незадовољни су ученици који су вредно радили и суочили се са ниским нивоом захтева на тесту из српског језика. Незадовољни су и професори који током школске године сами

себи предају лекције из наставног програма за које ученици више немају мотивацију јер се ти садржаји ни не очекују на завршном испиту. Незадовољна је јавност која је схватила да су кључне личности и установе нашег образовања испод нивоа неопходног за очување (а камоли унапређење!) нашег образовног система.

ПРАВИ ЦИЉЕВИ ИЗВОЂАЧА „РЕФОРМСКИХ РАДОВА”

Ове, 2012. године, у Службеном гласнику Републике Србије, објављен је Правилник о сталном стручном усавршавању и стицању звања наставника, васпитача и стручних сарадника, који је потписао још увек актуелни министар просвете. У члану 8 овог стратешки важног документа пише да су „приоритети области стручног усавршавања од значаја за развој образовања и васпитања:

- 1) превенција насиља, злостављања и занемаривања;
- 2) превенција дискриминације;
- 3) инклузија деце и ученика са сметњама у развоју и из друштвено маргинализованих група;
- 4) комуникацијске вештине;
- 5) учење како се учи и развијање мотивације за учење;
- 6) јачање професионалних капацитета запослених, нарочито у области иновативних метода наставе и управљања одељењем;
- 7) сарадња са родитељима, ученицима и ученичким парламентима;
- 8) информационо-комуникационе технологије”.

ПРАВИЛНИК О СТРУЧНОМ УСАВРШАВАЊУ ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА НИ ЈЕДНОМ ЈЕДИНОМ РЕЧЈУ МЕЂУ ПРИОРИТЕТИМА НЕ ПОМИЊЕ СТРУЧНО УСАВРШАВАЊЕ У ОБЛАСТИ НАУКЕ КОЈУ НАСТАВНИК ПРЕДАЈЕ, НИТИ У КВАЛИТЕТУ ЗНАЊА КОЈЕ УЧЕНИЦИМА ПРЕНОСИ. Очито, циљ креатора нове-старе реформе (кажемо „старе” јер смо све ово видели за време Гаше Кнежевића који је школу хтео да претвори у „школигрицу”) јесте преображај учитеља у дадиље, који у школи не треба да ђаке уче, него да их чувају док се играју. То није ни чудо, кад се зна да су кључне личности нове – старе реформе, још од Гашиног „вакта”, и даље у игри: почев од државне секретарке, Тинде Ковач –Церовић, преко

Желимира Попова, до Саше Гламочака. Време је да се јавност Србије упозна са правим циљевима ове, у сенку скривене, групе оперативаца наше назови - реформе.

ЗАШТО ПОСТОЈЕ ШКОЛЕ?

Школе постоје да би се задовољила људска потреба за знањем, али и да би се ђацима указало на етичке вредности које осмишљавају живот. Да бисмо напредовали као народ, треба да будемо упућени у сва достигнућа науке и уметности, али и да знамо какав је смисао оног што учимо. На несрећу, Министарство просвете са својим помоћним установама већ годинама ради против тога. Наше школе су ретко кад радиле у условима на којима би нам се могло позавидети. Данас раде под контролисаним условима који су непосредно усмерени против суштине образовног процеса, док је ВАСПИТНА УЛОГА ШКОЛЕ, без које је образовање осакаћено, Законом о основама образовања потпуно уклоњена из процеса рада са децом која су, пре свега, људи, па тек онда ученици. Положај просветних радника је незавидан: од њих се очекује много, а Министарство просвете их спречава да испуне очекивања. Министар је својим потписом верификовао низ налога који су нанели штету прокламованим циљевима образовања и често захтевају кршење кодекса професионалне етике. Све се, као и увек, подмеће под појам „реформа”, због чега је свима јасно да су несистематични и неконтроласани реформски потези, још од доба Гаше Кнежевића, изазвали поремећаје у систему вредности. Појавио се низ проблема од којих су највећи опадање мотивације ђака за учење, пораст броја деце са проблемима у понашању, ширење болести зависности, као и повећана агресивност. Зато су просветни радници већ годинама у организованој синдикалној борби чији је превасходни циљ да школа не изгуби свој друштвени значај, да би наш народ могао да сачува свој духовни и културни идентитет. Зато они чекују од свих умних људи, а пре свега од националних установа и родитеља, да почну да воде рачуна о начину на који се уређује наше школство. Школа не треба да се претвара у вртић за трогодишњаке, где су битни само дружење и игра. Она мора имати јасне критеријуме за вредновање знања и способности ученика. Млади су изложени понуди

шаролике „духовне робе”, која је привлачно упакована, али без икаквог трајног квалитета. Са свих страна их обасипају причом о њиховим правима и тврдњом да лако могу да дођу до успеха. Министарство просвете намеће школству захтев да ученицима потхрањује илузију како је с мало труда могуће остварити знање, и то тако што обезвређује критеријуме за мерење стеченог знања и релативизује успех. Вештачким путем, Министарство брише границу између оних који знају и оних који не знају. Наставни садржаји имају све мање вредности јер се превеликим обимом информација губи из вида суштина и замагљује оно што је заиста важно.

Ученици и просветни радници нису се раздвајали у многим тешким тренуцима наше историје. Иако сада није ратно време, време је за отпор потезима Министарства просвете који просветаре и ученике спречавају да квалитетно сарађују и постижу најбоље резултате. Сви људе добре воље, којима је на срцу очување нашег школства, треба да им се у тој борби придруже!

2012.

*ТЕСТ ОПШТЕ АНТИКУЛТУРЕ
ИЛИ АНТИСРБИЈА У АНТИЕВРОПИ*

Биљана Србљановић, партизанка Мара Друге Србије (њена драмска дела су, то се бар зна, нове, другосрбијанске верзије партизанских пропагандних приредби, негде тамо у планинама 1943.), већ је устала у одбрану појављивања Јелене Карлеуше у тесту опште културе на пријемном испиту за Филозофски факултет у Нишу (као, тест је без везе у целини, али Карлеуша је, ипак, део поп културе; Биљана и Јелена су, иначе, сродне душе – другосрбијанске јуришнице, које су, својевремено, подржавале Чеду Јовановића, домаће „веселнике” („gay”) и једна другу – Јелена је бранила Биљану ухваћену с кокаином у рукама, јер је кокаIN). Тако је насловна страна АЛО-а 11. јула 2012. добила још једну „скандалозно” одредницу... А ми смо, по ко зна који пут, добили доказ да ће нас, као у наслову оног филма, систематски уништити идиоти. Који, узгред буди речено, то нису у интелектуалном (добро знају шта раде), него у моралном смислу речи: јер, у античкој Грчкој је идиот био човек који не мари за послове заједнице, него живи логиком У СЕ, НА СЕ И ПОДА СЕ. Том, идиотском образовном стандарду, ревносно служе и творци теста за пријем на Филозофски факултет (да, баш тај!) Универзитета у Нишу. Имплицитна порука овог теста „опште информисаности” јесте: постаните Симпсонови, чак и кад се уписујете на Филозофски факултет! Јер, цео тест је такав, а не само питање о Карлеушиној „Содоми и Гомори”. Зато се ту појављује и Спајдермен (зашто би знање о Спајдермену било део „опште културе”?), бенд РЕМ, и др Хаус, и Том Хенкс, и такмичење Евровизије у Азербејџану... Сексуално пожељне активности (наравно, из перспективе оних који су тест састављали) будућих наследника Сократа и Платона, описао је Маркиз де Сад, у свом роману „120 дана Содоме” (плус, наравно, песма Јелене Карлеуше)... И тако даље, и томе слично: јасно је да је тест прављен са свесном намером „симпсонизације” будућих академских грађана, који би, што је идеални исход образовног процеса, требало да, попут Хомера Симпсона, буду спремни да ђаволу

продају душу за крофну. У супротном, уместо Спајдермена, у тесту опште културе нашао би се, рецимо, Волт Витмен, а уместо Јелене Карлеуше Обрен Пјеовић. Не треба прећутати ни политичко опредељење аутора теста. Једно од питања је било: „Недавно забрањена десничарска организација зове се:

- а) Двери;
- б) Образ;
- в) 1389”.

Да је ово нормална Србија, она која стоји с кичмом под правим углом у односу на тле, питање би било: „Ко је 2012. крао изборе:

- а) Борис Тадић;
- в) Демократска странка;
- в) Борис Тадић и Демократска странка заједно”...

Дакле, Антисрбија наставља свој поход ка Антиевропи, претвореној у депонију америчког сенилног варварства, и овај тест је само симптом симпсонизације намењене свима нама, пре свега младима. За то време, Тадић пружа руке целату србског народа, Хашиму Тачију (сасвим у складу са својим малигним инфантилизмом, који пева „Хашим Тачи танана”), и, као човек који је маштао, у својој младости, да постане „светионичар на Јадрану” (подробну анализу онтологије ових маштарија видети у Ломпаровом „Духу самопорицања”), посећује кроацијске самите, на којима, као добра вила из бајке о Пепељуги, бди Латинка Перовић, мајка Друге Србије, док његови донедавни саветници предлажу сарадњу с Беџетом Пецолијем... Они чији су градови поменути у нишком тесту спремају се да парадиреју престоницом Србије и ове, 2012, и да СЕДАМ ДАНА посвете својој „оријентацији”, призивајући на Београд судбину библијских градова о којима је певала штићеница Биљане Србљановић... Па ипак, „није све пропало кад пропало све је”. Борба за Србију која ће бити икона свог назначења и завета, а не септичка јама сорошевског „отвореног друштва”, наставља се – до коначне победе. Сви под стег!

2012.

ШКОЛОУБИСТВО

ХРОНИКА НАЈАВЉЕНОГ ШКОЛОУБИСТВА

УЧИНЦИ ЈЕДНОГ МИНИСТАРСТВА

Претходна Влада Србије, која се крила иза фирме „За европску Србију”, а много учинила за европску Турску и НАТО Азербејџан, и у области образовања оставила је свој пужевски траг (и што се тиче брзине, и што се тиче врсте отиска). Једино што је урађено је стратегија развоја образовног система, која је стављена на јавну расправу, док је накарадни Закон о основама система образовања и васпитања само делимично измењен, на захтев синдиката, који су протествовали због разарања школске дисциплине кроз енормно повећање дозвољеног броја неоправданих часова (с тим што је сада у припреми нови, који ће, између осталог, понудити да ђаци не морају да иду у школу, него да се образују код куће.)

Ништа није учињено на рационализацији мреже школа, на озбиљном уређењу надзорничких служби, на реформи гимназија (о којој се само прича). Иако је број високообразованих запослених у Србији (преко 60%) највећи у школству, њихове плате су убедљиво најниже, а уместо да се схвати као инвестиција у будућност, образовање се и даље доживљава као пуки трошак. Док је просечни ниво издавајања за образовање из бруто друштвеног прихода у Европској Унији 5, 97% (у Белигији 6, 40%, у Француској 5, 98%, у Немачкој 5, 26%), код нас је то свега 3, 1 %, при чему 95% иде за плате, а за унапређење система свега 5%.

ГЛАС ВАПИЈУЋИХ

Пошто је економска криза још пре четири године жестоко уздрмала Србију, Унија синдиката просветних радника Србије нудила је, те, 2008, конкретан и реалан план за смањење непотребних трошкова у образовном сектору, кроз доношење одлуке о забрани сувишних партијских запошљавања, рационализацију мреже школа, смањивање броја запослених у министарству образовања, итд. Од државе је

тражено да смањи број запослених у државној администрацији, као и министара, помоћника државних секретара и саветника, укидање огромног броја непотребних агенција, већи обухват пореских обвезника, укидање плаћања чланова управних одбора, с циљем да се школству обезбеде потребна средства за развој итд. Ништа од тога није усвојено: ишло се само на замрзавање плата просветних радника, што је изазивало штрајкове и незадовољства. Унија синдиката просветних радника Србије је истицала општепознату чињеницу да ниједна земља која је била у економској кризи из исте није изашла без већих издавајања за образовање, науку и технолошки развој. Позивајући се на Пола Кругера, Џозефа Штиглица и друге економске стручњаке, УСПРС је истакла да модел штедње који државама намеће ММФ не значи ништа друго него заустављање развоја земље, претворене у робину, која мора само да враћа своје дугове, а о будућности не сме ни да мисли. Но, делатници нашег Министарства просвете нису обраћали пажњу на ова упозорења. Они су били само, и једино, послушници својих господара из Светске банке, који су 2009. најавили масовна отпуштања у нашем школству и повећање броја ученика у одељењима, упркос педагошкој норми, на изнад 30.

ЦИРКУС ЗВАНИ „ЗАВРШНИ ИСПИТ”

Врхунац мурдарлука маскираног у причу о реформи зове се завршни испит за ученике основних школа. Најављен као крајња провера ученичких постигнућа, заснованих на строго одређеним стандардима, где тестове чува полиција, а прегледају их просветни радници под надзором супервизора и директора (које, са своје стране, надзире Министарство преко разних завода за контролу квалитета), ове, 2012. године, испит је постао лакрдија где је ученицима дозвољено да ћирилични тест попуњавају латиничним словима (иако је у питању кршење уставног одређења о званичном писму), али и да им, као тачан, буде признат одговор у коме су лична имена писана малим словом (типа: „Аутор „горског вијенца” је петар петровић његош”); правописна правила треба поштовати само у одговорима која се тичу правописа, сматрају креатори завршног испита). Врхунац цинизма је одлука Министарства просвете да се, напречац, неколико

дана пред испит, усвоји препорука повереника за информације од јавног значаја Родољуба Шабића по коме резултати предстојећег завршног испита за осмаке неће моћи да се објављују на сајту школе, улазним вратима или огласној табли, као што је уобичајено од када постоји пријемни испит за средњу школу, односно, онедавно, завршни испит за основну школу. Свака школа мораће да обезбеди посебну просторију за то, а само деца и родитељи, или старатељи, имаће право увида. Разлог? Заштита ПРАВА НА ПРИВАТНОСТ, у земљи, у којој, према подацима Саше Јанковића, тајне службе прислушкују, сасвим „транспарентно”, преко 200 хиљада људи. Какав цинизам! Уосталом, то је сасвим супротно одредбама Приручника за спровођење завршног испита на крају основног васпитања и образовања, који је, ове, 2012, потписао министар просвете Жарко Обрадовић, и где јасно стоји, на стр. 27: „ПРИВРЕМЕНИ РЕЗУЛТАТИ ЗАВРШНОГ ИСПИТА ОБЈАВЉУЈУ СЕ НА ОГЛАСНОЈ ТАБЛИ ШКОЛЕ ДО 8 ЧАСОВА НА ДАН ПРЕДВИЂЕН КАЛЕНДАРНОМ ИСПИТНИХ АКТИВНОСТИ”. У приручнику за школско оцењивање, које је издао Завод за вредновање квалитета образовања и васпитања при Министарству просвете, јасно стоји да је начело ЈАВНОСТИ оцене једно од кључних начела, и да, између осталог, има МОТИВАЦИОНУ УЛОГУ у раду с ђацима. Очито, некоме је, под изговором заштите приватности, циљ демотивација ученика, у складу са сорошевском доктрином претварања школа Србије у америчке јавне школе за заглупљивање (на челу тог процеса је права газдарица Министарства просвете, сорошоидна Тинде Ковач Церовић, помоћница Гаше Кнежевића и наредбодавка Жарка Обрадовића): јер, у америчким школама оцене нису јавне, да се не би повредило „самопоштовање ђака” (који на исходу „образовног процеса” често не знају да читају и пишу, али су пуни „самопоштовања”). Против најновијих „завршноиспитних” накарадности огласили су се активи професора српског језика, као и Унија синдиката просветних радника Србије; али, тешко је глувом испричати причу. Нарочито ако је самом себи ставио восак у уши.

И тако даље, и томе слично. А исходи? Већ се знају: Хитлер је својим гаулајтерима за окупране руске територије рекао да мали Руси не смеју да знају да рачунају преко 500, ни да уче историју, а да њихове

школе морају бити претворене у играонице и забавишта. Још један корак ка том циљу у Србији постигнут је у јуну ове, 2012. године.

ПРОСВЕТА И ПАРЕ: ЦЕНА ЕУ ИЛУЗИЈА У ШКОЛСТВУ ЗАШТО ЈЕ ЗАИСТА УКЛОЊЕНА ЉИЉАНА ЧОЛИЋ?

У јесен 2004. министарка просвете у Влади Србије, проф. др Љиљана Чолић, била је приморана да поднесе оставку. Разлог је, тобож, био то што је она избацила изучавање теорије еволуције у осмом разреду основне школе (што, наравно, није била истина). У ствари, она је јавно указала на махинације „ДОСовог Доситеја”, Гаше Кнежевића и његове (то јест, сорошевске) екипе у Министарству просвете. У интервјуу датом „Вечерњим новостима” 22. маја 2004. године, Љиљана Чолић је, на пример, саопштила да је „за уговор о делу за осмишљавање једног од семинара за обуку наставника, названог „Тот обука”, плаћен је хонорар од 50 хиљада евра, што је цена једног мањег стана у Београду. Таквих баснословних хонорара било је још неколико, али, на жалост, још нисмо успели да свима уђемо у траг./.../ Доста њих је из невладиних организација, али има и оних институција које не спадају у област образовања или педагошке обуке. /.../ За време прошлог сазива запослено је 230 нових људи у Министарству. Када смо извесну госпођу питали шта је њен посао, она није знала тачно да нам објасни. Занимљиво је да конкретне податке о томе није имала ни правна ни финансијска служба, а њено радно место гласи – координатор донација /.../ Наследили смо огромне дугове, и алкаву финансијску документацију. Врло је могуће да то није случајно./.../ Овај ресор је изгледа био јако битан страним партнерима и било их је много. Не би било тако драматично да нису потписивани уговори на неколико година, чак и на десетак. И сада су страни донатори и кредитори врло заинтересовани да ли ће новац завршити на прави начин. У добре намере не сумњамо, али начин на који је тај новац трошен тешко да те намере може да оправда”.

ТРОЈАНСКИ КОЊ У ТВРЂАВИ ОБРАЗОВАЊА

Професор др Милан Брдар, који је био помоћник Љиљане Чолић, објаснио је, у својој књизи „Хроника разорене Троје”, ко је и како био заинтересован за наше школство: „Министарство просвете је до 5. октобра 2000. године имало 230 чланова. Када смо дошли, почетком марта 2004. затекли смо 650 запослених/.../У 90% случајева реч је била о врло компетентним особама: дипломираним геодетима и инжењерима, биолозима, итд. са заједничком особином да им је то прво запослење у позним тридесетим годинама живота./.../ Планирали смо да тај силан свет отпустимо, али нисмо успели, не због наше некомпетентности, него због одређене наткомпетентности./.../ Реч је о Светској банци./.../ као главном реформатору нашег образовања./.../”

Брдар је посведочио да је преко видео бима службеник Светске банке из Вашингтона сваког четвртка издавао „меко окупаторска” наређења људима из Министарства просвете Србије. Овај чиновник Империје је читао и списак људи који се, као „осведочени стручњаци”, морају задржати у Министарству, тако да од смањивања огромног и непотребног броја новозапослених углавном није било ништа. Наравно, већина штићеника Светске банке били су Гашини једномишљеници, при чему је главни координатор ширења Соросевих „генијалних” образовних идеја у нас била Тинде Ковач – Церовић, Гашина десна рука.

ДА ЛИ СЕ ШТА ПРОМЕНИЛО?

Тинде Ковач – Церовић, која је, за време Влада „националисте” Коштунице, морала да одступи, вратила се у Министарство просвете са победом Тадића&компаније 2008. Прошле, 2012, опет је отишла из Министарства, али је у њему и разним заводима за унапређење и праћење образовања оставила мноштво својих људи, који и сад уредују под формалном јурисдикцијом Жарка Обрадовића. Госпођа Тинде је отишла, али њена сенка (уз много моћнију сенку, ону Светске банке) остала је да пада на србско школство. Главне теме домаћег образовања су, и даље, људска права&толеранција&ЕУропа, ненасиље и сви видови жутокраких жвака. Деци се, сваке године, дели „Европски дневник” који хвали ЕУтопијски рај на земљи, а није ништа

друго до нова верзија брошура типа „Тито-Револуција-Мир”, које су дељене ђацима у доба брозоморе. Толико о идеологији реформи. А шта је с парама? Ди су наши новци, што би рекао Чанак?

ПРОФЕСОРИ ПОТРОШИШЕ СВЕ?

Министар просвете Жарко Обрадовић већ годинама кука како 97% новца намењеног просвети из буџета Србије иде на плате просветара, па нема пара за суштинско осавремењавање дотрајалог школског система. Али, ако се погледа документ његовог ресора, звани ЕДУ-ВИЗИЈА, види се да ствари и нису једноставне. Наиме, од 2009. до 2012, у образовању је потрошено 102, 8 милиона евра – али не на плате. На шта онда? На побољшање система образовања, кажу надлежни. Ипак, ипак... Да ли је баш тако?

Потпредседник Уније синдиката просветних радника Србије, Милан Јевтић, у свом тексту „Пројекти у образовању – колико коштају илузије?” је више него јасан кад је пропагандна књижица Министарства просвете звана „ЕДУ-ВИЗИЈА” у питању: „У луксузно опремљеној брошури може да се види како се новац троши на веома неоперативне и неприменљиве програме. Како свакаке установе и појединци обављају некаква „истраживања” користећи средства за бројне пројекте који се најшеће остварују кредитирањем или кофинансирањем. Свакодневно настају брда неупотребљивог материјала. /.../ Од силних дописа које секретари школа добију за годину дана са мејлова Министарства просвете или неког од Завода, могла би се објавити вишетомна „Ода бесмислу и глупости”. Сви ови „пројекти”, на које је потрошено брдо пара (који је могао бити корисније употребљен), захтевали су да се посече читава шума за неопходну количину папира. Како то изгледа? Одштампа се читаво брдо материјала и после се копира из пројекта у пројекат па се после проследи у „базу”! Тамо му се губи сваки траг!...Нико жив не уме да каже куд је ишчезло „помпезно” истраживање/.../ Иначе, сви ови пројекти се, упркос потрошеном новцу, спроводе уз помоћ канапа и штапа, односно притиска на наставнике да бесплатно обаве послове за које је неко узео велики новац”. Да погледамо конкретне доказе за ову тврдњу!

ЕВО ДИ СУ НОВЦИ!

Пројекат „Модернизација система средњег стручног образовања” је, од 2009. до 2013, коштао 4, 6 милиона евра (у ту цифру се укључује и опрема вредна 1, 8 милиона евра). Пројекат се финансира из предприступне помоћи ЕУ фондова и наше државне благајне, по принципу пола - пола. Јевтић каже: „Фокус и циљеви овог пројекта су постављени веома магловито и своде се на развој огледних наставних планова и програма и на припреми наставника за њихову реализацију. /.../ Сви наставници који су предавали у огледним одељењима били су принуђени, без икакве накнаде, да попуњавају скоро сваког месеца некакве „упитнике” и различите формуларе”. Горепоменуте паре су потрошене на увођење нових образовних профила, попут пекара, месара, млекара, пољопривредног техничара, прехранбеног техничара, аутоелектричара, али и на „осигурање квалитета у средњем стручном образовању”. Зар је толико требало? Пројекат „Образовање за све” имао је за циљ да децу из маргинализованих група укључи у редован школски систем. Вредност ове хумане активности од 2010. до 2012. била је три милиона евра: пола ЕУ, пола држава Србија. Шта је урађено за три милиона евра? Министарство каже да су створени услови за подршку и реализацију законске регулативе која се тиче педагошких асистената који помажу, на пример, Ромима и деци са посебним потребама. Средства су потрошена при обуци асистената, доношењу правилника о њиховом раду, организовању ликовно-уметничког конкурса „Створимо свет без разлика” и завршног концерта, који би, сматра Јевтић, ако су толике паре већ стигле и употребљене, морао да на бину иза које је стало Министарство просвете доведе бар Бјонсе. За пројекат „Подршка осигурању квалитета система завршних испита на националном нивоу у основном и средњем образовању” ЕУ фондови су издвојили четири милиона евра. Трошације тих средстава нашле су се у Министарству просвете, науке и технолошког развоја, Заводу за унапређивање образовања и васпитања и Заводу за вредновање квалитета образовања и васпитања, који су, „транспарентно”, како надлежни веле, новац употребили на обуку директора, стручних сарадника и супервизора на завршном испиту. Јевтић вели: „Игром случаја, аутор овог текста био

је супервизор на завршном испиту 2012. године; његова обука за тај посао сводила се на то, што је добио две странице куцаног текста и одслушао предавање намењено супервизорима у трајању од пола сата које су саветници из школске управе одржали у једној школи. Значи, четири милиона евра кошта припрема 16 збирки задатака из математике и српског језика, као и језика националних мањина, затим 540 хиљада штампаних тестова (које су платили родитељи ученика), као и обука за директоре, стручне сараднике, саветнике (којима је ово, ваљда, у опису посла). Не зна се коме и у које сврхе иду средства од продатих тестова за завршне испите чији је издавач Министарство просвете”. И тако редом: „Друга шанса”, развој функционалног образовања одраслих у Србији, коштала је осам милиона евра, пола ЕУ, пола Србија... „Унапређење предшколског образовања и васпитања у Србији”, опет пола плаћа ЕУ, пола Србија (треба да се направи седам монтажних објеката, да се набави девет комби возила и један аутобус - путујући вртић, а остале паре се троше на радионице, панел – дискусије, семинаре, трибине - какве и колико трибина за те паре, не зна се).

ДИЛС, ДИЛОВИ И ПРИЧЕ ЗА ДИЛЕЈЕ

Држава Србија је, под непознатим условима, од Европске инвестиционе банке узела зајам од 50 милиона евра за „Програм модернизације школа”. Новац треба да послужи за изградњу дванаест школа (50 милиона евра!), али и за такве значајне активности какве су „подршка за завршавање концепта и спровођења Образовног информационог и менаџмент система” и „развој методологије за стратешко планирање улагања у образовну инфраструктуру”. Шта то значи, пробајте да одгонетнете! Вероватно читаоци нису чули за ДИЛС, пројекат који се на србском језику зове „Пружање унапређених услуга на локалном нивоу” за који је од Светске банке, опет под непознатим условима, узето 32 милиона евра (од тога 12 милиона отишло Министарству просвете). Паре је, од 2009. до 2012, требало трошити на инклузивно образовање (деца са посебним потребама у „класичним школама”), нови модел финансирања образовања, финансирање „грантова” за „имплементацију пројеката предшколских

установа, школа и локалних самоуправа”, учешће Србије у међународним тестовима знања типа ПИСА. Програм обуке је спроведен у 360 школа (што је само 20% укупног броја школа у Србији), а одржано је и 334 „тренинга”. Увођење деце с посебним потребама у редован школски систем (што већ доноси велике проблеме у раду, јер за такав озбиљан подухват нема услова у сиромашној Србији) подржао је, наравно, Фонд за отворено друштво Србије, с којим тако добро стајаше Сорошева повереница у нас, Тинде Ковач – Церовић. Дакле, ДИЛС, то је друго име 32 милиона евра зајма од Светске банке (јесте, то су они што командују преко видео бима!). Да би се похвалио успесима у спровођењу сорошоидних идеја типа ДИЛС (овај израз, етимолошки гледано, може имати везу са енглеским „deal”, пошто су се од њега неки, очито, окористили, или са домаћим изразом „дилеја”, у шта се претварамо кад слушамо Светску банку и ММФ), министар Обрадовић је чак и у далеки, али пун лепота, Бразил путовао. Затим су домаћи челници просвете своје ДИЛС успехе излагали и у Њујорку. И тако даље, и томе слично: потпредседник Уније синдиката просветних радника Србије, Милан Јевтић, на крају свог текста каже: „Са овим новцем било је могуће изградити 50 нових школа, или изградити стотинак физкултурних сала, или опремити савременим наставним средствима преко 500 школа... Очекујемо да министар просвете објави структуру трошења средстава, јер су, сасвим извесно, огромна средства утрошена на исплату хонорара ауторима пројекта”.

Хоће, како неће! Не липши, просвето, до зелене траве!

2012.- 2013.

*ШКОЛКОКАУСТ У СРБИЈИ И ДАЉЕ ТРАЈЕ /
ЈОШ ЈЕДАН ШТРАЈК ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА*

Ниједна школска година у Србији као да не може да се заврши нормално, без штрајка просветних радника. Ове, 2013, Унија синдиката просветних радника Србије (УСПРС) 22. и 30. маја је штрајковала једносатном обуставом рада; 4. јуна штрајк је трајао читав дан, а просветари су се окупили испред својих школских управа. А 12. јун опет је донео једнодневну обуставу, плус протест испред Минис тарства просвете. Какви су разлози за протесте? У школској 2013/2014. години уписује се око 1500 ђака мање у први разред основних, а близу 7000 ђака мање у први разред средњих школа (Мањак ђака у систему од 1996. до данас је око 350 хиљада! Геноцидни губици у мирно доба, зар не?) Велики број запослених остаће без часова или са смањеном нормом часова(око 30% просветара већ ради са смањеном нормом). УСПРС, скупа са другим репрезентативним синдикатима, предложила је Министарству просвете системско решење, засновано на Стратегији развоја образовног система Србије, коју је својевремено донело само Министарство. Пошто су у процедури одговарајући закони из области образовања, довољно би било да се у школама број ученика по одељењу ограничи на 25 (што је, не заборавимо, ЕВРОПСКИ стандард). Тренутно у школама има 855 хиљада ђака распоређених у преко 40 хиљада одељења. С обзиром на разуђеност мреже школа, бројне мале школе и истурена одељења, постоје огромне разлике у броју ученика по одељењу – од једног до четрдесет ђака. Када би предлог просветара био прихваћен, амортизовао би се вишак запослених у школама, а повећао би се и квалитет наставе. Не би било нових запошљавања. Иницијативу просветара подржале су и скупштине појединих локалних самоуправа (од Чачка до Ниша). Ни то није вредело - изговор је да НЕМА ПАРА.

Такође, Министарство је одбило иницијативу (на којој је, понављамо, у Стратегији развоја само инсистирало) да, ради повећања нивоа образованости грађана Србије, уведе обавезно средње школовање. Одбило је и да одложи, до 2020, примену финансирања

по ученику, иако ће то бити бомба која ће додатно урушити просветни систем јер нико ни не зна како ће то финансирање уопште изгледати.

Али, где су паре? Министарство просвете, науке и технологије основало је, од 5. октобра наовамо, низ непотребних агенција, и број запослених који се, у име државе, баве школством (у Милошевићево „мрачно доба” око двеста чиновника), порастао је на преко осам стотина! Само 2011. године Министарство потрошило је из буџета 13 700 милиона динара. Поређења ради, Министарство рада и социјалне политике те исте, 2011, потрошило је 897 милиона, а Министарство за пољопривреду, трговину и шумарство свега 783 милиона. Паре су у Министарству просвете трошене „царски”, као да живимо у Кувајту, а не у Србији: рецимо, Завод за унапређење образовања и васпитања утрошио је 2 600 000 динара само за чишћење просторија (као да су у питању митске Аугијеве штале), а рекламни материјал те установе коштао је исто толико (коме се Завод рекламира ако је једини корисник његових услуга Министарство просвете?).

После свега, Министарство просвете основаће још једну агенцију – Агенцију за образовање и васпитање. А пара за квалитетну реорганизацију нашег школства и даље нема.

Чега има? Има само система у том лудилу, како је својевремено написао Шекспир. Кад све ово прође, оствариће се фирерова „школокауст - визија” о образовању на окупираним словенским територијама: мали Словени не смеју да знају да броје изнад пет стотина, говорио је Хитлер. Они који данас умеју да, пре но што их потроше на нове агенције и рекламу, броје новце примљене из буџета тој вештини су се научили у доба кад је наша школа била сасвим нереформисана.

2013.

ТЕСТ ИЗ „ЕУРОСПСКОГ” ЈЕЗИКА И РАТ ПРОТИВ ЋИРИЛИЦЕ

ПИТАЊЕ ИДЕНТИТЕТА

Наравно да министар просвете неће поднети оставку. Жарко Обрадовић је министар просвете само формално. Просветом у Србији управљају центри моћи. Сваком, па и најнешколованијем човеку у нас, јасно је да Српски језик и књижевност није обичан школски предмет, него да је једна од кључних области образовног система, веома битна за идентитет древног европског народа какав су Срби. Оно што се кроз овај предмет учи, и знање које се на завршним тестовима проверава, мора бити усмерено не само на стицање било какве обавештености, него и на изградњу темељних оријентира културне самосвести. (Већ много пута је речено да наши основци најмање од свих својих вршњака у Европској унији уче матерњи језик. Случајно?) И ове, 2013. године, на завршном тесту из србског језика за ученике основних школа у Србији, одржаном 17. јуна, показало се да један од многобројних завода под надзором Министарства образовања, онај који се, наводно, бави провером квалитета у образовању, није имао намеру да тест усклађује са већ поменутиим темељним оријентирима. А могли су, само да су хтели. Стручни људи из праксе претходно су указали су на грубе материјалне грешке које су се поткрале на пробном завршном испиту. Ипак, тест који има национални значај појавио се са слабостима које стављају под знак питања његову валидност. Обманути су ученици који су пратили наставни програм, родитељи који су пружали подршку својој деци у припремању за завршни испит и наставници који су реализовали редовну и припремну наставу! О чему је, заправо, реч?

ПИТАЊА ЗА МАЛЕ „ЕУРОСРБЕ”

Одговара нам магистар филолошких наука, Оливера Крупез, председница подружнице Друштва за српски језик и књижевност за Моравички округ, која се већ годинама бави разарањем образовног система у Србији. Она је дала краћу стручну анализу овогодишњег

теста. „Прво питање којим су се бавили основци у Србији било је везано за војну игру индијске војске. У одломку који није именован, наведено да су састав индијске војске „сачињавала четири рода: пешадија, коњица, слоновци и борна кола, затим у средини раца и његов саветник”. Ни речи о херојима Првог балканског или Првог светског рата – индијска војска је наша нова тема за завршни испит! Друго питање у тесту за Српски језик говори о делфинима који нису рибе већ сисари из рода малих китова. Наведен је извор: Реци где је... Симона и Жоржа Монлаија. Треће питање везано је за текст о Мона Лизи, неименованог наслова и аутора у којем се нагађа о идентитету „Леонардовога модела”. Из њега треба издвојити коментар аутора. Четврто питање из српског језика нуди одломке који говоре о медицинској пракси у средњовековном Котору, о куги и страху од смрти у време епидемије. Пет питања посвећено је правопису, што је несразмерно у односу на остале садржаје. Петнаесто питање садржало је у кључу досад непознате појмове: личне показне и личне присвојне заменице. Познате су личне и неличне именичке заменице, али се то не односи на придевске. Присвојне (посесивне) означавају припадност лицима, али нису личне како се наводи у кључу! Показне (демонстративне) упућују на лице, предмет, односно особину говорног лица, лица коме се говори или неприсутног лица, али такође нису личне! Шеснаесто питање садржи одломке из Андрићеве приповетке „Панорама” и Стендаловог романа „Црвено и црно”. У првом одломку присутна су два облика казивања: наратија и дескрипција. Како је у збирци за вежбање било примера у којима су заступљена два облика, ученици су прецизно одговорили, али је кључ предвиђао само један: дескрипција! Дежурни у заводу који се бави квалитетом нашег образовања (скраћеница: ЗВКОВ) одбили су да коментаришу непрецизност примера, односно кључа. Прегледачи су добили одговор да је примедбу требало дати када је збирка објављена. Иако је био већи број тачних одговора ученика, прегледачи су поступили по захтеву са обуке: вредновали су задатке према кључу, а не према свом професионалном кодексу и стручном познавању градива. Седамнаесто питање садржало је подужи дијалог из драме Вишњик А. П. Чехова, између Лопахина, Дуњаше и Епиходова. Место радње могло се

одредити приликом веома пажљивог читања одломка јер је било добро сакривено међу „лажним” траговима. Осамнаести задатак проверава познавање стилских фигура. У другој половини задатка, у одломку из путописа Далматински филм Тодора Манојловића означена је синтагма која подлеже субјективној процени: „Усред једне истовремено величанствене и умиљате природе – јер море, то жустро и ћудљиво чудовиште, било је овог пута просто, умиљато и мазно, као нека плавоока богиња мора – осетили смо опојни дах авантуре, који тако неизмерно проширује и продубљује живот.” Понуђени су одговори: градација, метафора, хипербола и контраст. Не може се оспорити да је у питању метафора, али је ово један од примера у којем је евидентна пренаглашеност карактеристична за хиперболу. Ако се има у виду дужина реченице и њена конструкција, јасно је да су ученици осмог разреда доведени у дилему која превазилази њихове компетенције. Деветнаесто питање садржи захтев да се одабере једна од песама Д. Максимовић (Слутња, Вече и Пролећна песма) у којој опис природе одговара осећањима лирског субјекта. Решење предвиђа један одговор са израженијим осећањима, иако још један одломак садржи тражене елементе. Двадесето питање тражи да се одреди ко је приповедач у одломку из романа „Име руже” Умберта Ека: Еко, Ремигије из Варагине, Вилијем из Баскервила, Опат или Адсо”. По Оливери Крупез, у том лудилу има система. Шта је коначни циљ? Она каже: „Наведени текстови и тражени одговори јасно шаљу поруку ученицима да национална књижевност нема вредност јер није неопходно њено познавање. Национална књижевност „нема капацитета” да се из ње издвајају коментари, аргументи, приповедачи, битно и небитно, стилска изражајна средства. Уместо „примитивног” Његоша, чију двестагодишњицу славимо, ђацима се нуди постмодерни Умберто Еко. Ученици нису награђени за своје познавање дела и аутора из школске лектире што је потврда да ЗВКОВ и Министарство просвете које одобрава овакве збирке и тестове систематски одвикавају ученике од читања и познавања српске књижевне баштине. Разумевање текста често је подложно је субјективној процени, што најбоље потврђује 19. задатак. То је недопустиво за тест овог ранга.

Такође, и даље је на снази напомена да се признају одговори писани

латиницом. Чему толика питања из правописа када се крши основно правило да се ћирилични образац попуњава ћирилицом, тј. да се користи службено писмо Републике Србије! Како може да се бодује знање ученика који не познаје службено писмо у толикој мери да њиме попуни завршни тест? Не треба потезати питање права националних мањина зато што ти ученици полажу тест на свом језику”. Тако је говорила мр Оливера Крупез. А њена побуна против латинице на тесту ускоро ће бити депласирана. За то се побринуо министар просвете лично, предлажући нам, скупа са својим сарадницима, један нови закон.

МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ ПРОТИВ ЋИРИЛИЦЕ

Сви који су се бавили историјом Србије под аустро-немачком окупацијом (1915-1918.) знају да су окупатори ЗАБРАНИЛИ употребу ћирилице, и да је латиница била ЗВАНИЧНО писмо. Деца су, у школама, све предмете, осим православне веронауке, учила латиницом. Очито је да је борба против ћирилице, у ствари, била борба против србског идентитета. Тек је ослобођење 1918. ћирилицу вратило Србима; али, несрећно југословенство наставило је да „беневоолентно” намеће латиницу, што кроз причу о „троименом народу”, што кроз причу о братству - јединству. Хрвати и Словенци ћирилицу НИКАД нису прихватили, али Срби су се, зарад утопистичке ружичасте магле у својим главама, олако одрицали свог културног наслеђа.

Својевремено је проглашена усташка НДХ, чија је Законска одредба о забрани ћирилице била врло кратка: њен члан 1 је гласио: „На подручју Независне Државе Хрватске забрањује се употреба ћирилице”. Био је тек 25. април. Дакле, пре него што су почели да кољу православне Србе, усташе су заклале ћирилицу. Свети Петар Дабробосански, србски митрополит у Сарајеву, убијен је, између осталог, и зато што је одбио да црквену документацију води латиницом. Колико је ћирилица сметала у доба брозоморе? Довољно је, у књизи „Светац и магле” Пера Симића, видети документ који се налази у Архиву Ј.Б.Тита, о изложби Милића од Мачве, с почетка шездесетих година, у Београду, где се нарочит нагласак ставља на „субверзивни” каталог штампан ћирилицом, у коме се ћирилица велича. Титоисти су од ћирилице бежали као ђаво од крста, сматрајући је

срчком србске самоистоветности. И ратови с краја прошлог века били су, између осталог, ратови против ћирилице. Тако су Хрвати, у „лијепој њиховој”, уништили на десетине хиљада ћириличних књига у својим јавним библиотекама (о томе се сад пишу књиге, попут „Књигочида” Анте Лешаје), што су учинили и Шиптари, после „своје” НАТО победе 1999. године.

У лудилу дукљаноидства, савремена црногорска власт плънула је на ћирилицу и њени лингвистички велеуми увели су латиницу са три „црногорска” знака, тек да се зна ко је и зашто полудео.

ЗАШТО „ЋИРИЛОЦИД?”

И није чудо што су србомрсци ратовали против ћирилице. Владика Николај, у свом кратком, али програмском чланку, „Света Ћирилица” каже: „Свето је оно што су Свети људи створили. Ћирилицу су створили Света Браћа Кирил и Методије. Ћирилицом се служе данас само православни Словени: Руси, Срби и Бугари. Једно се добро мора признати руским комунистима, што су задржали ћирилицу. Некада су се сви словенски народи служили само ћирилицом. Али је Римска црква, кроз дугу и крваву борбу, наметнула латиницу покатоличеним Словенима, да би их већма одвојила од православних. Али оно што ни комунисти нису учинили у Русији, чине сада нека српска господа, пишу латиницом, издају листове и књиге латиницом. Па чак и неки свештеници штампају своје билтене латиницом. Просто, не знају шта раде. Они не знају, да одбацити ћирилицу, значи одбацити половину Православља. И одвојити се од све српске писмености из прошлости. И трампити боље за горе. И увредити Свете Апостоле Словенске Кирила и Методија. И огорчити до крви српски народ. И навући проклетство од Светога Саве. -Не, ако Бога знате, господа српска; ако сте и учени, будите паметни”.

НОВИ ЗАКОН – СТАРО БЕЗАКОЊЕ

Члановима 86 и 89 новопредложеног Закона о основном образовању омогућава се да се школска евиденција, па и издавање исправа, могу, поред ћириличког, водити и на латиничком писму (иако је Устав Србије, чланом 10, јасно прописао да је „у Србији у службеној

употреби српски језик и ћирилично писмо”). У саопштењу Српског удружења „Ћирилица” овим поводом истакнуто је да никад у историји „од настанка српске државности и писмености, није у српској просвети издавано сведочанство другачије, него на ћирилици. Другачије је било могуће само кад је Србија била окупирана/.../ Да ли својим деловањем и предложеним законом актуелни министар хоће да нам потврди да се и данас наша отаџбина налази под својеврсном суптилном, пре свега духовном, окупацијом? Да ли се настављањем овакве политике према српском писму жели продужити даљи продужетак суверенитета српске државе и показати да нам затирање ћирилице и даља латинизација и кроатизација општеприхваћен процес урушавања свега националног, зарад неизвесне европске будућности?” Одговор на сва ова питања је – ДА. Министар чији се партијски шеф одрекао Косова и Метохије, а који тог истог шефа, упркос издаји у име „Друга Датума”, велича као новог Николу Пашића, није могао да скрене са пута, пре рата познатог као НАПРЕД, ПА У КРЕЧАНУ! Зато је пред нама законски предлог да се ћирилица докусури у школама Србије.

Али, сведочи народна песма – „бићемо се, море, до једнога”. Како рече Светозар Милетић – и један једини Србин јесте народ; а такав ће знати да брани свој језик и писмо.

2013.

*БУДУЋНОСТ СРБСКОГ ОБРАЗОВАЊА:
СКАНДАЛОЗНО! ШОКАНТНО! СТРАВИЧНО!*

Намерно почињемо текст о србском школству изразима који „кресе” насловне стране таблоида. Како другачије привући пажњу на озбиљну тему до покушајем њене „таблоидизације”? Шалу на страну, јер ју је однео ђаво, али чињенице су ту: урушавање србског школства наставља се, немилосрдно, и даље. У лудилу, као и увек, има методе. Читали смо о томе: „Словени су створени да раде за Немце и ни за шта више./.../ За нас би било боље ако би се они споразумевали рукама. Али, нажалост, то није могуће. Зато – све треба маскимално ограничити! Никакава штампана издања, само најједноставије радио – емисије. Треба их одвикнути да мисле. Никакво обавезно школовање! Треба разумети да писменост Руса, Украјинаца и других – доноси само штету. Увек ће се наћи неколико бистрих глава, које ће наћи пут ка проучавању сопствене историје, а затим ће доћи до политичких закључака који ће бити усмерени против нас./.../ У сваком селу, на тргу, бандера са звучником, да се саопштавају вести и да се забављају слушаоци. Тако је, забављати и одвлачити пажњу слушалаца од покушаја стицања политичких, научних, и уопште било каквих знања. На радију треба да се емитује што више једноставне, ритмичне и веселе музике. Она бодри и повећава радну способност”.

ДЕМОНТАЖА ПОД ВИДОМ МОДЕРНИЗАЦИЈЕ

После 5. октобра, у образовању Србије било је око 240 штрајкова! За то време, доношена су чак ТРИ ЗАКОНА о основама система образовања и васпитања. Хиперинфлација школског законодавства текла је паралелно са разградњом нашег, деценијама прилично успешног, образовног система. Све ово је, између осталог, навело Унију синдиката просветних радника Србије да 1. јула 2013. организује скуп о стању школства у Србији. Плодови тог скупа сада се налазе између корица књиге „Колико коштају илузије/ Либерализација образовања у Србији” (електронска верзија: <http://www.unijasprs>).

org.rs/-index.php?option=com_content&task=view &id=21467&Itemid=1). Све је то већ опитовано на главном експерименталном полигону Новог светског поретка, у Сједињеним Америчким Државама. У свом тексту „О мерљивости, о мери – и о школама”, др Тибор Варади указује на ситуацију у којој се нашло америчко школство – увођењем, тобож прецизног и крајње мерљивог метода провере научног путем тестирања, разграђује се класично образовање, у коме је личносни сусрет учитеља и ученика био пресудан за преношење знања. Знање је постало пука роба, а циљ свега – добри резултати на тесту. То Варади назива „религијом мерљивости”. Реформе смењују једна другу, а резултати су, ипак, све гори.

ШКОЛА ЗА ЛИБЕРАЛ-КАНИБАЛИЗАМ

Јован Павловић у тексту „Капитална школа” показује да је либерални капитализам терминална фаза наше цивилизације, јер технологију и њене захтеве ставља изнад човека и његових потреба. У таквом, антихуманистичком свету, школа, у оваквом свом облику, постаје непотребна. Јер, како каже Павловић – капитал види само једно: робу, тржиште и профит. Ако је знање роба, учитељ је трговац, а ученик муштерија. Однос између ученика и учитеља постаје антагонистички, јер купопродају одликују интерес и превара. Бавећи се образовањем у Новом светском поретку, и дигитализацијом истог која води тзв. „трансхуманизму”, Биљана Ђоровић је учила да прогон духовног и умног у корист инструменталног и нумеричког поступка и откриће аутоматског знања стварају амнезију као последњу фазу орвелијанске формуле која обезбеђује тријумф Глобалистана над људским сећањем.

ПОРУКЕ С ПУСТОГ ОСТРВА РАЗУМА

Александар Липковски је приметио како ЕУ постепено приморава своје чланице да американизују образовни систем: „У процесу формирања Европске уније, питање образовног система у почетку уопште није улазило у оквир прописа које земље-чланице треба да прилагођавају тзв. „*acquis communautaire*”, све до пријема нових чланица 2004. године. У међувремену, у Евроунији је разрађен модел

образовања који је најсличнији америчком моделу и који еврокомесари из Бриселске централе намећу као пожељан модел образовања за све новопридошле чланове ЕУ”. Милош Кнежевић је запазио куда води болоњизација Универзитета: „Од деташираних канцеларијских посвећеника и НВО мисионара на терену, никада читко и јасно прочитане „Болоњске препоруке” су најчешће схватане као реорганизовање оштрим резевима, поједностављивањем, смањивањем и укидањем, не само капацитета него и наставних планова и програма, те институционалних облика, а онда и научних дисциплина, предмета, пројеката, истраживања”. Школа се тако, по Ивану Ружичићу, од најнижег до највишег нивоа претвара у својеврсне вртиће за чување деце, јер „алхемичари образовања” (М. Селаковић) је претварају у радионице за „политички коректно” испирање мозга.

ЦЕНА ИЛУЗИЈА

Да илузије много коштају (преко сто милиона евра бачених ни у шта у последњих неколико година), показао је, у зборнику, Милан Јевтић. Оливера Крупеш је објаснила како је увођење деце са посебним потребама у редовно школство, без озбиљне припреме, бременито рушилачким потенцијалом.

Слободан Антонић је навео разлоге због којих се „академски капиталисти” боре против квалитетног високог образовања (он је, пре свих таблоида, у свом огледу објављеном у овом зборнику, а писаном 2013. године, указао на „Мићу Мегатренда” и квалитет његовог приватног универзитета). Др Милан Узелац је упозорио на потпуно разарање универзитетског образовања ако нешто хитно не предузмемо. Вигор Мајић је настојао да укаже на неопходност ослобађања србске школе од централистичког надзора.

ДЕМОГРАФСКА БУДУЋНОСТ СРБИЈЕ

Један од основних проблема савременог србског школства је – недостатак оних који треба да буду школовани. Србија, једноставно, изумире. Демограф Владимир Никитовић у свом чланку у књизи износи чињенице које су, у суштини, страшне: губитак становништва

Србије од пописа 2002. до пописа 2011. је 377 хиљада људи! Дакле, питање образовања ускоро ће бити депласирано, јер неће бити никог да се образује. Од система који је, не тако давно, имао 2, 3 милиона ученика, по сведочењу демографа Владимира Никитовића, крећемо се ка систему у коме ће се можда наћи свега 600 хиљада дечака и девојчица, јер у Србији сваке године умре 35-40 хиљада људи више него што их се роди.

ИМА ЛИ РЕШЕЊА?

Србија улази у фазу у којој ускоро неће бити могуће никакве полумере и полурешења. Она ће се или подићи или пропасти. У савременим околностима, једина шанса малих земаља попут Србије је ново стварање вишеполарног света и управо ту савремену тенденцију треба подржавати. То нас приморава да се окренемо цивилизацијском приступу као методи алтернативној глобалистичкој, и да овај приступ користимо кад тумачимо промене које наступају у свету, у Србији, српској култури и образовању. Како је говорио Иван Иљин, „ми нисмо ни ученици, ни учитељи Запада. Ми смо ученици Божји и учитељи самима себи.” Зашто Србија да трчкара иза лажних лидера, испуњавајући сва западна наређења зарад убогог подржавања туђих образаца? Спроводиоци политике глобализације у нашој земљи су либерални радикали - западњаци, без икакве алтернативне визије. Резултат њихове политике је - разорена привреда, потпуно криминализовано друштво, осиротела наука, здравство и школство. А управо наука, образовање и здравствена заштита обезбеђују напредовање једне земље у „постмодерном” друштву, то јест преживљавање исте у савременом свету. Зато је порука књиге „Колико коштају илузије” да се за школу, као установу изворног хуманизма, треба борити, у складу с поуком проте буковичког Атанасија Карађорђу који га је питао вреди ли се дизати у борбу за слободу: „Ако се дигнемо, можда нешто и буде. Ако се не дигнемо, неће бити ништа”.

2014.

ДРАГАН МАТИЈЕВИЋ,
ПРЕДСЕДНИК УНИЈЕ СИНДИКАТА
ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА СРБИЈЕ:
ЦРНА СЛИКА СРПСКЕ ПРОСВЕТЕ

Недавно се, у издању Уније синдиката просветних радника Србије, појавио зборник „Колико коштају илузије/ Либерализација образовања у Србији” (већ седма књига у издању овог, веома активног, синдиката, још један покушај да се укаже на убрзани пут у пропаст који чека српско школство). Зборник је, на основу реферата са скупа одржаног 1. јула 2013. у просторијама Удружењу књижевника Србије, приредио Драган Матијевић, професор философије у Гимназији у Чачку и председник УСПРС, који се од многих синдикалних вођа разликује по томе што није напустио своју службу и бирократизовао се, него и даље ради са ђацима. Био је то повод за разговор са професором Матијевићем.

1. Откуда да се један синдикат бави тако крупним темама као што је неолиберализам, глобализација, интегративни техноглобализам?

Не ради се ни о каквој интелектуалној знатижељи, већ пре свега о оној Блоховој (Ернста Блоха), да нужда човека учи мислити. Проблеми који су задесили српско образовање у претходне две деценије натерали су просветне раднике да се баве овом темом, не да би проучили токове савремене цивилизације због њих самих, већ да би препознали место образовања у њима и шта нам се то, у ствари, догађа.

Наиме, оно што се догодило у претходној деценији у српском образовању није се догодило нигде и никад. За само осам година донета су три потпуно нова и потпуно различита закона о образовању. Такав преседан није забележен у историји законодавства. Карактеристика свих њих је да је сваки наредни био све либералнији према ученицима и њиховим обавезама, а све строжији, ригиднији према наставницима. Тако се напослетку дошло до законских одредби о којима непослушне и недисциплиноване ученике ниси могао никако укорити, да су са наставе могли одсуствовати колико су хтели а да за то не носе

никакве последице; да је владање ученика избрисано као оцена, а да за то што не уче и не знају одговорност сносе наставници.

На другој страни, и најмање одсуство наставника са посла драконски је кажњавано отказом, директорима школа дата су неограничена овлашћења у пријему и отпуштању радника, и што је најдрастичније, уведено је чак једанаест институција које контролишу рад наставника: школски одбори, савет родитеља, ђачки парламент, ученици, школске инспекције, школски надзорници, родитељи и друге разноразне комисије и инспекције. Као да нисмо наставници – васпитачи, већ припадници радикалних навијачких група. Врхунац лицемерја и одијума законописаца према просветним радницима је законска одредба да уколико родитељ или старатељ пребију наставника биће прекршајно кажњени са 30 хиљада динара. Потсетићу вас, да у Закону о заштити животиња за малтретирање пса казниће вас са 300 хиљада динара.

Било је то као позив на сезонско снижење!

Морали смо се тада упитати: откуда тако страشان притисак, неповерење и одијум према наставницима? Не ради ли се можда о томе да у ствари школа служи да они, а не ученици, буду преваспитани и преобразовани? Да ли то значи да су за неке „нове људе” потребни неки „нови васпитачи”, а не ови стари и конзервативни, школовани на традиционалном систему моралних вредности? Да ли (де)конструкција неког новог света захтева и де(кон)струкцију традиционалног образовања?

Слушали смо да у лудилу које нам се догађа има неког система, али га сами нисмо могли докучити. Зато смо потражили помоћ од других. Организовали смо научни скуп на који смо позвали доказане стручњаке из сфере образовања, универзитетске професоре, публицисте, културологе, демографе, директоре, наставнике – практичаре. Циљ скупа био је да стручну и ширу јавност упознамо са неизвесностима, проблемима и замкама пред којима се налази образовање у Србији.

2. Који би био генерални закључак скупа о улози школа у неолибералном светском поретку?

Неолиберални свет није успео, нити му је то заиста био циљ, да оствари своје обећање да ће остварити највеће добро за највећи број људи. Успео је само да упрегне већину у остваривање трговачких циљева мањине. За тај циљ требало је направити човека кога карактерише уклопивост, поводљивост и грамзивост, индивидуа којој не смета недостатак људске перспективе. Штавише, нико не сме да брине за општељудско благостање, јер свако мора да јури за својим индивидуалним задовољствима.

Традиционална школа која је код ученика развијала самосталност, критичко мишљење и независност, директно је супростављена захтевима савремене организације друштва. Та школа се, по владајућим економским критеријумима сматра неефикасном, јер развија способности које данашња друштвена елита(?) не само да не цени, већ их сматра штетном. Освестити појединца супротно је интересу функционисања система. Носилац те освешћујуће улоге традиционалне школе је традиционални наставник кога треба, у интересу савремене организације друштва, де(кон)струисати и од васпитача направити васпитаника, од ауторитета и узора покорног државног чиновника. На томе треба озбиљно порадити, јер просечан просветни радник у Србији је конзервативан, или 19 година стажа и 49 година живота.

Рушење освешћујуће улоге школе и наставника има подршку и оправдање у ученицима који не желе да буду освешћени, јер то наводно изазива бол. Колико сте пута само чули да им се деца у школи муче?! Штитећи ученика од бола, савремена педагогија штити појединца од „трагедије сазнавања”, од најхуманијих тековина до којих се дошло истинским одрицањем и страдањем. Која је цена ове илузије? Ученику се, у ствари, брани да постане човек.

3. Какво је тренутно стање у српском образовању?

Почнимо најпре од материјалних услова у којима се образовање одвија. У Србији су школе старе преко 40 година и у веома лошем стању. Од четири и по хиљаде школских зграда само хиљаду и по је исправно. За две хиљаде је потребна поправка, за 800 реконструкција, а 200 је неупотребљиво. Осим тога, половина школа нема фискултурну

салу, 40% нема мокри чвор, а многе немају ни двориште. То и не треба да чуди ако се зна да наша земља најмање издваја за образовање у целој Европи. Просечно издвајање за образовање у земљама Европске уније је 6, 5% од бруто друштвеног производа, код нас је 3, 18%, са тенденцијом сталног смањивања. Још када се има на уму да је БДП у тим земљама 5 – 10 пута већи од нашег, то значи да оне за образовање издвајају 10 – 20 пута више него наша држава.

Сиромаштво и немаштина је хронична болест српских школа. У 70 школа су блокирани рачуни па немају ни за креду ни за тоалет папир. У школи у Лозовику код Велике Плане то финансирају наставници и родитељи. Пре неки дан пошта је искључила телефоне свим школама у Нишу, тако да школе више немају интернет. Директор једне од тих школа каже: „Нас могу да зову, али ми не можемо никога”. То и јесте слика српске просвете – нас могу сви да п(р)озову, ми не можемо да п(р)озовемо никога.

4. Говори се о великим платама у просвети?

Први пут после ко зна колико година државна власт је истински обрадовала просветне раднике. Донела је закон по коме су опорезоване све плате веће од 60.000. Нама нису могли ништа, јер су наше плате далеко испод те цифре. Каква срећа (sic!) Имамо најмање плате у окружењу, дакле, најмање у Европи, мање и од Македонаца и Албанаца.

Просечна плата у образовању је 42 хиљаде динара, дакле 5% испод просека у држави; а њихово образовање је далеко изнад просека. У образовању ради 60% људи са високом школом и по томе смо далеко најобразованији од свих других делатности. Иза нас је здравство са 20% високообразованог кадра.

И то је слика односа и бриге државе према образованим људима и образовању уопште. Како нам се цинично догађа она Конфуџијева максима: „Ако хоћеш да будеш сиромашан, а ти се образуј!”

5. Какав је онда квалитет образовања у таквим околностима?

Ту постоје два критеријума – унутрашњи и спољашњи. По овом

првом критеријуму образовање је највиталнији сегмент нашег друштва. Па која то држава може да школује десетине хиљада високообразованог кадра и да их поклони другима? У протекле две деценије пола милиона људи је напустило Србију, од чега су 50.000 образовани стручњаци. Најмоћнијим земљама данашњице, „поклонили” смо 6.000 доктора наука за чије школовање је Србија утрошила 12 милијарди евра. Научници, спортисти и малине су најчешћи извозни артикал Србије. Но и томе ће наша премудра школска власт доскочити. Смислили су ново гесло: „заглупимо децу да бисмо спречили одлив мозга”. Наиме, од сада ко жели да положи малу матуру (а мора да положи) не мора да зна ни један одговор. Какво епохално достигнуће!

По другом, спољњем критеријуму, нимало задовољавајуће стање. Из извештаја интернационалног истраживања PISA види се да је просечно достигнуће ученика из Србије у домену математичке и језичке писмености као и вештине решавања проблемских задатака, на једном од последњих места у свету. У конкуренцији 41 земље обухваћених истраживањем, Србија се пласирала на 36. место. Тако је, на пример, у математици на најнижем нивоу на скали знања. Ниједан задатак није решило 22% наших ученика, а европски просек је 10%. Све задатке решило је 1% ђака, а просек земаља OECD је 6%. Али ту није проблем ни у ђацима ни у наставницима, већ у актуелним наставним плановима и програмима по којима се ради. Ти програми су конципирани тако да је тежиште на теоријској утемељености знања, док се код других инсистира на функционалности, практичној применљивости знања. То су два потпуно различита модела и сасвим је природно несналажење наших ученика. То је као када бисте припремали децу за такмичење у фудбалу, а пошаљете их на рукометно првенство. То је неозбиљно, али и сурово према деци и наставницима. Већ годинама молимо Министарство просвете да организују семинаре на којима би се наставници обучили за овај облик учења, али узалуд, у моди су неки други семинари. Тако ћемо наставити да се и даље брукамо пред светом, иако за то нема никаквог разлога.

6. Ако је тако стање у образовању Србије, преузима ли нешто тим поводом Министарство просвете?

Предузима, управо оно што не треба. Уместо да се Министарство просвете стара о функционисању образовног система, унапређењу материјалног стања у школама, побољшању друштвеног и финансијског положаја просветних радника, те увећањем квалитета образовања, оно се бави увођењем новотарија које мало и ни мало немају везе са образовањем.

Тако, рецимо, најактуелнији семинари су о некаквом развојном планирању, самовредновању, екстерној евалуацији, писању портфолија, те разноразне развионице, радионице, играонице. Тешко је рећи шта све то доприноси унапређењу образовања, али знамо да све то поприлично кошта, да су се захваљујући пројектима многи овајдили и да сироти наставници све то морају да посећују како би стекли бодове за стручно усавршавање. А све је то далеко и од стручности, а од (у)савршености поготову.

Открили смо из оног што је Министарство просвете објавило да је у последњих десетак година за разноразне пројекте у образовању држава позајмила стотинак милиона евра и за то дала још толико својих пара. Заједничко за све те пројекте је следеће: све паре су потрошене; паре су узели просветним властима блиски људи; пројекат се гаси када се потроши планирани новац; утицај пројекта на образовање – никакав. Сетимо се само пројекта о инклузији, односно да се у редовну наставу уведу и ученици са посебним потребама. Синдикат и стручна јавност је молила да се не чини таква непромишљеност, јер за то нема ни услова, ни особља, ни учбеника, нити су наставници обучени за тако нешто. Узалуд, пројекат је на силу прогуран, а нас су чак оптужили за фашизам. Ко сад помиње инклузију? Нико! Ко је имао корист од тога? Људи блиски школским властима и (бајаги) невладине организације. Колико нас је и колико ће нас још коштати овај пројекат, нисмо а изгледа никада и нећемо сазнати. Ако је тачна она Маркова тврдња да је пракса (рад) свесна и сврсиходна активност човека, онда Министарство просвете нема везе ни са Марксом, ни са праксом.

7. Да ли је универзитетско образовање изузето од ових проблема?

У повесно надолazeћој плими неолибералне комерцијализације целокупне стварности свакако да није изузет и универзитет. Или како каже проф. Милан Узелац, комерцијализација високог образовања је најважнији феномен нашег времена. Та меркантилизација доводи до, понајпре на приватним факултетима, претварање просветних установа у тржишна, профитабилна, па често и трговачка предузећа. Универзитет није више интелектуална заједница професора и студената који аутономно изграђују и преносе знање, већ интересна заједница власника новоформираних приватних универзитета и родитеља студената чији циљ није знање, него диплома. Универзитет, место где се врхунило све образовање, полако, али сигурно, постаје дно, захваљујући акредитованим шарлантанима образовања. Или што би рекао један старији колега, некада су деца са села хрлила на факултете, данас факултети хрле у свако село. Зато није ни чудо што у овако малој Србији, где половина становништва има основну школу као највиши интелектуални домет има 13 универзитета и чак 112 факултета. Високо образовање или продаја диплома постао је веома уносан бизнис у коме не постоји ризик. А то је идеална тржишна форма. Универзитет, место где смо ми наставници из средњих и основних школа видели репер за своје стандарде и критеријуме, претвара се у место аномије и ентропије. Или што би колеге рекле: „Ја више немам право да опоменем дете које преписује, кад видим како се добијају универзитетске дипломе”.

Идеја да ће овакву девијацију високог образовања исправити „закони тржишта” веома је наивна. Искуство нам управо говори другачије. Јер, универзитета и факултета који послују по тржишно – комерцијалним начелима је све више и добро се држе, а посебно добро напредују њихови власници.

8. Наслов последњег поглавља зборника Уније звучи помало апокалиптично: „о будућности, ако је има”. Па има ли будућности за српско образовање?

Ако је неко смишљао сценарио за уништавање једног народа бољи од овога није могао смислити – упропаштавање образовања и демографско нестајање.

Или што је кажу, говорио Кисинџер, не верујем у теорију завере, али што сам старији то сам више параноик. Оно што ионако тешко стање у српском образовању чини још тежом је драматична демографска ситуација, која се из године у годину погоршава. Сведоци смо демографског старења наше нације што је само корак до демографског нестанка. То се итекако види у школама. Наиме, број ученика у школској 1995/96. у основним и средњим школама био је милион и сто четрнаест хиљада. Ове школске 2013/14. године је негде око осамсто хиљада. Дакле за непуних 20 година из образовног система нестало је преко 300.000 деце. То је цео један град већи од Ниша. Нестало је преко 500 школа. Како да нико не жели да буде свестан ове драме, заправо трагедије. Само наредну школску годину уписаће 2.500 мање првака, а први разред средње школе уписаће мање 7.000 ђака. Преко 300 наших колега остаће без часова и постаће технолошки вишак. Можете замислити апсурд, факултетски образован човек је „непотребни вишак” у држави у којој је 60% становника што функционално, што потпуно, неписмено.

9. Како се са свим тим изборити?

Рекох, немамо илузију да можемо заустављати нити мењати историјске токове, за то смо и мали и слаби. Али можемо утицати на мењање властите реалности. Први корак у том настојању је не дозволимо да се потре свест о овом што нам се догађа, да не заборавимо ово о чему говоримо, јер заборав је предворје нестанка. Није случајно да је Мнемозина, богиња сећања, мајка свих муза. Само на незабораву почива и уметност и наука, дакле, дух.

Други корак је знање и воља. Знање онога што као народ хоћемо и како ћемо, али и огромна воља да се то оствари. Све док постоји и најмањи нуклеус, најмања интелектуална заједница која ово промишља и која је спремна о том да говори и да се бори, има наде. Можда је то у овом тренутку Унија синдиката. Сутра ће то бити нека друга организација, али она мора постојати.

Разговор водио Владимир Димитријевић

Интервју објављен у недељнику „Печат”, 11. априла 2014.

НЕКАД И САД

Милован Данојлић
КАКО САМ СЕ ШКОЛОВАО

Моје школовање је било дуго, искидано и узбудљиво. И после завршених студија, све до своје четрдесет пете, посећивао сам предавања из филозофије, лингвистике и историје, проучавао стваралаштво писаца које сам преводио, а доста сам и путовао, што се такође сматра за један вид учења. И данас свакодневно посежем за речницима и енциклопедијама, да обновим оно што сам заборавио и да се обавестим о понечем што сам пропустио. Са освајањем знања шири се круг нашег незнања, продубљују се понори са којима људски дух никада неће изићи на крај. Вечити самоук и тврдоглави self-made man, ја сам још у детињству спонтано прихватио идеју перманентног образовања, пре него што се у томе у јавности почело говорити. Свет је велика књига која се чита из године у годину, па ако се и не да дочитати, труд није узалудан: ова неравноправна борба учвршћује наше духовно достојанство...

ШКОЛА КАО ШАНСА

Потичем из сељачке куће у којој се, у првим годинама после Другог светског рата, непрестано оскудичило и намицало. Традиционално село је умирало, а властодршци су подстицали и пожуривали његову смрт. Они су настојали да тај друштвени слој, као неприлагодљив и „назадан”, склоне са главног пута историјског развоја; то је, код досетљивих сеоских домаћина, изазвало нагло интересовање за школу и школовање. Деца су, у првој половини XX века, у најбољем случају завршавала четири разреда основне: на гимназију и на студирање мало ко је помишљао. Због фаворизовања тзв. „радничке класе” и живота у граду – плаћена радна снага је послушнија и лакше се контролише од раштрканих индивидуалиста – сељак се нашао у беспућу; једини излаз нудило је образовање. Смртном непријатељу се могао и морао

одупрети његовим оружјем. Тако су бистрија и марљивија деца – у коју сам спадао и ја – пошла у гимназију. Сељачки синови и ћерке су, преко школе, почели освајати равноправност која им је, у свакодневном животу, готово свуда била ускраћена: изједначавали су се са привилегованом варошком децом, а често их и надмашивали. Стара школа је жмурила пред социјалним разликама: она је свакоме давала једнаку шансу.

Говорим о стању пре увођења обавезног осмогодишњег образовања. До матурског сведочанства и дипломе стизао је ограничен број радишних и способних, али су зато те квалификације обезбеђивале запослење, што данас ни у Србији, ни у Француској, није случај. Демократизација образовања донела је јевтину, јалову утеху осредњима и онима који не воле да напрежу мозак, док је вредне и даровите обесхрабрила. Дошло је до изједначавања способних и неспособних, заинтересованих и незаинтересованих. Знатан део младежи одбио се од пољопривреде, заната и корисних вештина, а да се није уздигао до прижељкиваних, „виших” звања и занимања. Најбољи су почели бежати у иностранство, или у посебно високе школе и медиокритетима недоступне факултете. Срозавање је крунисано отварањем приватних универзитета.

Резултати су, и код нас, и у Европи, жалосни. Села су празна, занати изумиру, нараста маса незапослених и сувишних људи. Отворена за све и свакога, школа никоме није донела срећу...

ВЕЛИКА ОБРАЗОВНА ПУСТОЛОВИНА

И мој је живот, са наведеним образложењима, протекао у знаку удаљавања од родног окружења, и покајничког враћања средини од које сам рано почео бежати. Та, осцилаторна линија удаљавања и враћања је окосница претежног дела књига које сам написао. Надам се да оне оправдавају и ублажују издајство почињено према селу. И под том, најбољом претпоставком, ја остајем честица из милионске масе бегунаца са родног тла, сведок и жртва умирања хиљадугодишње руралне цивилизације.

Четворогодишњу основну школу завршио сам у Ивановцима, први разред ниже гимназије у Београду, да се затим вратим у љишку

непотпуну реалку, где сам 1952. положио малу матуру. Тако сам, до своје петнаесте, искусио услове живота у брдском селу, малом среском месту, и у великом граду. У Београд сам коначно добегао ујесен 1953, го и бос, са стотинак динара у џепу, и жељом да се у њему настаним. У главном граду сам завршио гимназију и факултет, зарађујући, уз пут, за хлеб и кров над главом. Сељакао сам се из једне у другу гимназију: моја дивља, неуредна егзистенција несрећно се уклапала у школски ред и закон, па су ме, због „лошег владања”, на крају сваке године одстрањивали из наставе, уз пријатељски савет да покушам негде другде.

У почетку сам се издржавао продајом вечерњих новина, затим од писања чланака и сарадње у разним листовима – то се, онда, хонорисало, што се данас ретко чини. Становао сам по свакојаким собичицама, кухињама и пролазним просторијама, и опет ми је било лакше него у љишкој гимназији – окружење је било лепше и узбудљивије, а могућност да свакодневно поседим сат-два у Народној библиотеци изгледала ми је као невероватна привилегија! Да бих заташкао свој невесели бескућнички положај, правио сам разне, углавном глупе испаде, па се, данас, са стидом сећам оних наставника који су моје лудовање пратили са пожртвованим стрпљењем, покушавајући да ме схвате. Кажњавали су ме нерадо и благо, штитио ме је имунитет младог песника: у старој школи, а богме и у ондашњем друштву, та врста фауне је била у посебној милости.

У ствари, био сам и остао пустињак и неизлечиви, весели очајник. Последње разреде гимназије и велику матуру полагао сам приватно, а у студирању сам имао дуг прекид због радних обавеза, путовања, одслужења војног рока и писања. У тренутку кад сам одлучио да завршим факултет, давао сам годину за годину, са просечном оценом 9, 80. Успео сам да избегнем статус пропалог ђака и вечитог студента. У Француску сам почео одлазити године 1961. да се 1984. у њој трајно настаним. Једно време сам живео од писања чланака за париски радио. Осам година сам предавао наш језик на Универзитету у Поатјеу, где и сада живим.

ЕВРОПА БЕЗ ТРАДИЦИЈЕ

Живот ми је, ето, протекао као велика образовна пустоловина, у обучавању себе и других. Већ у десетој години сам, на своју руку, покушавао да учим немачки, служећи се једним АВС-приручником који ми је дотурила рођака наше учитељице, Београђанка. Пошавши у нижу гимназију, учланио сам се у општинску библиотеку, где сам се дочепео многих важних дела светске књижевности. Старији сељаци се и данас сећају како сам, пешачећи од школе до куће, читао у ходу. Зимом сам од куће полазио по мраку, па бих цео први час провео сушећи се покрај фуруне, у ћошку учионице. И наши наставници су живели скромно, да не речем сиротињски, али су веровали у своју друштвену мисију. Било их је свакојаким, одлучних, осредњих, па и лоших, и од сваког сам научио понешто корисно. Прве, драгоцене поуке о лепоти и тајном потенцијалу речи примио сам од професора Пајића, као што ме је професор Савић, са својим објашњењима шта су бројка и тачка, упутио у тајне апстрактног мишљења. Са жаром и страхопоштовањем преношена нам је светска културна и научна баштина. У Љигу сам, између дванаесте и петнаесте, савладао прве лекције из француског и руског језика, прочитао дела многих класика, заволео математику и физику – стекао увид у историју старог и средњег века. Наша, сиромашна и непотпуна „реална” гимназија била је много више окренута Европи и свету него богата, компјутерима снабдевена школа моје деце данас, у Француској. Ми смо излазили из школе са свешћу да су Шекспир, Данте, Толстој, Гете и Балзак и наши писци, што се код америчких, немачких и француских средњошколаца веома ретко среће. Најзад, и учионице су, оних година, биле пуније него данас. И поред политичке неслободе, народ је веровао у живот, множио се и напредовао. Било је наде, више него у овом тренутку.

Данашња школа се заклиње у уједињену Европу, али не држи много до европске културне традиције која је за нас, сиромашне ђаке из средине прошлог века, била светиња. Данас се проповеда слободан проток капитала, робе и технологије; слободно кретање људи, увођењем шенгенске визе, онемогућено је. Чим сам стао на своје ноге, почео сам обилазити земље и градове, са убеђењем да је свет мој, и да му припадам. У међувремену, са политичким ослобођењем и

укидањем једнопартијског поретка, свет се око нас затворио; уместо да нам се приближи, он се од нас удаљује. Европа нам дели савете и укорје, али омладина у њу има мање приступа него под бившим режимом. Између нас и Европе подигнута је много јача гвоздена завеса него она разапета у годинама хладног рата.

Дух шкртости, саможивости и затворености продро је и у европски образовни програм. Технологија је добила застрашујућу преданост над хуманистичким дисциплинама; енглески језик је освојио посвећено, империјалистичко место међу светским језицима. Испирањем мозга шкољују се послушници и климоглавци. Дневне процене из плаћене штампе уносе се у уџбенике историје као потврђена научна открића.

ТЕСТОВИ И ШКОЛА БЕЗ РАДОСТИ

Моја деца (14 и 13 година) похађају колеџ у Поатјеу. Успешно отаљавају своје обавезе, али их у школи ништа не привлачи и не занима. Радост, коју сам ја, некад, упознао седећи у школској клупи они, бојим се, никад неће искусити... школа им је од куће одаљена нешто више од километра. Аутобус им полази испред куће и стаје пред школском зградом. Мајка их, често одвезе аутом, или их сачека по свршетку часова. Ја о таквим погодностима нисам могао ни сањати. По снегу и киши, у шупљој обући, пешачио сам јутром и вечером, и читао велика дела европске мисли. Њих, рођене у Француској, у срцу Европе, не привлачи много ни заноси Жил Верн. Задовољавају се Хари Потером. Ја сам у десетој, на железничкој станици, први пут видео телефон; она су се родила са компјутером и интернетом... Ручавају у школској кантини, по јеловнику који се сваког дана мења. Ја сам на леђима носио две торбе, чије су се упрте укрштале на грудима, као реденици. У једном торбаку сам вукао писанке и књиге, а у другом, конопљаном, суви оброк: комад хлеба, заструг са грудом сира, и главицу лука. Све је било оскудно, елементарно, а опет, у освајању знања уживао сам неупоредиво више од њих. Вршио сам, на кућном шпорету, опите из хемије и физике, раскопавао јаруге и потоке у потрази за минералима о којима сам слушао на часу геологије, скупљао цветове и биљке за хербаријум, и написао не нарочито

оригиналан преглед српске историје од доласка Словена на Балкан до Првог петогодишњег плана.

Труд моје деце се награђује полагањем тестова, у чему би их могао заменити и неки вешто конструисани робот. Ја сам, у тужној паланци званој Љиг, напоредо читао Милована Глишића и Балзака, а онда сам, крајем XX века, срео младе Французе, своје студенте, који су положили велику матуру не прочитавши ниједну песму Бодлера или Рембоа...

Моја деца су интелигентнија, зрелија и самоуверенија него што сам у њиховим годинама био. Школа их усмерава у новом, мени непознатом и непријатном правцу. Дај Боже да стигну до ширих, светлијих пространа од ових до којих сам се ја пробио. Засад, не верујем у такво чудо.

